

3 OK-1

10521

ПРОЛЕТАРЫ ВСЕХ СТРАН, СЛУЧАЙТЕСЯ!

ЗА ЛЕНИНСКУЮ
ВУЧОБУ

О Р Г А Н
КУЛЬПРОЛУ
Ц И Н П / Б / Б

КАСТРЫЧНІК

№ 6-7

Д В Б - 1932
ПАРТМАССЭКТАР

Г. П. Б-на СР. Аз.

30K-1

10521

О. А. Д. У. К.
С. А. Г. П. Б.
№ 457022

Пролетары всіх країн, злучайтесь!

ЗА ЛЕНІНСКУЮ ВУЧОБУ

ОРГАН КУЛЬТПРОПУ ЦК КП(б)Б

№ 6—7

КАСТРЫЧНІК 1932

ВЫХОДЗІЦЬ 2 РАЗЫ У МЕСЯЦ

ДЗЯРЖАЎНАЕ ВYДАВЕЦТВА БЕЛАРУСІ
ПАРТМАССЭКТАР

М Е Н С К

1932

ГЛ. СР.-А.

Літпраўка К. Шумянькова
 Тэхрэдактар І. Мілешка
 Корэктар С. Дамаронік
 Здана ў набор 21/X—32 г.
 Падпісана да друку 22-XI—32 г.
 Набрана ФЗВ
 Ам. нар. круж. Варатынская

З Ы М Е С Т

	Стар.
Вынікі верасьнеўскага пленуму ЦК УсеКП(б) і задачы беларускай партыйнай арганізацыі	3
Аб некаторых пытаннях кіраўніцтва партыйнай асьветы	20
Заданьні і методычныя дапаможнікі.	
Плян правядзеньня заняткаў па пытаннях кастрычніцкага пленуму ЦК УсеКП(б) у масавай сетцы партыйнай асьветы	24
Тэма I. Аб разгортваньні савецкага гандлю і вытворэньні прадметаў шырскага спажыву	—
Тэма II. Аб чорнай металюргіі	27
Індустрыялізацыя краіны—асноўны вагар соцыялістычнага будаўніцтва	30
Тэма: „Соцыялістычная рэканструкцыя сельскай гаспадаркі і задачы арганізацыйна-гаспадарчага ўмацаваньня колгасаў“	36
Програма. Барацьба за шэсьць гістарычных умоў т. Сталіна—ключ да пераможнага вырашэньня ўсясьветна-гістарычных задач соцыялістычнага будаўніцтва	45
Тэма: „Пабудова бяскласовага грамадства ў другой пяцігодцы“	52
Тэма: „Нацыянальная палітыка камуністычнай партыі“	56
Тэматыка 6-месячных школ левізму і плян правядзеньня першай тэмы	60
Тэма I. Значэньне рэвалюцыйнай тэорыі ў класавай барацьбе пролетарыяту	61
Заданьне № 4 для аднагадовай вясэрняй СШІ	64
Тэма: „Партыя ў гады рэакцыі і новага ўздыму“	—
Вопыт месц	
1. Партасьвета на буйных прадпрыемствах Бабруйску	67
2. Партвучоба ў Петрыкаўскім раёне	68

ВЫНІКІ ВЕРАСЬНЁУСКАГА ПЛЕНУМУ ЦК УсеКП(б) І ЗАДАЧЫ БЕЛАРУСКАЙ ПАРТЫЙНАЙ ОРГАНІЗАЦЫІ

(З дакладу сакратара ЦК КП(б)Б т. Гікало на пленуме
Менскага гаркому сумесна з партактывам)

Таварышы, мінулы верасьнёўскі пленум ЦК УсеКП(б) зьяўляецца адным з плеаумаў, на якім быў пастаўлен у парадку практычнага вырашэння рад пытанняў, выцякаючых з насцьпховага ходу барацьбы за ажыццяўленьне задач І-га пяцігодзьдзя і маючых непасрэдня адносіны да проблем другой пяцігодкі.

Пытаньне аб савецкім гандлі, колгасным гандлі, пытаньні шырспажыву, якія стаялі на верасьнёўскім пленуме ЦК партыі, цясьнейшым чынам звязаны з пытаньнямі аб паляпшэньні снабжэньня рабочай клясы, з пытаньнямі аб далейшым паляпшэньні матэрыяльна-бытавога становішча ўсіх працоўных Савецкага саюзу.

У пастановах XVII партканфэрэнцыі па гэтым пытаньні гаворыцца наступнае: „На аснове ліквідацыі паразытычных элемэнтаў і агульнага росту народнай гаспадаркі, цалкам ідучага ў распараджэньне працоўных, павінен быць дасягнут значна больш шпаркі ўздым дабрабыту рабочых і сялянскіх мас. Конфэрэнцыя лічыць, што забесьпячэньне

насельніцтва асноўнымі спажываварамі і ў тым ліку прадметамі харчаваньня, павінна да канца 2-й пяцігодкі павялічыцца ня менш, чым у 2—3 разы супроць канца першай пяцігодкі“.

Што датычыць пытаньняў чорнай мэталюргіі, якія разьбіраліся на пленуме ЦК, дык тут кожнаму павінна быць ясна, што задача разгортваньня чорнай мэталюргіі цалкам і поўнасьцю звязана з выкананьнем асноўных гаспадарчых задач, пастаўленых партыяй у другой пяцігодцы.

Як вядома, XVII партканфэрэнцыя высунула ў якасьці асноўнай і рашаючай гаспадарчай задачы другой пяцігодкі: „завяршэньне рэканструкцыі ўсёй народнай гаспадаркі і стварэньне навейшай тэхнічнай базы для ўсіх галін народнай гаспадаркі“.

І, зразумела, таварышы, што без разьвіцьця мэталюргіі, без чыгуну, бяз сталі рэконструяваць усю народную гаспадарку так, як гэта паставіла сабе задачай партыя ў другой пяцігодцы, немагчыма.

Уся работа пленуму і яго пастановы зьяўляюцца ўзорам таго,

як трэба працаваць і кіраваць па-новаму, працаваць і кіраваць канкрэтна і апэратыўна на аснове ведаў і справы і людзей.

Не выпадкова таму на пленуме былі заслуханы ня проста даклады, а справаздачныя даклады адпаведных наркоматаў.

Аб савецкім і колгасным гандлі

Пастановы пленума па пытаннях гандлю і шырспажыву, вынікаючыя з тых новых магчымасцяў, якія створаны нашымі грандыёзнымі поспехамі ў галіне індустрыялізацыі і kolektyвізацыі, неабходна разглядаць у святле раду важнейшых дырэктыв, даных Цэнтральным камітэтам у 1932 г. па пытаннях збожжазагатоўак, жывёлазагатоўак, павышэння ўраджайнасці, умацавання рэвалюцыйнай законнасці і т. д. Усе гэтыя пастановы ўзаемна звязаны паміж сабой і звязваюцца канкрэтным выяўленьнем генэральнай лініі нашай партыі, лініі разлічанай на пабудову сацыялізму ў нашай краіне. Галоўнае ў пытаннях разгортвання савецкага і колгаснага гандлю заключаецца ў тым, каб тую таварную астану, якая павялічваецца на сёння ў колгасніка і аднаасобніка (якая астаецца ў яго пры змяншэнні пляну збожжазагатоўак, жывёлазагатоўак і т. д.), — накіраваць рабочай клясе, працоўнаму гораду на больш нізкай цане, палепшыўшы якасць, палепшыўшы арганізацыю гэтай справы. Галоўнае заключаецца ў тым, каб мы маглі гэтам паток сельскагаспадарчай прадукцыі, якая ўсё ў большай

ступені вызваляецца ў вёсцы, дзякуючы разгортванню савецкага, колгаснага гандлю і зніжэнню цэнтралізаванага пляну загатоўак, проціпаставіць адпаведную масу тавараў шырспажыву. І таму зусім зразумела звязана лінія партыі і яе Цэнтральнага камітэту, якая выражаецца ў тым, каб умацніць разгортванне вырабу прадметаў шырспажыву, каб павялічыць рыначны фонд тавараў шырспажыву, каб рашуча абмежаваць ведамстваўнага спажыву на карысць рынку шырспажыву, на карысць разгортвання тавараабароту.

Мы ведаем, што і да разгортвання савецкага, колгаснага гандлю выраб тавараў шырспажыву шпаркімі тэмпамі ішоў у гару. Даная гавораць аб тым, што ў параўнанні з першым годам пяцігодкі, ці 1928 г. выраб тавараў шырспажыву ўзрос у 1932 г. на 71 проц. Гэта ў цэлым па Савецкім саюзе. Калі ж мы возьмем, скажам, па Беларусі рост прадукцыі шырспажыву, дык гэты рост складзе яшчэ большы процант. Чаму ж рынак, масавы спажывец, селянін-колгаснік у першую чаргу не адчуваў у дастатковай меры гэтага росту? Тлумачыцца гэта ў пэўнай меры тым, што значная частка тавараў ішла па лініі ведамстваўнага спажыву, а не на шырокі рынак. Зразумела, што пры гэтых умовах у колгасніка не магла асабліва расці зацікаўленасць у вывазе сваёй прадукцыі на рынак.

Калі партыя вынесла пастановы па пытаннях аб разгортванні савецкага і колгаснага гандлю, дык гэта пастанова пар-

ты і ня ўсімі аднолькава разуме-
лася і тлумачылася. Кулацкія, нэп-
манскія, спекуляцкія элементы
тлумачылі, напрыклад, гэта раз-
гортванне савецкага і колгас-
нага гандлю як „маніфэст“ з боку
комуністычнай партыі: „гандлюй,
моў, хто можа, чым можа, і
як можа“. І гэтай справе, зра-
зумела, спрыялі праваoportуні-
стычныя элементы, якія разгля-
даюць савецкі, колгасны гандаль
як стыхійнае разьвязваньне рын-
ку, як зварот назад да росту ка-
піталістычных элементаў, як зва-
рот да таго, каб дапусьціць ка-
піталістычныя элементы, перакуп-
шчыкаў, спекулянтаў гандляваць
і скарыстаць колгасны, савецкі
рынак у сваю карысьць.

З другога боку, мы ведаем, што
ў нааўнасьці да сёнешняга дня
настроі недаацэнілі колгаснага, са-
вецкага гандлю. Іменна „лявац-
кай“ недаацэнілі, якая лічыць, што
разгортваньне савецкага, колгас-
нага гандлю—гэта мера, якая ў
давых умовах, калі мы ідзём да
соцыялізму простым шляхам, калі
мы падышлі шчыльна да выра-
шэньня задач, звязаных з вы-
кананьнем другой пяцігодкі, ні-
чым не апраўдваецца. „Навошта
гэта, моў, патрэбен гандаль, на-
ват колгасны, савецкі. Ці ня лепш
прадзіць разьмеркаваньне про-
дуктаў, устанавіць просты тавара-
абмен і т. д.“.

Пастановы верасьнеўскага пле-
нуму з усёй сілай б'юць па тых
рэнагацкіх элем-нтах, якія ня хо-
чуць зразумець таго, што гандлё-
выя формы змычкі ня толькі не
адкідаюцца разьвіцьцём вытвор-
чых форм змычкі, а наадварот,
толькі на аснове вытворчых форм
змычкі атрымліваюць магчы-
масць свайго найшырэйшага

разьвіцьця ў інтарэсах соцыя-
лізму.

Пастановы пленуму з усёй сілай
падкрэсьляваюць найглыбейшае
прынцыповае гаспадарчае і полі-
тычнае значэньне разгортваньня
савецкага, колгаснага гандлю.

Мы ў БССР у справе разгорт-
ваньня савецкага, колгаснага
гандлю маем цэлы рад буйней-
шых недахопаў.

Калі ўзяць абсалютныя лічбы,
характарызуючыя дынаміку ган-
длёвай сеткі па БССР, дык за
апошняе пяцігодзьдзе мы мзем
значнае скарачэньне гандлёвых
пунктаў (у 1928 г.—12543 пункты,
у 1932—6994 пункты)

Зусім іншым атрымаецца ма-
люнак, калі мы возьмем дына-
міку соцыяльных сэктароў у га-
ліне гандлю.

У 1928 г. мы мелі дзяржаў-
ных гандлёвых пунктаў 736, а ў
1932 г.—941; ко-пэрацыйных ад-
паведна—3188 і 5941; прыватных—
8619 і 82.

Аб чым гавораць гэтыя даныя?
Яны гавораць, па-першае, аб тым,
што лінія партыі на выцяснень-
не прыватніка з тавараабароту
ў нас бязумоўна ажыццяўляецца.
А, па другое, што тэмпы па раз-
гортваньні сеткі дзяржаўнага,
савецкага і колгаснага гандлю
ў нас яшчэ невыстарчальныя.

Могуць сказаць (і правільна
могуць сказаць), што нашы дзяр-
жаўныя і коопэрацыйныя мага-
зыны па сваім размаху значна
большыя, чым тыя, што былі ў
прыватніка. Бо па статыстыцы-ж
1928 г. улічваліся нават самыя
дробныя гандлёвыя пункты пры-
ватніка, але ўсё-ж застаецца ня-
сумненным факт нашага адста-
ваньня па ліні колькаснага раз-
гортваньня гандлёвай сеткі, за-

этаецца бяспрэчным, напрыклад, той факт, што калі ў 1928 г. на адну краму прыходзілася 86 пакупцоў, дык у 1932 г. прыходзіцца на адзін пункт—342 пакупцы. Адсюль і чаргі.

Гэта мы маем па горадзе. Тое самае трэба сказаць і аб тэмпах разгортвання колгаснага гандлю.

Паводле пляну мы намерзілі ў гэтым годзе адкрыць 47 магазынаў і 805 ларкоў, а на 1 кастрычніка магазынаў адкрылі 42, г. зн. 90 проц., ларкоў-жа 402, г. зн. 50 проц. Гэтыя лічбы вельмі характарны тым, што яны паказваюць, як мы ў практычнай рабоце яшчэ далёка не навучыліся таму, каб ня толькі ажыццяўляць, але відавочна, нават правільна разумець лінію партыі па пытаннях разгортвання колгаснага гандлю.

Мы разгортваем тавараабарот.

Мы павінны павялічваць сетку. Мы павінны дабіцца таго, каб сапраўды лепш абслугоўваць насельніцтва, каб правільна абслугоўваць насельніцтва, каб ліквідаваць чаргі і г. д. Пры гэтых умовах невыкананьне пляну па разгортванні сеткі зьяўляецца зусім недапушчальным.

Па тавараабароту, калі браць па кварталах 1932 г., дык мы маем па горадзе за 1 квартал 58 млн., а за 2 квартал 57 млн. (я адкідаю астатнія лічбы для акругленьня), за 3 квартал 51 млн.

Па вёсцы мы маем за 1 квартал, 47 млн., за 2—46 млн. і за 3—58 млн.

Я думаю, што гэтае некаторае змяняньне тавараабароту па горадзе і павялічэньне яго на вёсцы зусім натуральна ў сувязі з выкананьнем дырэктывы партыі аб перакідцы тавараў на

вёску, у сувязі з збожжазагатоўкамі, мясазагатоўкамі, бульбазагатоўкамі і т. д. і т. д.

Але агульны рост тавараабароту ў нас бязумоўна ёсьць.

Па кварталах мы маем такі малюнак: 1 квартал—106 млн., 2—104 млн. і 3 квартал—108 млн. Гэта мы маем па раздробнай сетцы. Агульны-ж тавараабарот выяўляецца ў наступным: у 1930 г. мы мелі 2087 млн., у 1931 г.—3090 млн., а плян на 1932 г. намечан у 5046 млн.

Вы бачыце, што таварная маса з пункту гледжаньня абароту значна расьце. Калі параўнаць гэта з 1930 г., дык тут мы маем рост амаль у два разы.

Тая акалічнасьць, што сетка недастаткова разгортваецца, тая акалічнасьць, што мы яшчэ ня здолелі сапраўды дабіцца такога становішча, каб у нас большасьць колгасаў прыняла ўдзел у колгасным гандлі, тая акалічнасьць, што мы маем цэлы рад фактаў замарожваньня тавараў, фактаў, калі тавары замест належных 2 тыдняў ідуць да месца свайго прызначэньня 25—30 дзён і т. д., проста адбіваецца на якасьці работы гандлюючай сеткі, на пытаннях снабжэньня рабочых.

Пытаньне аб палепшэньні работы, пытаньне аб разгортванні работы па лініі савецкага гандлю, па лініі колгаснага гандлю—гэтыя пытаньні, паўтараю, зьяўляюцца аднымі з буйнейшых палітычных і гаспадарчых пытаньняў.

Мы павінны здолець пры ўмове разгортвання колгаснага і савецкага гандлю найбольш правільна задавальваць узрасаючыя патрэбнасьці рабочага, узрастаючыя патрэбнасьці працоўнага насельніцтва гораду.

Паляпшэньне снабжэньня прадуктамі харчаваньня рабочых і працоўных у гарадох проста залежыць ад работы коопэрацыі, ад работы нізавых зьвеньняў коопэрацыі, ад работы партыйных, профэсійных, гаспадарчых, заводзкіх арганізацый.

Далей т. Гікало спыняецца на пытаньнях цэнтралізаваных загатовак, якія пакуль што па БССР праходзяць яўна нездавальняюча, і на пытаньнях самазагатовак. Тав. Гікало падкрэсьлівае, што збожжазагатоўкі, бульбазагатоўкі і асабліва плян вывазу бульбы ў Ленінград мы павінны выканаць у тэрміны, пастаўленьня партыяй і ўрадам, ніколі не парушаючы пры гэтым самазагатовак, тым больш, што пры ўмелым спалучэньні работ па выкананьні цэнтралізаваных загатовак з самазагатоўкамі, мы ня сумненна можам выклікаць і выклікаем у колгаснікаў сур'ёзную зацікаўленасьць у хутчэйшым выкананьні цэнтралізаваных загатовак.

Арганізацыя самазагатовак мае выключнае значэньне. А між тым, таварышы, мы маем такія факты, калі прадстаўнікі ад ЗРК, выяжджаючы на месца па пытаньнях загатовак, сустракаюць у раёнах супраціўленьне, простую забарону праводзіць самазагатоўкі: „Калі, моў, мы выканам цэнтралізаваныя загатоўкі, тады дазволім самазагатоўкі праводзіць“. Работнікі ў раёнах баяцца за выкананьне цэнтралізаваных плянаў па раёне, вёсцы, баяцца таму, што слаба працавалі, не паставілі пытаньні барацьбы за выкананьне цэнтралізаванага дзяржаўнага пляну так, як гэта патрабуецца партыяй, і ў рэзультаце

мы маем рад перагібаў, недацэнкі работы па самазагатоўках з усімі выцякаючымі адсюль вынікамі.

Вось паасобныя факты: 6 сьнежня прадстаўнікі Менскага гаркому паехалі ў Капыльскі раён на загатоўкі. У мястэчку Пясочным ім забаранілі загатоўку курэй. Потым, ня глядзячы на тэлеграмы камітэту па загатоўках, ім не дазволілі загатаўляць мяса. У гэтым-жа раёне райснаб забараніў Менгаррабкопу загатаўляць няўбраную яшчэ бульбу.

Можна было-б прывесці цэлы рад прыкладаў і па іншых раёнах, якія гавораць аб нерэзультэнаўні лініі партыі ў пытаньні аб самазагатоўках. А між тым партыйныя дырэктывы ў пытаньні аб выкананьні цэнтралізаваных загатовак, у пытаньні правядзеньня самазагатовак зусім ясна ўказваюць на недапушчальнасьць проціпастаўленьня аднаго другому, зусім ясна паказваюць, што выкананьне самазагатовак павінна ісьці побач з цэнтралізаванымі загатоўкамі, што парушэньне гэтага прынцыпу вядзе да зрыву справы паляпшэньня снабжэньня рабочай клясы, вядзе да падрыву давер'я з боку колгасніка, аднаасобніка да паставаў партыі і ўраду, вядзе да ўзмацненьня позыцый разгромленага, але яшчэ не дабітага клясавага ворага.

Таварышы, тыя весткі, якія мы атрымліваем з месц, гавораць аб тым, што колгаснае сялянства з найвялікшым задавальненьнем прымае апошнія пастановы партыі. Усё пытаньне ў тым, як гэтыя пастановы партыі будуць на месцах ажыццяўляцца?

Вось у гэтым стрыжань пытаньня. Яшчэ і яшчэ раз неабходна падкрэсьліць, што пытаньне аб колгасна-савецкім гандлі, таксама як і пытаньне аб шырспажыве, мае важнейшае прынцыпова гаспадарчае і політычнае значэньне на даным этапе соцыялістычнага будаўніцтва; гэта, калі хочаце, ёсьць пытаньне аб саюзе рабочай клясы і сялянства. А саюз рабочай клясы і сялянства пры ўмове, што ў гэтым саюзе кіруючая роля належыць пролетарыату — „гэта вышэйшы прынцып дыктатуры пролетарыату“ (Левін).

Кожны комуніст абавязан гэта цвёрда ўсвоіць і зрабіць адсюль адпаведныя вывады. Пагардлівым адносінам да пытаньняў гандлю і шырспажыву, якія ёсьць у некаторых партыйцаў, павінен быць дан самы рашучы адпор. Таксама неабходна рашуча спыніць кулацкія, антысавецкія па сваім пахаджэньні „гутарачкі“, што моў, савецка калгасны гандаль — гэта зьявішча часовае, што апошнія пастановы партыі зьяўляюцца па сутнасьці адступленьнем, прадываваным труднасьцямі і што, моў, потым усё зноў будзе па старому.

Таварышы, мы павінны з усёй сілай падкрэсьліць, што апошнія пастановы партыі прадываваны нашай сілай, нашымі дасягненьнямі. Гэтыя пастановы — яркі паказальнік нашага прасоўваньня наперад. Яны непаруўна зьвязаны з тым, што мы ўступілі ў пэрыод соцыялізму, вырашылі праблему „хто каго“ як у галіне прамысловасьці, так і ў галіне сельскай гаспадаркі, што мы пабудавалі фундамант соцыялістычнай эканомікі.

Толькі пры ўвязцы ўсіх гэтых пытаньняў можна правільна падыходзіць да пытаньня аб апошніх пастановах партыі і ўраду.

Але разам з тым няправільна было-б ставіць і так пытаньне, што ў нас няма ніякіх труднасьцяў. Труднасьці ў нас ёсьць, і апошнія пастановы партыі і ўраду павінны дапамагчы падолець гэтыя труднасьці. Яшчэ на XVI партыйным зьездзе т. Сталін указваў, што нашы труднасьці, гэта труднасьці росту, што яны карэнным чынам адрозьніваюцца ад труднасьцяў, якія перажывае капіталістычны сьвет. Нашы труднасьці выкліканы ня тым, што мы ідзем па крывой уніз, а тым, што мы ідзем уверх. У саміх нашых труднасьцях закладзена паказальнік нашай сілы і магчымасьць іх падоленьня.

Толькі агент клясавага ворага можа сьцьвярджаць, што разгортваньне колгаснага гандлю азначае наша адступленьне. На справе пастановы партыі па пытаньні аб колгасна-савецкім гандлі ня толькі не азначаюць адступленьня, ня толькі не вядуць да ўмацаваньня ці аднаўленьня пазыцыі прыватніка ў галіне тавараабароту, але, наадварот, разьлічаны на далейшае наступленьне супроць капіталістычных элемэнтаў, разьлічаны на арганізацыйна-гаспадарчае ўмацаваньне колгасаў, як прадпрыемстваў соцыялістычнага тыпу. Трэба быць па меншай меры політычным сьляпцом, каб зьмешваць гандаль ва ўмовах перавагі дробнатаварнай сялянскай гаспадаркі, „штодзённа, штогадзінна параджаючай капіталізм“, з гандлем, які разгорт-

ваецца на ўмовах перавагі на вёсцы соцыялістычных форм гаспадаркі, на ўмовах грандыёзных перамог соцыялістычнай прамысловасці ў горадзе, з гандлем, які разгортваецца на аснове самай бязлітаснай барацьбы з перакупшчыкам і спекулянтам.

Тав. Гікало радам фактаў паказвае, як пры правільна пастаўленай рабоце па колгасным гандлі можна ўжо зараз дабіцца сур'ёзных поспехаў у палепшэнні матэрыяльнага дабрабыту колгасніка і павялічэнні даходу колгасу ў цэлым.

Колгас „Наер лебн“, Віцебскага раёну, выручыў, напрыклад, у сувязі з колгасным гандлем 45 тыс. руб., што дае на адзін працадзень 8 руб. Вы бачыце, які даход можа атрымаць колгас, калі ён сапраўды возьмецца за гэту справу і пачне гандляваць.

Колгас імя Дзяржынскага выручыў 140 тыс. руб., што дае на працадзень 5—6 руб.

Колгас „Чырвоная армія“, Віцебскага раёну выручыў 80 тыс. руб., колгас „Комінтэрн“, Слуцкага раёну, — 50 тыс. руб. і т. д.

Таварышы, калі ідзе гутарка аб нашых недахопах у справе разгортвання колгаснага і савецкага гандлю, дык мы павінны не забываць, што ў нас ёсць усе аб'ектыўныя магчымасці для падолення гэтых недахопаў. Пытанне па сутнасці ўпіраецца ў тое, як мы нашча кіраўніцтва, на мясцах, упіраецца ў найменне арганізаваць справу, упіраецца ў праблему кадраў нашых гандлюючых арганізацый.

Мы павінны з усёй катэгорычнасцю падкрэсліць, што ў нашых гандлюючых арганізацыях побач з добрымі працаўнікамі, здолеў-

шымі, ня глядзячы на ўсе труднасці і перашкоды (як, напрыклад, у Аршанскім і Менскім ТСТ), ня дрэнна паставіць работу, ёсць цэлы рад працаўнікоў, маючых у кішэні партылеты, якія ня толькі не зразумелі ўсёй важнасці работы ў сістэме гандлюючых арганізацый, у сістэме коопэрацыі, але і аказаліся замешанымі ў раскраваньнях і спекуляцыі.

Наша простая задача ў сувязі з вялізарным значэннем, якое мае разгортванне савецкага і колгаснага гандлю, палепшыць кадры нашых гандлюючых арганізацый і ачысціць іх ад тэй гнілі, якая там яшчэ ёсць. А для гэтага трэба перш за ўсё перамагчы зусім няправільныя адносіны, якія ёсць у многіх членаў партыі да работы ў гандлёвым апарце. Калі накіроўваеш камуніста для работы ў гандлёвую сетку, дык вельмі часта прыходзіцца чуць з яго боку не ў разуменне пытаньне: „За што вы мяне караеце?“. Але горш за ўсё тое, што калі камуніст і трапляе ў нашу гандлёвую сетку, то ён загрузае ў цэнтральных кіраўнічых з'яўленьнях, у гандлюючых пунктах камуністаў вельмі мала, а між тым іменна там яны павінны быць. Было-б вельмі ня дрэнна, калі-б мы цэлы рад добрых работнікаў, якія ёсць у нашых цэнтральных, снабжэньчых і коопэрацыйных арганізацыях, апрача работнікаў, якія перакідваюцца з іншых галін работы, так сказаць, у парадку скарачэння таго-ж самага штату, перакінулі ў нізавыя з'яўленьні. Мы абавязаны ўмацоўваць гэтыя з'яўленьні, бо іменна яны вырашаюць зараз політыку, якая праводзіцца партыяй у спра-

ве разгортвання савецкага і колгаснага гандлю.

Варочаюся да пытанняў колгаснага гандлю.

Самы буйны мінус у нашым колгасным гандлі на даным этапе—гэта непамерна высокія цэны, якія ўстанавіліся на рынку, і якія маюць дзе-ні-дзе тэндэнцыю да яшчэ большага павышэння.

Зьбіць непамерна высокія цэны на сельска-гаспадарчыя продукты, якія склаліся ў нас на рынку,—адна з важнейшых задач, што стаяць зараз перад намі. Як мы можам вырашыць гэту задачу? Бясспрэчна і зразумела, што вялізарную ролю павінна адыграць тут барацьба са спекулянтамі і перакупшчыкам; вялізарнае значэнне павінна мець таксама разгортванне масавай політычнай і арганізацыйнай работы ў колгасах, а таксама сапраўдная штодзённая дапамога колгасам у пабудове ларкоў, магазынаў і г. д., але самай важнай, рашаючай у гэтым сэнсе зьяўляецца, зразумела, справа арганізацыі сустрэчнага патоку прамтавараў шырокага спажывання.

Аб мерапрыемствах па павялічэнні вырабу прамтавараў шырокага спажывання

Больш вырабляць прадметаў шырокага спажывання, якія траплялі б непасрэдна ў рукі рабочага і селяніна колгасніка—вось што нам трэба перш за ўсё. І ў інтарэсах гэтай справы мы павінны абвясціць самую бязьлітасную вайну такім зьявішчам, як затаварванне, як лішняе, нічым не апраўданае нормаваўне і так званае броніраванне раду тавараў.

Нам неабходна побач з барацьбой за стопроцэнтнае колькаснае і якаснае выкананне пляну па шырспажыву змагацца таксама за павялічэнне рыначнай долі ў масе выпускаемай прадукцыі па прадметах шырокага спажывання (за кошт скарачэння так званага ведамства спажывання). Да самага апошняга часу мы мелі ў гэтым сэнсе вельмі няспрыяючае становішча. Так, напрыклад, прырост нярыначнага спажывання на працягу 1931 г. па Саюзе склаў 27 проц. у адносінах да ўсёй масы прадукцыі па прадметах шырокага ўжытку, а прырост рыначнага спажывання—толькі 5½ проц.

ЦК нашай партыі, як вы ведаеце, зрабіў за апошні час адпаведны націск па ўсіх лініях, і мы зараз ужо маем магчымасць падвесці некаторыя вынікі.

Асноўныя даныя, якія характарызуюць выкананне пляну па шырспажыву ў нас у Беларусі, наступныя:

Па сыстэме Белкоопрамсаюзу выкананне галавой праграмы за 8 месяцаў—55,7 проц.

Выкананне пляну лёгкай прамысловасці за 1 і 2 кварталы склала 94,3 проц., а за 3 квартал—ужо толькі 63 проц.

Ясная справа, што мы ня можам пакінуць работу нашай прамысловасці па частцы выканання праграмы па шырспажыву і па асноўнай праграме ў такім становішчы, тым больш, што наша прамысловасць у Беларусі, гэта галоўным чынам прамысловасць вырабу тавараў шырспажыву. Часу ў нас засталася магчыма і ня так многа, але час яшчэ ёсць для таго, каб дабіцца выканання праграмы, маючы на ўвазе, што

пытаньне колгаснага гандлю, савецкага гандлю, вырабу тавараў шырспажыву—проста і не пасрэдна ўвязаны з пытаннямі далейшага паляпшэння снабжэння рабочай клясы.

Далей мы маем рад буйнейшых недахопаў у якасці прадукцыі. Нядаўна ў нас быў вельмі цікавы факт: адна з арганізацый пачала вырабляць шапкі для рынку ў якасці тавараў шырспажыву. Гэтыя шапкі аказаліся такімі, што, па-першае, на галаву яны ня лезуць, па-другое, з аўчыны адной шапкі можна тры шапкі зрабіць і, па-трэцяе, яны проста нікуды наварты. Атрымалася так: што адна з гэтых шапак дакацілася да сакратара ЦК УсеКП(б) т. Постышава, які зусім правільна ўказаў нам на недапушчальнасць падобнай агіднасці.

Адначасова з нашай шапкай і ў Ленінградзе выпускалі нягодныя важы і відэльцы. Жалеза нажоў аказалася такой апрацоўкі, што ня толькі рукі не парэжаш, але і пры ўсім жаданні наогул нічога не разрэжаш. Затое фанэрныя ручкі, закліпанія цвікамі, былі зроблены такім чынам, што іх у рукі ня возьмеш, бо наколішся і парэжашся—не нажом, а ручкай.

Нядаўна сампрамкоопэрацыя, здаецца, у Гомелі, выпускала бялізну мужчынскую і жаночую. Выпускала нагавіцы. З чаго зроблены нагавіцы? Аказваецца, з абівачнага матэрыялу. Аднаведным чынам яны расфарбаваны ў колеры ў патрэбным і ненапатрэбным месцы. Можца сабе ўявіць франта, які надзея гэтыя нагавіцы!

Такая работа па вырабу прадметаў шырспажыву зьяўляецца

простым дыскрэдытаваннем пастаноў ЦК аб вырабе прадметаў шырспажыву.

Пытаньні вёскі

Таварышы, перш чым перайсьці да пытанняў чорнай мэталюргіі, дазвольце спыніцца на становішчы спраў на вёсцы. Як быццам гэта ня мае простых адносін да работы верасьнёўскага пленуму, але я думаю, што кожнаму відавочна цясьнейшая сувязь, якая існуе паміж пытаннямі гандлю, шырспажыву і тымі задачамі, якія стаяць перад намі на вёсцы ў БССР.

За гэты год мы мелі цэлы рад сур'ёзнейшых зьявішч у нашай беларускай вёсцы. Вясна і лета далі нам па Беларусі некаторы адліў з колгасаў. Цяпер пасля адпаведнай масавай растлумачальнай і арганізацыйнай работы гэты адліў зусім спыніўся. У асьеньнія месяцы мы маем ужо некаторы адваротны новы прыцёк у колгасы.

Гэты становішчы факт ня здымае ўсё-ж неабходнасьці прааналізаваць прычыны тых нездаровых момантаў, якія наглядаліся ў нас вясной і летам у колгасным руху.

Перш за ўсё мы павінны з усёй рашучасьцю адкінуць па сутнасьці контррэволюцыйныя сьцьверджаньні, што колгаснікі і аднаасобнікі, моў, незадаволены політыкай савецкай улады. Усюды, дзе вялася сапраўды сур'ёзная масавая політычная работа, дзе правільна ажыццяўляліся дырэктывы партыі і ўраду, ніякага адліву з колгасаў не наглядалася.

Толькі там, дзе масавая растлумачальная работа падмянялася

голым адміністраваннем, там, дзе скажалася лінія партыі, дзе, напрыклад, цяжар дзяржаўных абавязанстваў у большай меры ўскладалі на колгасніка, чым на аднаасобніка,—мы мелі некаторы адліў з колгасаў.

Але само сабой зразумела, што справа не ў адных толькі перагібах. Было б няправільна ня ўлічваць і тую вялізарную кулацкую контррэвалюцыйную работу, якая ў нас прадзіла і якая натуральна атрымлівала пэўную глебу для свайго развіцця ў выніку меўшых месца перагібаў, але, галоўным чынам, у выніку таго спецыфічнага становішча, якое займае БССР у Савецкім саюзе, як пагранічная рэспубліка. Апроч больш або менш адкрытых кулацкіх выступленняў, накіраваных на арганізацыю супроць-колгаснага руху, мы мелі таксама замаскаваныя выступленні кулацкіх элементаў, якія пралезлі ў колгасы і разгарнулі там знутры падрыўную разбураючую работу.

У рэзультате сур'ёзнай оператыўнай работы, якую правёў ЦК КП(б)Б і раённыя партыйныя камітэты, мы дабіліся ня дрэнных паказальнікаў у справе выканання гаспадарчых работ на вёсцы, у справе арганізацыйна-гаспадарчага ўмацавання колгасаў, у справе барацьбы з спрабамі яшчэ недабітага клясавага ворага зрываць меры, якія праводзяцца партыяй і савецкай уладай на вёсцы.

І ўсё-ж мы павінны констатаваць, што масавая, агітацыйна-політычная работа на вёсцы пастаўлена далёка недавальняюча. У наяўнасці, напрыклад, няўменне з боку раду партарганізацый у сваёй масавай рабоце

правільна, ясна растлумачыць апошнія важнейшыя пастановы партыі і ўраду (аб збожжазагатоўках, мясазагатоўках, колгасным, савецкім гандлі і т. д.).

Бясспрэчным з'яўляецца таксама той факт, што ў радзе раёнаў БССР наша работа пастаўлена вельмі дрэнна ў адносінах оператыўнага кіраўніцтва колгасамі. У нас часта на глебе няведання канкрэтных асаблівасцяў кожнай гаспадаркі, на глебе недыферэнцыяванага кіраўніцтва, кіраўніцтва „наогул“—робяцца абурваючыя агіднасці.

Таварышы, ві на мінуту нельга забываць, што вырашае тую ці іншую справу чалавек, работнік вырашае. Ясна, што гэты работнік можа вырашаць правільна і добра, калі ён сапраўды разумее задачы, якія ставіць перад намі партыя, і калі ён ведае даную гаспадарку ня толькі з пункту гледжання таго, што яна можа даць, але і з пункту гледжання таго, што яна ў цэлым прадстаўляе з сябе, як гаспадарчая адзінка. І, зразумела, што мы ў пытанні аб канкрэтным оператыўным кіраўніцтве і ў пытанні ведання таго ці іншага раёну, гаспадаркі гэтага раёну, у якасці адной з важнейшых задач ставім веданне людзей, імяна веданне людзей—як галоўнае.

Тав. Кагановіч у сваім выступленні на пленуме Маскоўскага гарадскога і абласнога камітэту партыі сумесна з актывам і сакратарамі РК вельмі правільна ўказваў на тое, што сёння справа заключаецца ня ў тым, каб толькі рэзалюцыяй адказаць на тое, што мы падтрымліваем генэральную лінію партыі, а галоўным чынам у тым,

каб політычна, мобілізуючы найшырэйшыя масы рабочай класы, усю партыю, у той-жа час мобілізаваць і арганізоўваць гэтых людзей на практычнае выкананьне, ажыццяўленьне, правядзеньне генэральнай лініі партыі.

Пры ўсіх нашых недахопах па лініі кіраўніцтва сельскай гаспадаркай мы дабіліся ўсё-ж грандыёзных посьпехаў у справе рэканструкцыі сельскай гаспадаркі. Калі падыйсьці да пытання з пункту гледжаньня росту засеўнай плошчы, то тут мы маем гіганцкія посьпехі ў параўнаньні з першым годам пяцігодкі.

У 1913 г. пад бульбай было 323 тыс. га, у 1931 г.—546 тыс. га і ў 1932 г.—больш 600 тыс. га. А бульба нам патрэбна ня толькі для тэхнічных мэт і харчаваньня, а галоўным чынам, як асін з прадуктаў, які мы павінны даць аднаму з пролетарскіх цэнтраў СССР—Ленінграду.

Па ільне ў 1913 г. засевы дасягалі 71 тыс. га, у 1931 г.—238 тыс. га. Тут павялічэньне гіганцкае ў параўнаньні з даваенным часам.

Калі паглядзець на справу з пункту гледжаньня работы па завозе трактараў у беларускую вёску, то тут мы маем зноў такі вялізарныя, ні з чым непараўнальныя посьпехі, бо мы маем больш паўтары тысячы магутных трактароў, завезеных у нашу вёску.

Але гэтага яшчэ мала. Мы можам сказаць, што за апошні час у сельскай гаспадарцы БССР наша партыя прарабіла вялізарную работу па частцы мэханізацыі, па частцы рэканструкцыі, па частцы зьмены аблічча вёскі, па частцы калектывізацыі вёскі, па

частцы наладжаньня саўгасаў жыўлёгадоўчых, тэхнічных культур

Сьмешна, вразумела, калі чытаеш белавардзескую газэту, дзе гаворыцца аб дэградацыі ў нас сельскай гаспадаркі, аб правале калектывізацыі і т. д. Сьмешна чытаць. Сьмешна, бо рэальныя факты паказваюць нам аб выключна вялізарных нябачаных нідзе ў сьвеце посьпехах, якіх мы дабіліся ў справе сельскай гаспадаркі. Але зусім відавочна, што гэтыя посьпехі нас ня могуць задаволіць, што гэтыя посьпехі могуць быць значна павялічаны, калі мы будзем сапраўды працаваць так, як нас вучыць правадар нашай партыі т. Сталін, калі мы здолеем дабіцца такога становішча, каб падыходзіць да кожнага пытання не бюракратычна, не з габінэту, а канкрэтна і опэратыўна, на аснове сапраўднага веданьня справы і людзей.

Прычыны адставаньня чорнай мэталюргіі і шляхі перамаганьня гэтага адставаньня

Далей т. Гікало пераходзіць да пытанняў чорнай мэталюргіі.

Пастаноўка пытання аб чорнай мэталюргіі на канфэрэнцыі, вразумела, зьяўляецца не выпадковай. Партыя заўсёды адстойвала той пункт гледжаньня што разгортваньне лёгкай прамысловасьці магчыма толькі на аснове цяжкай індустрыі. Толькі зьядлы опартуніст можа не разумець таго, што на даным этапе ў адначасовым разьвіцьці цяжкай індустрыі і лёгкай індустрыі, на аснове цяжкай, увасоблена дыялектыка будаў-

ніцтва соцыялізму—будаўніцтва, угрунтаванага на правільным спалучэнні працяглых інтарэсаў пролетарыяту з яго штодзённымі патрэбамі. Тав. Гікала дэманструе радам лічбаў нашы вялізарныя поспехі ў галіне чорнай металургіі; пасля XVI з'езду партыі мы перабудавалі 8 доменных печаў, пабудавалі 12 новых печаў, з іх 9 у 1932 г., мартэнаў пабудавалі 20, 13 у 1932 г.; будуюцца 16 доменных печаў і 50 мартэнаў; выплаўка за 9 месяцаў 1932 г.: па чыгуне—4¹/₂ млн. т, сталі—4,1 млн. т, пракату—3,5 млн. т. Мы маем дзве пушчаныя домы, якія па колькасці сваёй плаўкі металю, па прадукцыйнасці перавышаюць доменныя печы, існуючыя на контыненце і Англіі. Толькі ў адной Амерыцы ёсць такія, здаецца, 2 домы. Мы маем выплаўку такой якаснай сталі, якая па сваіх уласцівасцях перавышае любую сталь, любой капіталістычнай краіны. Мы далі гіганцкія тэмпы ў развіцці нашай чорнай металургіі. Мы сапраўды далі нячуваныя тэмпы і ў тэрмінах.

Але калі мы параўнаем развіццё чорнай металургіі і машынабудаўніцтва за апошнія пяцігодзье, то ўбачым, што машынабудаўніцтва вырасла на 400%, ў той-жа час, як рост па чорнай металургіі за гэты-ж прамежак часу вызначаецца ў 36%. А чорная-ж металургія—аснова асноў для правядзення тых грандыёзных задач, якія пастаўлены ў другім пяцігодзьдзі.

Бяз чорнай металургіі немагчыма завяршэнне тэхнічнай рэканструкцыі ўсёй народнай гаспадаркі краіны.

Аб першай пяцігодцы па БССР

І цяпер, напярэдадні XV гадавіны Кастрычніцкай рэвалюцыі, пролетарыят СССР можа з гордасцю азірнуцца на пройдзены ім, пад кіраўніцтвам сваёй партыі, цяжкі, але слаўны шлях.

Таварышы, мы возьмем выкананне пяцігодкі толькі па БССР. Гэта мае непасрэдную цікавасць для нас. Агульная прадукцыя ўсёй прамысловасці па БССР з 1928 па 1931 г. узрасла больш, чым у 4 разы. Таксама мы маем вялізарнейшы рост па лініі павялічэння ліку рабочай класы. Калі ў 1928 г. налічвалася 24—26 тыс. рабочых, то на сёнешні дзень мы маем 94 тыс. рабочых буйнай прамысловасці. Той вялізарны рост рабочай класы, які мы на сёння маем, гаворыць нам аб тым, што рух наперад у нас вялізарны, што выкананне пяцігодкі бязумоўна з'яўляецца фактам найвялікшага значэння ў жыцці Беларусі.

Таварышы, яшчэ больш бліскучыя дасягненні мы маем у галіне культурнага будаўніцтва.

Калі, напрыклад, мы возьмем навучальныя ўстановы, то тут у нас вялікі рух наперад; па ўсіх даных мы расьцём у гэтай галіне шпарчэй, чым у іншых рэспубліках СССР. Вось некаторыя лічбы: вышэйшых навучальных і навучальных устаноў у 1927-28 гг. было 30, у 1931 г.—91. У 1928 г. колькасць вучняў была 5287, у 1931 г.—19503.

Тав. Гікало радам лічбаў, якія ілюструюць дасягненні па лініі нацыянальна-культурнага і гаспадарчага будаўніцтва ў БССР, даказвае, што першая пяцігодка БССР ня толькі выконваецца, але

і перавыконваецца. У цэлым першая пяцігодка выконваецца ва чатыры гады, а па асобных галінах выканана за два і тры гады.

Посьпех пяцігодкі на Беларусі зьяўляецца часткай агульных посьпехаў пяцігодкі ўсяго Саюзу.

Нашы перамогі, таварышы, вельмі ярка выступаюць на фоне вялізарнага эканамічнага крызісу, які патрасае ўвесь капіталістычны сьвет. Гнілая адносна стабілізацыя капіталізму скончылася. Мы маем далейшае нарастаньне рэволюцыйнага пад'ёму як у імперыялістычных, так і ў колёніяльных краінах.

... Некаторыя іншыя краіны або шчыльна падыходзяць да рэволюцыйнага крызісу (Польшча), або ў рэзультаце крайняга абвастрэньня ўнутраных і зьнешніх супярэчнасьцяў могуць у бліжэйшы час аказацца ў абстаноўцы рэволюцыйнага крызісу (Японія).

І ў той час, як сёньня ў капіталістычным сьвеце яшчэ больш паглыбляецца і абвастраецца крызіс, зусім іншы малюнак мы бачым ў СССР. Узяць хоць-бы тую-ж Днепрарэс. Гэта найвялікшая справа! Кожны комуніст, кожны рабочы гэта ведае. І ўсё-ж мы яшчэ мала ўяўляем сабе рэальна, што такое Днепрадэс. Агульная магутнасьць Днепрадэсу—810000 конскіх сіл (9 агрэгатаў па 90 тыс. конскіх сіл кожны). Калі падлічыць па БССР усю наяўнасьць нашай конскай цягавай сілы, то мы не пакрыем магутнасьці Днепрадэсу.

Нашы дасягненьні настолькі бяспрэчны, што іх вымушана прызнаць міжнародная буржуазія. Я прачытаю вам адну вытрымку з французскай газэты „Эвр“. Тыдняў два таму назад яна зьмясь-

ціла заметку, дзе піша: „Пяцігадовы плян рэалізуецца ня ўсюды з аднолькавым посьпехам, але ўсё-такі рэалізуецца. І ўжо прыступаюць да другога“.

... Злачынна ігнораваць тую дзівосную падтрымку, якую савецкая прамысловасьць магла б аказаць у момант канфлікту другой нацыі.

... праз пяць або дзесяць год Чырвоная армія будзе, зразумела, самай моцнай арміяй у сьвеце ня толькі колькасна, але і ў сэнсе ўзбраеньняў. І няма дзяржавы, якая магла б перашкодзіць гэтаму“.

Справа заключаецца ў тым, што магутныя сілы Савецкага саюзу, за гады першай пяцігодкі настолькі вырасьлі, што нават найбольш актыўная, з пункту гледжаньня нападу на Савецкі саюз, французская буржуазія вымушана прызнаць нашы посьпехі. Чаму, таварышы? Не таму, зразумела, што мы за гэты час слаба працавалі, не таму, што буржуазная Францыя парашыла, што мы сталі вельмі добрымі. Не! Справа ў тым, што рост Савецкага саюзу настолькі відавочны, мы настолькі прасунуліся наперад у параўнаньні з усім капіталістычным сьветам, што з намі прыходзіцца лічыцца. Нічога ня зробіш.

Але ці значыць гэта, што мы сёньня ўступілі ў паласу, калі пытаньне аб ваеннай небясьпецы для Савецкага саюзу зьнята. Нічога падобнага, пытаньне аб ваеннай небясьпецы застаецца такім-жа вострым. Яно застаецца такім-жа вострым, якім было, скажам, у пачатку гэтага году.

Таварышы, у пачатку-ж гэтага году было зусім відавочна, што буржуазія ўсіх краін і яе застрэль-

шчык—японская буржуазія, японскія імперыялісты імкнуліся ва што-б там ні стала сараць соцыялістычнае будаўніцтва ў Савецкім саюзе, уцягнуць Савецкі саюз у вайну. Аднак, міралюбівая політыка Савецкага саюзу, яго ваенная магутнасць, рост супраціўлення з боку рэволюцыйных мас Кітаю, Японіі і іншых капіталістычных краін—паказалі, што гэта задача не такая ўжо простая, тым больш, што сусветны крызіс настолькі патрос японскую гаспадарку, што і фінансы і агульна-гаспадарчы стан Японіі аказаліся ў такім становішчы, што на сёння вайна для яе магла-б скончыцца рэволюцыйнай. Японскія імперыялісты, японская буржуазія не настолькі дурныя, каб не разумець рэальных суадносін сіл, не разумець тэй абстаноўкі, якая на сёнешні дзень ёсць.

Аб контррэзолюцыйнай групой Руціна, Іванова і інш.

Таварышы, на фоне тых задач, якія ўстаюць перад партыяй у выніку пастаноў пленуму ЦК аб разгортванні савецкага і колгаснага гандлю, вырабу тавараў шырпажыву, задач, звязаных з развіццём чорнай металургіі, тых дасягненняў, якія мы маем у сувязі з выкананнем першага пяцігадовага пляну, і тых труднасцяў, якія і сёння перад намі стаяць у пытаннях нашай работы на тым фоне, які складаецца ў міжнароднай абстаноўцы—факт раскрыцця „новай“, па сутнасці белавардзейскай групыкі—набывае зусім пэў-

нае значэнне, значэнне ў тым сэнсе, што выступленне гэтага контррэволюцыйнай групы паказвае, наколькі мала рацыю наша партыя, калі яна паставамі XVII партконференцыі падкрэслівала, што нам прадстаіць яшчэ жорсткая барацьба з рэшткамі, асколкамі разгромленых, але не дабітых яшчэ варожых клясаў.

Зусім відавочна, што грачдыёныя поспехі соцыялізму, расшчы курс, узяты партыяй на перамаганне труднасцяў, абвастрэнне праблемы „хто каго“ на міжнароднай арэне, не маглі не парадзіць пэўнай актывізацыі з боку клясавага ворага.

Таварышы, мы праводзім вялізарнейшую работу па соцыялістычным будаўніцтве. Пытанні кіраўніцтва гэтым будаўніцтвам і непасрэднага актыўнага ўдзелу ў ім займаюць сёння ўсю партыю. Верасьнёўскі пленум ЦК паказаў прыклад, як бальшавікі ўмеюць збірацца для таго, каб канкрэтна, апэратыўна вырашыць тая злободзённая на бліжэйшы перыод пытанні, якія звязаны з соцыялістычным будаўніцтвам. Не выпадкова, таварышы, што іменна ў гэты час клясавы вораг прабуе зганьбіць партыю, зганьбіць генэральную лінію партыі, прабуе зганьбіць тую лінію, якую праводзіць ЦК на чале з т. Сталіным.

Кожны з нас чытаў пастанову ЦКК аб контррэзолюцыйнай групе Руціна, Іванова і т. д. Калі вы, таварышы, звернеце ўвагу на склад выключаных з партыі, якія прымалі ўдзел у гэтай групоўцы, то кідаецца ў вочы наступнае: няма ні аднаго тут новага, што называецца, ня вышаўшага

а опозиції. Усё старыя опозиціянэры.

Мы маем тут выключанага з партыі Руціна, які тры разы каяўся перад партыяй і які тры разы сыстэматычна ашукаў партыю, Руціна, які будучы нам. рэдактар „Красной звезды“ (чырвонаармейскай газеты), сьцьвяржаў, што на зьмену політыцы абмежаваньня кулацтва ў аянаўленчы пэрыод павінна прысці політыка яго выцясьчэньня ў рэ-конструкцыйны пэрыод. Тады-ж т. Сталін напавіў Руціна, указавшы, што політыка выцясьчэньня і політыка ліквідацыі кулака як клясы—дзьве вялікія эрозьніцы. Аказваецца, што пасля гэтага праз некалькі месяцаў Руцін на словах прызнаючы генэральную лінію партыі, на справе пачынае арганізоўваць, весці проста шкодніцкую, контррэвалюцыйную работу супроць партыі і яе ЦК.

Вазьміце рад іншых: Іваноў, Замяцін, Федараў, Дзянідаў, Каюраў, Сгэч, Рохкін, Зіноўеў, Каменеў, Угланаў, Равіч-Чэркаскі—гэта „старыя, знаёмыя ўсе асобы“. Група невялікая, група сама па сабе з пункту гледжаньня барацьбы супроць партыі—нічога не прадстаўляе. Сувязі з рабочай клясай яна ня мае ды і ня можа мець, гэта зусім відавочна. Сярод іх цэлы рад членаў партыі, якія выключаліся, і якіх партыя аднавіла, якім давярала, напрыклад, Зіноўеў, Каменеў. І вось гэтыя людзі, якія ня раз кляліся ў тым, што яны падначаліць сваю волю партыі і якім партыя паверыла, падтрымлівалі сувязь з тым, каго партыя выключыла за двурушніцтва, за контррэвалюцыйную работу супроць савецкай улады.

2. За лан.учобу, № 6—7

На прыкладзе данай контррэвалюцыйнай групы мы бачым, што ўсе элемэнты опозицыі нямінуча, раз яны парвалі з партыяй, раз яны не ўсьвядомілі сваіх памылак, або прызналі іх толькі на словах, нямінуча коцяцца ў лягэр контррэвалюцыі, таксама як гэта было і з Троцкім. Калі, таварышы, гэта контррэвалюцыйная група прабуе зганьбіць будаўніцтва соцыялізму ў нашай краіне, калі яна заклікае да павароту назад, калі гэта група высоўвае праграму ліквідацыі колгасаў, ліквідацыі саўгасаў, замест політыкі ліквідацыі кулацтва як клясы, калі яна прапануе політыку абмежаваньня, г. зн. аднаўленьня кулака, то гэтым самым яна вядзе контррэвалюцыйную работу. Калі яны лічаць, што тыя гіганты індустрыі, якія мы стварылі ў нашай краіне ў ажыццяўленьне генэральнай лініі партыі, як Днепрабуд, Магнітабуд і г. д., што іх трэба аддаць у канцэсію, то гэтым самым яны зноў-такі вядуць контррэвалюцыйную работу.

Ва ўмовах грандыёзных перамог, дасягнутых намі ў ходзе разгорнутага соцыялістычнага наступленьня па ўсім фронце, асколкі контррэвалюцыі, разьбітыя ў адкрытым баі, зварачаюцца да самых роўнастайных і ўсё больш замаскаваных сродкаў барацьбы з партыяй.

Нельга, таварышы, ні на мінуту забываць, што клясавы вораг унутры краіны, хоць і разгромлен, усё-ж аказвае шалёнае супраціўленьне. Яшчэ Ленін у свой час падкрэсьліваў, што „чым бліжэй буржуазія да сьмерці, тым роспачлівей становіцца яе супраціўленьне“.

Контрреволюційная група Руціна і інш. з'являецца простым і непасрэдным выразальнікам інтарэсаў гэтых асколкаў разбітых, але яшчэ недабітых капіталістычных клас у нашай краіне, яна з'являецца разам з тым агентурай міжнароднага імперыялізму, які рыхтуе інтэрвенцыю супроць СССР.

Рабочая класа СССР здолела даказаць і даказала, што яна з'являецца пераможцай у справе ажыццяўлення праграмы будаўніцтва соцыялізму ў нашай краіне, а гэта група прапануе аддаць у коўцэсію нашы гіганты. Гэта-ж з'являецца проста спробай пусьціць у нашу краіну, у краіну, дзе будзеца соцыялізм, капіталістаў. Іменна так стаць пытаньне.

Назад да капіталізму—вось асноўны сэнс праграмы контрреволюційнай групы Руціна, Іванова, Галкіна і інш.

На выступленьне супроць партыі, супроць рабочай класы, супроць соцыялістычнага будаўніцтва нікчэмнай контрреволюційнай групы, што складаецца з элементаў былой опозыцыі, якія на словах пакаяліся, а на справе ашукалі партыю, элементаў, якія аб'ядналіся разам з трацкісцкімі і праваапортуністычнымі элементамі, ужо даўно выкінутымі з партыі, мы ня можам інакш рэагаваць як толькі самым жорсткім сакрушальным ударам.

Зусім няправільна было-б на сёньня заняць лінію аслабленьня да гэтых элементаў. Ніхто: ні партыя, ні рабочая класа гэтага дапусьціць ня могуць. З контрреволюцыянерамі не спрачаюцца.

У нашых умовах, ва ўмовах жорсткай класавай барацьбы, ва

ўмовах крайняга абвастрэньня праблемы „хто каго“ на міжнароднай арэне, ва ўмовах напружаньня ўсіх сіл нашай партыі і рабочай класы, ва ўмовах нашых дасягненьняў па выкананьні плянаў соцыялістычнага будаўніцтва, ва ўмовах небясьпекі вайны,—мы ня можам інакш паступаць, як толькі рашуча і бязьлітасна ўдараючы па гэтых групах.

Мы ведаем, што рабочая класа разам з партыяй, пад кіраўніцтвам ленінскага ЦК і нашага правадыра т. Сталіна прайшла вялізарны шлях. Ва ўмовах вельмі складаных, ва ўмовах найвялікшых труднасьцяў, партыя на чале з яе цэнтральным камітэтам, пад кіраўніцтвам свайго правадыра т. Сталіна павяла краіну па шляху вялізарных перамог, па шляху вялізарных дасягненьняў.

Для таго, каб перамагчы, мы ня можам быць расхлябанымі, мы ня можам быць недысцыплінаванымі. Мы павінны быць жалезнымі, мы павінны быць стойкімі, пасьлядоўнымі, мы павінны быць узброенымі рэволюційнай тэорыяй, якую нам далі найвялікшыя тэорэтыкі, найвялікшыя бальшавікі—Маркс—Ленін—Сталін.

Мы ня можам ні ў якой ступені дапусьціць, каб дзе-небудзь у нашай бальшавіцкай партыі было малейшае сумненьне ў моцнасьці, у сіле партыі, у правільнасьці яе генэральнай лініі.

Таварышы, партыя і рабочая класа бязумоўна ганарыцца сваёй

работай, партыя і рабочая кляса ганарыцца сваім ленінскім ЦК партыі, партыя і рабочая кляса ганарыцца сваім правадыром т. Сталінным,—ганарацца таму, што перамога за перамогай суправаджае работу нашай бальшавіцкай партыі, якая кіруецца ленінскім ЦК на чале з т. Сталінным. Тав. Сталін умее на фоне тых вялізарных грандыёзных задач, якія звязаны з пытаньнем міжнароднага рэвалюцыйнага руху, з пытаньнем пабудовы соцыялізму ў СССР, умее штодзённа канкрэтна, апэратыўна кіраваць усімі злобаздзённымі пытаньнямі, у тым ліку, і такім пытаньнем, як правядзеньне ленінскай нацыянальнай політыкі. Няма пытаньня, дзе-б мы ня мелі дапамогі, парады, простага ўказаньня на-

шага правадыра, настаўніка, лепшага ленінца т. Сталіна.

Таварышы, адказ на ўсякія выступленьні супроць партыі, супроць будаўніцтва соцыялізму можа быць толькі адзін: практычна, ня гледзячы ні на што і ні на каго, закасаўшы рукавы, ажыццяўляць генэральную лінію партыі.

Таварышы, я заклікаю вас да яшчэ больш цеснага згуртаваньня вакол ленінскага ЦК і свайго правадыра т. Сталіна, у імя перамогі міжнароднай пролетарскай рэвалюцыі, у імя пабудовы соцыялізму ў СССР.

Няхай жыве ленінскі ЦК!

Няхай жыве наш правадыр і настаўнік—т. Сталін!

АБ НЕКАТОРЫХ ПЫТАННЯХ КІРАЎНІЦТВА ПАРТЫЙНАЙ АСЬВЕТЫ.

„Па-новаму працаваць,
па-новаму кіраваць“.

Шырока разгорнутай масавай палітыка-выхаваўчай работай сярод рабочых і працоўных мас, пачалоўным уцягненнем іх у актыўнае будаўніцтва соцыялізму—парторганізацыі павінны забяспечыць паспяховае выкананьне задач, пастаўленых партыяй па завяршэньні народна-гаспадарчага пляну 1932 году, будаўніцтва другой пяцігодкі.

Чарговай задачай парторганізацыі выяўляецца—ахапіць камуністычным уплывам кожнага рабочага, колгасніка, кожнага працоўнага краіны, узьняць на вялізарную вышыню авангардную ролю ячэйкі камуніста, дабываючыся такога становішча, каб камуніст быў узорам ня толькі ўдарнай вытворчай работы, але і політычным правадыром, арганізатарам мас“ (ліпеньскі пленум ЦК КП(б)Б) па асобных вучастках гаспадарчага і культурнага будаўніцтва.

Выключная арганізаванасьць, выразнасьць работы і ідэйна політычная згуртаванасьць—павінны забяспечыць аб'ём і якасьць масавай работы парторганізацыі.

Узросшыя задачы кіраўніцтва мас патрабуюць ад парторгані-

зацы ўзьняць на належную ступень партыйнай работы, павышэньня гэтым самым якасьці, разгортваньня ў першую чаргу партыхаваўчай работы.

„Задача наша заключаецца ў тым, каб мы маглі на рабоце ячэек, на правядзеньні лёзунгаў партыі, на выхаваньні, на політыцы—падумаць таварышоў са ступенькі на ступеньку і на аснове генэральнай лініі партыі ўтварыць той цэмант, аб які разьбіваюць свае ілбы любыя і ўсякія опартуністы і опозыцыянеры, якія прабуюць атакаваць партыю“ (Кагановіч). Толькі на аснове марксыска-ленінскай тэорыі, на аснове актыўнай практычнай работы, цалкам ахапляючай членаў і кандыдатаў партыі, можна выходзіць па-сьлядоўных, політычна сьвядомых правадыроў, здольных павесці масы ў барацьбу за выкананьне дырэктыў партыі, за яе генэральную лінію.

Задачы разгортваньня партыхаваўчай работы тым больш ускладняюцца, калі ўлічыць, што ў КП(б)Б 22439 чал. кандыдатаў да агульнай колькасьці 6.035 (па матэрыялах на I/VII-32 г.)

членаў і кандыдатаў КП(б)Б. Гэты атрад новых папаўненняў, маладыя члены КП(б)Б патрабуюць сыстэматычнага марксысцка-ленінскага выхавання.

Задачы павышэння якасці ўнутрыпартыйнай работы, асабліва такога яе вучастку, як партыйная асвета, патрабуюць ад партарганізацый сыстэматычнага наладжвання канкрэтна операцыйнага кіраўніцтва і гэтым самым узняцця яго на прынцыповую батышавіцкую вышыню.

Асноўныя пытанні ў галіне партыйнай вучобы, пропаганды марксысцка-ленінскай тэорыі, на якія трэба звярнуць асаблівую ўвагу партарганізацый, якія павінны быць пастаўлены ў цэнтры ўвагі работы ячэек—гэта пытанні якасці партасветы. Праз шырокае разгортванне растлумачальнай работы, правільную арганізацыю сеткі партыйна-комсамольскай асветы, праз забяспечэнне яе найбольш падрыхтаванымі пропкадрамі, праз наладжванне гэтых вучасткаў работы—да ўзняцця якасці пропаганды марксызму-ленінізму на адпаведную вышыню.

Якія недахопы наглядзіся ў гэтай рабоце і што трэба зрабіць, каб у надыходзячы асеньня-зімовы перыод не паўтараць іх?

І. Растлумачальную работу па пытаннях партпропаганды, як паказвае практыка мінулых год, мы праводзілі па кампанейску, сезонна.

Набліжаецца, прыкладна асеньня-зімовая работа сеткі партасветы, яе арганізацыя і камплектаванне—праводзім работу. Пасля гэтай кампаніі і растлумачальная работа спыняецца.

Чакаем пераходу на летнія формы работы, або разгортваем яе (растлумачальную работу), калі сетка партасветы правальваецца.

Партыяйкі ня ставілі сабе, як правіла, таго палажэння, што гэтая работа павінна праводзіцца сыстэматычна, што трэба правесці спецыяльныя сходы, політдні, групавой і індыўдуальнай агітацыйнай сыстэматычна, на канкрэтных прыкладах соцбудаўніцтва барацьбы за генэральную лінію партыі, паказваць масам камуністаў, комсамольцаў, рабочым і працоўным, што толькі на аснове марксысцка-ленінскай тэорыі магчыма правільнае вырашэнне праблемы соцбудаўніцтва паспяховае наступленне па ўсім фронце, паспяхова барацьба з опартуністычнымі ўхіламі ад генэральнай лініі партыі.

Мала таго, трэба не перада пачаткам вучобы, а сыстэматычна скарыстоўваць такія віды пропаганды за марксызм-ленінізм, як лёзунгі, плакаты, наглядныя паказальнікі і асабліва ўсе віды перыодычнага друку.

Апошні, да рэчы кажучы, вельмі неакуратна намі скарыстоўваецца. Мы яго, пачынаючы ад цэнтральнага і канчаючы нізавым (н-сьценгазеты і т. д.), мобілізуем таксама па кампанейску на гэту справу. Напісалі перадавіцу, пару падборак далі спачатку на вучальнага году і—з трыбуны, як гаворыцца, далоў. Няма таго, каб сыстэматычна з дня ў дзень паказваць якое значэнне тэорыі надаваў Ленін, як трэба весці растлумачальную работу. Газеты не распаўсюджваюць узораў работы ў гэтай галіне, не дапамагаюць партыйным і камсамольскім ячэйкам у наладжванні

сыстэматычнай растлумачальнай работы.

Зьвішчыць, такім чынам, недахопы ў справе растлумачальнай работы, гэта значыць праводзіць яе сыстэматычна праз усе віды і формы нашай работы. Гэта значыць работу ўскладаць ня толькі на культпропа, пропагандыста, а ўсімі сіламі ячэйкі, цалкам усеі партарганізацыі ўзяцца за работу, арганізуючы яе праз праверку выканання дырэктыў партыі ў гэтай галіне.

II. Пытаньні арганізацыі сеткі партасьветы. Асноўныя недахопы ў гэтай частцы работы зводзяцца да таго, што мы без асаблівага ўліку запатрабаваньняў арганізуем тыя або іншыя віды партвучобы і потым укомплектоўваем іх без уліку асаблівасьцяў розных груп камуністаў і працоўных.

Чаму, прыкладна, у мінулым годзе развалілася сетка партасьветы на прамысловасьці ў Барысаве, чаму партарганізацыі транспарту ніяк ня могуць справіцца з такім пытаньнем, як ахоп партвучобай такіх груп рабочых, як паравознікі, кондуктары і інш.?

А таму, што ў Барысаве вызначылі дні партвучобы без усякай орыентацыі на тое, што большасьць прадпрыемстваў працуе ў тры зьмены, г. зн. з 4-ма зьменамі рабочых. Не захачелі паламаць галовы над пытаньнем — як лепш улічыць вытворча-бытавыя ўмовы рабочых.

Пропгруппа ЦК КП(б)Б на Аршанскім чыгуначным вузле змагла арганізаваць работу партшкол з паравозных і кондуктарскіх брыгад па прасьцейшай прычыне — яна арганізавала работу ў школах па графіках работы асноўных груп гэтых рабочых.

Пропгруппа паставіла так работу, што калі-б ня прыехала тая ці іншая брыгада на працягу трохчатырох дзён, школа ўсёроўна забясьпечвае прапрацоўку чарговай тэмы.

Або ўзяць другую групу пытаньняў арганізацыі работы школ — гэта комплектаваньне. Тут па пытаньнях дыфэрэнцыяванага падыходу пры комплектаваньні мы пакуль толькі гаворым, а на справе працягваем старынку.

Агульную пісьменнасьць, політразьвітаньне, асаблівыя бытавыя ўмовы і г. д. мы пакуль у большасьці ўлічваем толькі на паперы. Ды і на паперы гэтага малавата. На прадпрыемствах таго-ж Барысаву, у Віцебску на чыгуны і т. д. у парткомах ня ведаюць дакладна нават агульнай пісьменнасьці партыйцаў. Ну, а цэх'ячэйка на гэтую справу не рэагавала. Які-ж тут можа быць улік асаблівасьцяў пэрсональных груп камуністаў, рабочых і т. д. Так, на „глазок“ прыкідаем і комплектуем школы, гурткі.

Нарэшце, пытаньні пропкадраў. Возьмем любую, без выбару, партарганізацыю і запытаем, як справа з пропагандыстамі. Атрымаем адказ „дрэнна“. А чаму?

Па першае, таму, што кожны год падбіраем новых пропагандыстаў. Па-другое, што падбіраемых не падрыхтоўваем да працы. Па-трэцяе, таму, што не ствараем умоў для самастойнай іх работы і т. д. і т. д.

Разьвязаць пытаньне зможам пры ўмове, калі стабілізуем склад пропагандыстаў хаця на 1-2 гады, калі спынім сыстэматычныя перакідкі іх на другую работу, калі нагрузку — пропгандыст — будзем лічыць асноўнай, адказь-

нейшай нагруккай, калі грунтоўна замацуем на прапрабоце сталыя кадры партактыву. Развязаюць пытаньне пры ўмове, калі забясьпечым пропагандыста неабходнымі ўмовамі работы—дамо магчымасьць рыхтавацца, забясьпечым канкрэтна апэрацыйным кіраўніцтвам (пропсэмінары, консультацыя, інструктаж на рабоце ў школе і т. д.) Пытаньне прап-кадраў вырашым, нарэшце, пры ўмове, калі возьмем цьвёрды курс на падрыхтоўку іх з рабочых, колгасьнікаў-куністаў.

Трэба кіравацца ў гэтай справе тым палажэньнем, што пропагандыст у школе, гуртку—гэта

штоўнае і што ніякія праграмы, нават падручнікі ня выпра-вляць дапускаемых пропагандыс-там памылак. Часта парт'ячэйкі апошняга палажэньня недаацэнь-ваюць. Справу бальшавіцкага выхаваньня даручаем такім про-пагандыстам, якіх проста ня ведаюць і ў дадатак да гэтага, ня цікавяцца, як сьлед іх рабо-тай.

Павысіць якасьць кіраўніцтва—гэта значыць зьнішчыць шаказа-выя вышэй недахопы.

Цэнтральны лёзунг у кіраў-ніцтве партвыхаваўчай работа-ж павінен быць—па-новаму праца-ваць, па-новаму кіраваць.

Заданьні і мэтодычныя дапаможнікі

Плян правядзеньня заняткаў па пытаньнях верасьнеўскага пленуму ЦК УсеКП(б) у масавай сетцы партыйнай асьветы

ТЭМА I

АБ РАЗГОРТВАНЬНІ САВЕЦКАГА ГАНДЛЮ І ВЫТВАРЭНЬНІ ПРАДМЕТАЎ ШЫРСПАЖЫЗУ

I. ПРЫРОДА САВЕЦКАГА ГАНДЛЮ

1. Савецкі гандаль як „адзіна магчымая эканомічная сувязь паміж дзесяткамі мільёнаў дробных земляробаў і буйнай соцыялістычнай прамысловасьцю“ (Ленін).

2. Гандаль як адна з форм плянаваньня ў руках дыктатуры пролетарыяту.

3. Гандаль як форма клясавай барацьбы (дыктатуры пролетарыяту супроць капіталістычных элемэнтаў).

4. Савецкі гандаль як адна з зброя пабудовы бясклясавага соцыялістычнага грамадзтва.

5. Дваісты характар савецкага гандлю.

6. Савецкі гандаль як адна з зброя палепшаньня матэрыяльнага становішча працоўных.

7. Апартуністычная устаноўка у пытаньнях аб дваістай прыродзе савецкага гандлю прыхільных опартуністаў.

8. Контррэвалюцыйнае адмаўленьне соцыялістычнага значэньня савецкага гандлю трацкістамі.

II. ЗНАЧЭНЬНЕ САВЕЦКАГА ГАНДЛЮ НА РОЗНЫХ ЭТАПАХ НЭПУ

1. Сутнасьць гандлёвай формы змычкі ў аднаўленьні перыод нэпу.

2. Савецкі гандаль як сродак абслугоўваньня вытворчых форм змычкі ў рэканструкцыйны перыод.

3. Рост значэньня савецкага гандлю на апошнім этапе нэпу ў сувязі з ліквідацыяй прыватніка.

4. Разгортваньне савецкага гандлю як адна з форм барацьбы за выкананьне нашых вытворчых плянаў.

5. Формы савецкага гандлю на сучасным этапе нэпу.

III. ПОСЬПЕХІ, ДАСЯГНУТЫЯ ПАРТЫЯЙ У РАЗГОРТВАНЬНІ САВЕЦКАГА ГАНДЛЮ

1. Рост гандлёвай сеткі.

2. Паскарэньне тавараабароту

3. Скарачэньне фондаў па-за-рыначнага спажываньня.

4. Разгортваньне гандлю колгасаў, колгасьнікаў і аднаасобных працоўных сялян.

5. Павялічэньне таварных мас на рынку.

6. Разгортваньне сеткі міжрэёных таварных баз з мэтай палепшаньня арганізацыі сыстэмы таварапраसоўваньня.

7. Павялічэньне завозу тавараў на вёску.

IV. НЕДАХОПЫ Ё РАБОЦЕ ГАНДЛЮЮЧЫХ ОРГАЊЗАЦЫЙ

1. Наяўнасьць фактаў затаварваньня ў адных мясцох пры адсутнасьці тавараў у другіх.

2. Ня зжыта практыка механічнага разьмеркаваньня тавараў у рабоце раду тавараправодзячых арганізацыяў.

3. Паслабленьне дысцыпліны ў правядзеньні дзяржаўнай палітыкі цэн.

4. Рост выдаткаў абароту ў гандлёвым апарате.

5. Засьмечанасьць кадраў гандлёвага апарату клясава-варожьмі элемэнтамі.

6. Ня зжыта шкодная практыка лішняга браніраваньня прамтавараў.

7. Нездавальняючае разьмяшчэньне гандлёвай сеткі.

8. Невысокая якасьць работы гандлёвых міжрэёных баз.

9. Недастатковы ўдзел усёй масы колгасаў і колгасьнікаў у колгасным гандлі.

10. Слабае разгортваньне сустрэчнага гандлю прамтаварамі на колгасных рынках.

11. Недастатковая барацьба з перакупшчыкамі і спэкулянтамі, якія спрабуюць нажыцца на колгасным гандлі.

V. МЕРАПРЫЕМСТВЫ ДА ПАЛЕПШАЊНЯ СПРАВЫ РАЗГОРТВАНЬНЯ САВЕЦКАГА ГАНДЛЮ

1. Палепшыць разьмяшчэньне гандлёвай сеткі ў рабочых раёнах і пашырыць яе на вёсцы.

2. Павысіць значэньне гандлёвых баз у справе палепшаньня якасьці работы нізавых гандлюючых арганізацыяў.

3. Зжыць недахопы ў разгортваньні колгаснага гандлю.

4. Павысіць значэньне дэцэнтралізаваных загатовак коопэрацыі і самазагатовак прадуктовых баз прадпрыемстваў, асабліва ў глыбінцы.

5. З мэтай зьніжэньня цэнаў на колгасных базарах, палепшыць работу конвэнцыйных бюро.

6. Умацаваць арганізацыйна-гаспадарчае становішча сельскіх спажывецкіх таварыстваў.

7. Перамагчы пагардлівую адносіны некаторых членаў партыі і паасобных арганізацыяў да гандлёвай работы.

8. Умацаваць кадры гандлёвага апарату.

9. Выкараніць усялякія дравы „нэпманскага духу“ ў рабоце коопэрацыі.

VI. ЗАДАЧЫ Ё СПРАВЕ РАЗГОРТВАНЬНЯ ВЫТВАРЭЊНЯ ПРАДМЕТАЎ ШЫРОКАГА СПАЖЫВАНЬНЯ

1. Значэньне гэтага мерапрыемства для:

а) палепшаньня матэрыяльнага становішча працоўных;

б) больш рацыянальнага скарыстаньня адходаў вытворчасьці.

2. Значэньне разгортваньня шырпатрэбу як арганічнай часткі задачы разгортваньня савецкага гандлю.

3. Мерапрыемствы партыі:
а) павялічэнне вытворчай праграмы прадметаў шырсажыву на 1932 г.;

б) арганізацыя пры прадпрыемствах уцільцахаў;

в) арганізацыя спецыяльнага сектара па шырсажыву ў сістэме Наркомцяжпрому.

4. Ажыццяўленне мерапрыемстваў партыі праходзіць недавальная:

а) выкананне праграмы вытворчых шырсажыву па Наркомлёгпрому ўсяго толькі на 38,4 проц;

б) недавальная якасць вырабаў;

в) прычыны невыканання пастаноў ЦК.

5. Мерапрыемствы, намечаныя пленумам ЦК, накіраваны да ўстаранення недахопаў у вытворчых прадметаў шырсажыву.

VII. ПРАВАОПОРТУНІСТЫЧНЫЯ І „ЛЕВАЦКІЯ“ СКАЖЭННІ ў ПЫТАННЯХ РАЗГОРТВАННЯ САВЕЦКАГА ГАНДЛЮ І ВЫТВАРЭННЯ ПРАДМЕТАЎ ШЫРСАЖЫВУ

1. „Левацкая“ недаацэнка значэння савецкага гандлю на сучасным этапе нэпу.

2. „Левацкая“ недаацэнка гандлёвых форм змычкі з працоўным сялянствам.

3. Праваопартуністычны самацёк у рабоце некаторых аргані-

зацый па разгортванні колгаснага гандлю і вытворчых тавараў шырсажыву.

4. Праваопартуністычнае супраціўленне правядзенню дзяржаўнай палітыкі цэн.

5. Спробы „левацкага“ адміністравання ў пытаннях аб цэнах.

6. „Левацкія“ спробы замены нормальнага тавараабароту механічным размеркаваннем тавараў.

7. Спробы правых і „левакоў“ вытлумачыць палітыку партыі па разгортванні савецкага гандлю як „адступленне“ і „палітычны зыгзаг“.

8. Праваопартуністычны „нэпманскі дух“ у рабоце некаторых гандлюючых арганізацый.

VIII. КЛАСАВАЯ БАРАЦЬБА ВАКОЛ ПЫТАННЯХ САВЕЦКАГА ГАНДЛЮ.

1. Спробы спекулянтаў і перакупшчыкаў сарваць савецкую палітыку цэн.

2. Раскраданні і злоўжыванні ў гандлёвым апарце як адзін з метадаў класавага ворага.

3. Спекуляцыйныя спробы разбазарвання збожжа да сканчэння збожжазагатоўкі.

4. Неабходнасць самай бязлітаснай барацьбы са спробамі кулака, спекулянта і перакупшчыка нажыцца на савецкім гандлі.

РАБОЧЫ МАТЭРЫЯЛ.

Рэзалюцыі пленуму ЦК Усе КП(б) аб савецкім гандлі і шырсажыву.

Перадавыя артыкулы ў „Правде“ ад 30 верасня і 6 кастрыч-

ніка і ў „Известиях“ ад 2 і 4 кастрычніка.

Перадавая „Звязды“ ад 3 кастрычніка.

Артыкул т. Рыскіна ў „Большевіку Беларусі“ № 11-12 за 1932г.

ДАДАТКОВАЯ ЛІТАРАТУРА ДЛЯ КІРАЎНІКОЎ

Зборнік „За разгорнуты савецкі гандаль“.

Артыкул Гатоўскага ў „Проблемах эканомікі“ № 7—8 за 1931 г.

Артыкул Гатоўскага ў „Большевіке“ № 11 за 1931 г.

Артыкул Носава ў „Проблемах эканомікі“ № 10—12 за 1931 г.

Артыкул Гатоўскага і іншых у „Проблемах эканомікі“ № 1 за 1932 г.

Артыкул Саркіса ў „Большевіке“ № 9 за 1932 г.

Перадавая „Большевіка“ № 10 за 1932 г.

Якаўлеў аб арганізацыйна-гаспадарчым умацаванні колгасаў і разгортванні савецкага гандлю.

Артыкул Зеленскага ў „Большевіке“ № 11—12 за 1932 г.

ТЭМА II

АБ ЧОРНАЙ МЭТАЛЮРГІІ

„Задачы тэхнічнага ўзбраення сельскай гаспадаркі хуткага развіцця і пераабсталявання транспарту, умацавання абароны краіны і развіцця машына-будаўнічай прамысловасці, ня могуць быць вырашаны без рэзкага павялічэння выплаўкі металу і фарсавання будаўніцтва новых заводаў і цэхаў“ (з пастаноў пленуму).

I. ЦЯЖКАЯ ПРАМЫСЛОВАСЬЦЬ— МАГУТНАЯ БАЗА СОЦЫЯЛІЗМУ.

1. Соцыялістычная буйная машынная індустрыя—уласная база для завяршэння рэканструкцыі ўсёй народнай гаспадаркі.

2. XVI з'езд партыі аб фарсаваным разгортванні цяжкай прамысловасці як асноўнай базы соцыялістычнага будаўніцтва (чорная і каляровая металургія, вытворчасць электрычнай энергіі, паліва, машынабудаўніцтва, хімія).

3. Чорная металургія—важнейшая і вядучая галіна соцыялістычнай прамысловасці.

4. Буйнейшыя поспехі ў развіцці чорнай металургіі з часу XVI з'езду.

а) Стварэнне панава, на аснове перадавой тэхнікі, коксавай прамысловасці.

б) Поўнае аднаўленне паветрадуўнай гаспадаркі на дзеючых

заводах Поўдня і моцнае пра-соўванне наперад іх глыбокай рэканструкцыі.

в) Пачатак рэканструкцыі раду заводаў на Урале і перавод іх на вытворчасць якаснага металу.

г) Разгорнута будаўніцтва новых металургічных заводаў: Магнітагорскага, Кузьнецкага, Нова-Тагільскага, Запарожсталі, Азоўсталі, Крыварожскага і інш. Будаўніцтва раду новых трубных цэхаў і заводаў (Марыупаль, Таганрог, завод імя Лібкнехта і т. д.).

д) Стварэнне ў буйным маштабе вытворчасці якасных сталей для новых галін машынабудаўніцтва аўтотрактарнай, авіяцыйнай, інструментальнай і т. д.). Уласная вытворчасць феррасплаваў, якія раней выключна ўвозіліся з-за граніцы.

е) Рост продукцыі чорнай металургіі па асноўных яе відах.

Продукція чорнай металургії за 8 місяцяў 1932 г. супроць адпаведнага перыоду 1931 г. вырасла на 22 проц.

з) Посьпехі ў разьвіцьці чорнай металургії забяспечваюць закладваньне моцнага фундаменту новай магутнай вугальна-металургічнай базы—Урала Кузбаскага комбінату.

5. Цэнтральная задача прамісловага пляну, пастаўленае ХVІІ партконференцыяй на 1932 год—выканаць вытворчую праграму па чорнай металургії і бязумоўна перамагчы яе адставаньне.

6. Недастатковасьць посьпехаў у разьвіцьці чорнай металургії ў параўнаньні з задачамі, якія пастаўлены перад чорнай металургіяй, ростам усёй гаспадаркі СССР. Зацьверджаны ХVІІ партконференцыяй плян 1932 г.—9 млн. т чыгуну, 9,5 млн. т сталі, 6,6 млн. т пракату,—ня выконваюцца.

II. ЧОРНАЯ МЭТАЛЮРГІЯ ПРАЦЯГВАЕ АДСТАВАЦЬ АД АГУЛЬНАГА ЎЗРОЎНЮ РАЗЬВІЦЦЯ ВЫТВОРЧЫХ СІЛ У КРАІНЕ

1. Адставаньне чорнай металургії ад агульнага разьвіцьця вытворчых сіл у краіне,—абмяжоўвае разьвіцьцё ўсяго машынабудаваньня, затрымлівае рэканструкцыю і тэмпы новага будаўніцтва на транспорце і ў сельскай гаспадарцы. Прарывы ў выкананьні якасных паказальнікаў плянаў.

2. Галоўныя прычыны нездавальняючай работы чорнай металургії за апошнія часы:

а) Нездавальняючае гаспадарчае і адміністрацыйна-тэхнічнае

кіраваньне з боку заводакіраўніцтва, аб'яднаньняў Наркомцяжпрому, якія не змаглі „зжыць элемэнт формальнага кіраўніцтва і арганізацыі сапраўдную праверку выкананьня“, якія не змаглі „ў належнай ступені арганізацыі вытворчасьці і працы, супроцьставіць існуючым цяжкасьцям большавіцкі напор і арганізаванасьць“ (з пастановы пленуму).

б) Паслабленьне партыйна-масвай і профсаюзнай работы на заводах чорнай металургії, што прывяло да ўпадку працоўнай дыцыпліны, паслабленьня соцсаборніцтва і ўдарніцтва, паслабленьня ўвагі да штодзенных бытавых патрэб рабочых.

в) Роля транспартных цяжкасьцяў (перабоі ў дастаўцы руды, вугалю, вапняку, агняўпораў, будаўнічых матэрыялаў) у невыкананьні пляну па чорнай металургії.

III. ДАЛЕЙШЫЯ МЭРАПРЫЕМСТВЫ ПА ЎЗЬНЯЦЦІ НА ВЫШЭЙШУЮ СТУПЕНЬ ВЯДУЧАГА ЗЬВЯНА ПРАМЫСЛОВАСЬЦІ—ЧОРНАЙ МЭТАЛЮРГІІ.

1. „Задача разьвіцьця чорнай металургії на бліжэйшыя гады: кірэнная пераапрацоўка ўсёй тэхнічнай яе базы, пуск у ход раду вялізарнейшых у сьвеце заводаў, аграгатаў, непарыўны ўздым яе продукцыі на мільёны тон чыгуну і пракату ў год“ (з пастановы пленуму).

2. Узмацненьне ўвагі да работы старых заводаў і далейшая барацьба за рацыяналізацыю іх работы, максымальную прадукцыйнасьць дзеючага абсталявань-

я, яке має у собі значнія
ресурси резерви і ме-
ханізацію працёмких процесаў.

3. Забяспечаньне заводаў тэх-
нічнымі матэрыяламі, запаснымі
часткамі, навіейшым абсталявань-
нем і меры барацьбы з аварыямі.
Разгортваньне вытворчасці аб-
сталявання для заводаў чорнай
металюргіі.

4. Узмацненне тэхнічнага кі-
раўніцтва работай агрегатаў,
барацьбы за працоўную дысцып-
ліну і за аўладаньне ў найкара-
цейшы тэрмін тэхнічай вытвор-
чага процесу (новымі агрегатамі,
новабудуляй і рэканструіруе-
мых заводаў).

5. Далейшая рэканструкцыя
і пуск новых гігантаў якаснай
металюргіі.

6. Важнейшым звязном у транс-
портных перавозках павінны
стаць грузы для беспераробнага
забяспечаньня металюргіі.

7. Адпаведная перабудова тэх-
нічнага, якое павінна стаць
сапраўдным сродкам павышэння
прадукцыйнасці працы.

8. Сваечасовая і ў дастатковай
колькасці падрыхтоўка квалі-
фікаваных рабочых і інжынераў
для новых агрегатаў. Асабліва
ўвага сярэдняму камскаладу прад-
прыемстваў.

9. Опэрацыйнасць у кіраўніцтве
прадпрыемствамі з боку дырэкта-
роў, аснованая на глыбокім вы-
вучэнні тэхнікі справы, работы
цехаў і агрегатаў.

10. Выкананьне адказных задач,
ускладзеных на чорную металюр-
гію, забяспечыць за СССР тэх-
нічна эканамічную незалежнасць,
забяспечыць выкананьне першай
пяцігодкі і заважэе подступы да
другой.

IV. ПА-НОВАМУ ПРАЦАВАЦЬ, БА- НОВАМУ КІРАВАЦЬ.

1. В умоў т. Сталіна як адзі-
ная цэльная сыстэма мерапры-
емстваў, забяспечваючых па-
спяховае выкананьне плянаў чор-
най металюргіі.

2. Барацьба за разгортваньне
вытворэння прадметаў шырокага
спажываньня, рост матэрыяльна-
культурнага ўзроўню рабочых
чорнай металюргіі і палепшаньне
іх жыллёва-бытавых умоў.

3. Мобілізацыя ўзросшай ак-
тыўнасці рабочых металюргаў і
ўсёй рабочай класы на барацьбу
за большавіцкія тэмпы па выка-
наньні пляну.

4. Задача ўмацаваньня адзіна-
начальля і адказнасці, барацьба з
безгаспадарчасцю і бюрократыч-
нымі скажэннямі ў кіраўніцтве.

5. Партыйна-масавую работу—
у цэнтр увагі партарганізацыі
чорнай металюргіі. Мобілізацыя
ўсёй партыі на гэту адказнейшую
задачу.

6. Непрымірмая барацьба на
два фронты— супроць правага
ўхілу як галоўнаю небяспекі і
„левых“ опартуністаў, супроць
прымірэнства да іх, за генераль-
ную лінію партыі—асноўная ўмова
паспяховай барацьбы за выка-
наньне плянаў, пастаўленых пле-
нумам ЦК УсеКП(б).

ЛІТАРАТУРА

Рэзолюцыя XVI з'езду УсеКП(б) па-
справы задачы ЦК, разьдз. II, аб выка-
наньні пяцігадовага пляну.

Аражанікідзе—Вынікі развіцця пра-
мысловасці за 1931 г. і зьлічч 1932 г.
Рэзолюцыя на XVII партконференцыі,
па дакладу т. Аражанікідзе.

Дырэктывы па складанні другой пяці-
годкі ў СССР і БССР.

Рэзолюцыя пленуму ЦК УсеКП(б)—аб
чорнай металюргіі.

„Правда“—перадавая ад 3 кастрычніка

ІНДУСТРЫЯЛІЗАЦЫЯ КРАЇНЫ—АСНОЎНЫ ВАГАР СОЦЫЯЛІС- ТЫЧНАГА БУДАЎНІЦТВА.

(Заданьне для школ кандыдатаў партыі)

МЭТАВАЯ ЎСТАНОЎКА ДА ТЭМЫ:

Вывучэньне гэтай тэмы мае сваёй мэтай усваеньне значэньня і сутнасьці політыкі соцыялістычнай індустрыялізацыі, якая зьяўляецца асноўным выразьнікам генэральнай лініі партыі. Побач з асьвятленьнем сутнасьці і значэньня індустрыялізацыі для соцыялістычнай рэканструкцыі народнай гаспадаркі СССР і БССР, трэба ўсвоіць прычыны, якія выклікаюць неабходнасьць і рэальнасьць шпаркіх тэмпаў індустрыялізацыі, іх крыніцы. На гэтай падставе ўскрыецца клясавая варожасьць шкодніцкіх, праваоportunістычных і контррэвалюцыйных трацкісцкіх установак у пытаньнях індустрыялізацыі і тэмпаў яе разьвіцьця.

Усьвядоміўшы тэорыю соцыялістычнай індустрыялізацыі, важна зразумець значэньне першага пяцігадовага пляну, што выконваецца ў чатыры гады, ажыццяўленьне якога праходзіць у процэсе вострай клясавай барацьбы і што на падставе выкананьня пляну дадзена магчымасьць краіне з аграрнай ператварыцца ў індустрыяльную, уступіць у пэрыод

соцыялізму, пабудаваць фундаман соцыялістычнай эканомікі, праводзіць ліквідацыю кулацтва як клясы на базе суцэльнай калектывізацыі, і завяршыць базу для тэхнічнай рэканструкцыі народнай гаспадаркі.

Пры вывучэньні пяцігадовага пляну трэба ўскрыць спробы шкоднікаў трацкістаў, правых і „левых“ опартуністаў, якія імкнуцца сарваць яго выкананьне. Асабліваю ўвагу трэба зьвяртаць на значэньне ажыццяўленьня як пры выкананьні першага пяцігадовага пляну, так і паслядоўных плянаў, лэзунгу аб аўладаньні тэхнікай і шасьці гістарычных умоў т. Сталіна. Азнаёміўшыся з выкананьнем пяцігодкі лёгка асьвядоміць, што цяжкасьці сучаснага этапу зьяўляюцца цяжкасьцямі росту і іх перамога магчыма толькі на падставе ажыццяўленьня генэральнай лініі партыі.

Асабліва ўсьвядоміць задачы завяршаючага году пяцігодкі—1932 г. і важнасьць іх ажыццяўленьня для выкананьня першай пяцігодкі ў чатыры гады і падрыхтоўкі да другой пяцігодкі. Таксама ўсьвядоміць рашаючае

значэнне разгортвання савецка-колгаснага гандлю і вытворчасці шырспажыву.

Вывучэнне задач у галіне індустрыялізацыі ў другой пяцігодцы павінны растлумачыць, што выкананнем другога пяцігадовага пляну завяршыцца тэхнічная рэканструкцыя народнай гаспадаркі і канчатковая ліквідацыя капіталістычных элементаў і клясаў наогул. Належыць усьведаміць, што ажыццяўленне гіганцкіх задач другой пяцігодкі

будзе працякаць у процэсе жорсткай клясвай барацьбы, барацьбы супроць правага опартунізму—галоўнай небяспекі на даным этапе, і „левага“ апартунізму.

Пры прапрацоўцы гэтай тэмы неабходна асабліва звяртаць увагу на тое, што толькі ў краіне Саветаў, якая ажыццяўляе ленінскую нацыянальную палітыку, магчыма ператварэнне адстал-аграрнай краіны ў краіну індустрыяльную.

МЭТОДЫЧНЫЯ УКАЗАНЬНІ ДА ВЫВУЧЭННЯ ТЭМЫ

Тэма разбіта на 6 разьдзелаў такім чынам, што вывучэнне аднаго разьдзелу падрыхтоўвае да ўсваеньня слухачамі наступнага разьдзелу.

Прапрацоўка тэмы павінна весціся асобна па разьдзелах. Уводныя лекцыі таксама пажадана чытаць па разьдзелах. Пры

адсутнасці дастатковага часу прапрацоўку можна падзяліць на тры часткі, па два разьдзелы разам.

Прапанаваны ніжэй рабочы матэрыял зьяўляецца мінімумам, які павінен прапрацаваць кожны слухач для азнаямленьня з поглядамі Леніна, Сталіна на пытаньнях індустрыялізацыі.

ПЛЯН ТЭМЫ

1. ЗНАЧЭННЕ ІНДУСТРЫЯЛІЗАЦЫІ І ТЭМПЫ

1. Сутнасьць індустрыялізацыі. Індустрыялізацыя СССР—соцыялістычная індустрыялізацыя. Індустрыялізацыя—вядучае звяно ў перабудове ўсёй народнай гаспадаркі на соцыялістычных падставах. Роля індустрыялізацыі ў соцрэканструкцыі сельскай гаспадаркі. Індустрыялізацыя і эканамічная незалежнасьць. Індустрыялізацыя і ўзмацненьне абароназдольнасьці краіны. Роля індустрыялізацыі ў разьвіцьці нацыянальных рэспублік, у прыватнасьці БССР.

2. Тэмп індустрыялізацыі. Неабходнасьць шпаркіх тэмпаў індустрыялізацыі. Тэмп індустрыялізацыі і праблема „дагнаць і перагнаць“. Тэмп індустрыялізацыі і соцыялістычная рэканструкцыя сельскай гаспадаркі.

3. Крыніцы, якія даюць нам магчымасьць разьвіваць тэмп індустрыялізацыі. Крытыка шкодніцкіх, праваопартуністычных і троцкісцкіх устачовак адносна тэмпаў індустрыялізацыі.

4. Тэмп разьвіцьця нацыянальных рэспублік. Тэмп разьвіцьця індустрыялізацыі БССР.

II. ПЕРШЫ ПЯЦІГADOVЫ ПЛАН—ПРАК- ТЫЧНЫ ПЛАН ІНДУСТРЫЯЛІЗАЦЫІ СССР

А. Пяцігодка ў чатыры гады

5. Першая пяцігодка як практычны план стварэння базы рэканструкцыі народнай гаспадаркі на аснове індустрыялізацыі. Шкоднікі, контр-рэвалюцыйныя трацкісты і правыя опартуністы супроць першага пяцігадовага пляну.

6. Выкананне пяцігодкі ў чатыры гады. Перавыкананне гадавых плянаў па капітальных укладах у прамысловасць СССР і БССР і па выпуску валавой прадукцыі. Выкананне і перавыкананне пяцігодкі ў два з паловай—тры гады па машынабудаўніцтву, электротэхнічнай прамысловасці, нафце, гумовай прамысловасці, па вырабу вагонаў, трактароў.

Перавыкананне пяцігадовага пляну па металапрамысловасці, па швейнай прамысловасці БССР.

Пуск у ход раду індустрыяльных гігантаў.

Крах тэорыі шкоднікаў, к-р трацкістых і правых опартуністаў аб непасільнасці ўзятых партыяй тэмпаў.

7. Электрыфікацыя—асноўнае звязно індустрыялізацыі. Плян ГОЭЛРО і адносіны да яго з боку ЛЕНІНА. Плян ГОЭЛРО—другая праграма партыі. Трацкісты і правыя опартуністы супроць пляну ГОЭЛРО. СТАЛІН аб пляне ГОЭЛРО. Посьпехі ў галіне электрыфікацыі ў СССР і БССР.

8. Аўдаланне тэхнікай—рашаючае звязно СТАЛІН—аб тэхніцы. Посьпехі ў асваенні новай тэхнікай і новых галін.

Б. Геаграфічнае размяшчэнне прамысловасці і другая вугольна-металургічная база.

9. Прынцыпы геаграфічнага размяшчэння соцыялістычнай прамысловасці. Тав. СТАЛІН на XVI з'ездзе партыі па пытанні размяшчэння прамысловасці. Размяшчэнне прамысловасці ў БССР.

10. Стварэнне другой вугольна-металургічнай базы: Урала-Кузьнецкі комбінат. Значэнне гэтай базы для развіцця народнай гаспадаркі.

В. Індустрыялізацыя і транспорт

11. Індустрыялізацыя і транспорт. Неабходнасць рэканструкцыі транспарту. Асноўныя задачы рэканструкцыі транспарту. Электрыфікацыя—асноўнае звязно рэканструкцыі транспарту.

12. Значэнне воднага транспарту, бязрэльсавага транспарту, паветранага транспарту.

13. Барацьба з абязьлічкай і ўраўнілаўкай і рацыяналізацыя на транспорце.

14. Выкананне пляну па чыгуначным транспорце ў 1932 г. Задачы транспарту па правядзенні асеньня-зімовых перавозак.

III. УСТУПЛЕННЕ СССР У ПЭРЫОД СОЦЫ- ЯЛІЗМУ

15. Пераатварэнне СССР з краіны аграрнай у краіну індустрыяльную. Пераатварэнне БССР з краіны адстала-аграрнай, прыгвечанай царызмам, у краіну індустрыяльную.

16. Уступленне ў пэрыод соцыялізму і завяршэнне пабудовы фундаманту соцыялістычнай эканомікі. Вырашэнне праблемы

„хто каго“ унутры краіны поўнасьцю і беспаваротна ў карысьць соцыялізму ў горадзе і вёсцы.

17. Соцыялістычныя формы арганізацыі працы—соцпаборніцтва і ўдарніцтва—выражэньне энтузіязму найшырэйшых мас рабочай клясы і працоўнага сялянства. Барацьба за выкананьне шасьці гістарычных умоў т. СТАЛІНА.

18. Посьпехі індустрыялізацыі СССР—вынікі правільнай палітыкі партыі і няпрыміраймай барацьбы на два фронты.

IV. ЗАДАЧЫ ПА ПАЛЭПШАНЬНІ МАТЭРЫЯЛЬНАГА І КУЛЬТУРНАГА ЎЗРОЎНЮ РАБОЧЫХ МАС. РАЗГОРТВАНЬНЕ ТАВАРААБАРОТУ—ЦЭНТРАЛЬНАЯ ЗАДАЧА. ТРУДНАСЬЦІ РОСТУ

19. Рост матэрыяльнага і культурнага ўзроўню рабочых мас. Значны колькасны рост рабочай клясы і ліквідацыя беспрацоўя.

20. Разгортваньне тавараабароту на аснове савецка-колгаснага гандлю і прадметаў шырокага спажываньня. Ёх значэньне для палепшаньня снабжэньня працоўных гораду і вёскі.

21. Разьвіцьцё лёгкай індустрыі і прамысловай коопэрацыі СССР і БССР. Перабудова прамкоопэрацыі СССР і БССР. Задачы, укладзеныя на лёгкую індустрыю і прамкоопэрацыю па вытворэньні прадметаў шырспажыву. Ліпеньскі пленум (1932г.) ЦК і ЦКК КП(б)Б і верасьнёўскі пленум (1932 г.) ЦК УсеКП(б)Б аб разгортваньні савецкага гандлю і вытворэньні прадметаў шырокага спажываньня.

22. Труднасьці на сучасным этапе—труднасьці росту. Прычыны гэтых труднасьцяў. Труднасьці і клясавая барацьба. Ажыцьцяў-

леньне генэральнай лініі партыі і соцыялістычная індустрыялізацыя і калектывізацыя—адзіны шлях да перамогі цяжкасьцяў.

V. ЗАДАЧЫ ІНДУСТРЫЯЛІЗАЦЫІ Ў 1932 г

23. Задачы індустрыялізацыі ў 1932 г.—завяршаючым годзе пяцігодкі.

Рашаючыя вучасткі прамысловасьці на 1932 г.: мэталё, вугалё, машынабудаўніцтва.

Задачы прамысловасьці ў БССР у 1932 годзе.

VI. ГАСПАДАРЧЫЯ ЗАДАЧЫ ДРУГОЙ ПЯЦІГОДКІ

24. Асноўная палітычная задача—канчатковая ліквідацыя капіталістычных элемэнтаў і клясаў наогул і асноўная гаспадарчая задача другой пяцігодкі—завяршэньне тэхнічнай рэканструкцыі народнай гаспадаркі і стварэньне бясклясавага грамадзтва.

25. Вядучая роля машынабудаўніцтва ў пляне другой пяцігодкі. Стварэньне навейшай энэргетычнай базы. Поўная электрыфікацыя прамысловасьці. Электрыфікацыя транспарту. Укараненьне электрыфікацыі ў процэсы сельскагаспадарчай вытворчасьці. Паліўная база электрыфікацыі.

26. Геаграфічнае разьмяшчэньне прамысловасьці ў другой пяцігодцы. Шпаркі рост соцыялістычнай гаспадаркі нацыянальных рэспублік у другой пяцігодцы. Рост соцыялістычнай гаспадаркі БССР у другой пяцігодцы.

27. Разьвіцьцё мэталюргічнай (чорнай і каляровай) прамысловасьці ў другой пяцігодцы. Хімі-

зацыя краіны. Разьвіцьцё хімічнай прамысловасьці БССР. Трэнспарт у другой пяцігодцы.

28. Завяршэньне мэханізацыі сельскай гаспадаркі. Роля МТС у гэтай мэханізацыі.

29. Павялічэньне снабжэньня насельніцтва прамысловымі і харчовымі таварамі ня мянш, чым у 2-3 разы супроць канца першай пяцігодкі. Задачы цяжкай, лёгкай, харчовай прамысловасьці і саматужнай коопэрацыі ў СССР і БССР у выкананьні гэтай задачы. Разгортваньне тавараабароту ў другой пяцігодцы.

30. Вырашэньне праблемы „дагнаць і перагнаць“, перадавыя капіталістычныя краіны ў другой пяцігодцы па розных галінах прамысловасьці. Рост соцыялістычнай індустрыялізацыі канчаткова забясьпечвае за СССР эканомічную незалежнасьць.

31. Рашаючыя задачы соцыялістычнага будаўніцтва на даным этапе: палепшаньне канкрэтнага кіраўніцтва партыйных, савецкіх і профсаюзных арганізацый; клясавая барацьба з рэшткамі і перажыткамі капіталізму: рэакцыі тэндэнцыямі, дробнабуржуазнай ураўнілаўкай і абязьлічкай; падняцьце прадукцыйнасьці працы; барацьба за камуністычныя адносіны да працы.

32. Задачы профсаюзаў у барацьбе за павышэньне прадукцыйнасьці працы. IX зьезд профсаюзаў, аб перабудове работы профсаюзаў. Перабудова работы профсаюзаў БССР.

33. Барацьба супроць правага опартунізму як галоўнай небясьпекі на даным этапе і „левага“ опартунізму, дапамагаючага правому опартунізму, і з прымірэнствам да іх—адзін з галоўных залогаў перамогі ў другой пяцігодцы.

РАБОЧЫ МАТЭРЫЯЛ ДЛЯ СЛУХАЧОЎ

Ленін, Даклад Савету народных камісараў на VIII зьездзе саветаў, т. XVII выд. 1-е, або т. XXVI выд. 2 і 3-е.

Ленін, „Аб адзіным гаспадарчым пляне“, т. XVIII, ч. I, выд. 1-е або т. XXVI выд. 2, 3-е.

Сталін, „Пытаньні ленызму“. „Аб індустрыялізацыі краіны і аб правым ухіле ва УсеКП(б)“, разьдзел I, „Пытаньне аб тэмпе разьвіцьця індустрыі“.

Сталін, Політычная справаздача Цэнтральнага камітэту XVI зьезду УсеКП(б), разьдз. II.

Сталін, „Аб задачах гаспадарнікаў“. Прамова на першай Усе-саюзнай канфэрэнцыі работнікаў соцпрамысловасьці.

Сталін, „Новая абстаноўка—новыя задачы гаспадарчага будаўніцтва“ (аб 6 умовах).

Молатаў—даклад на XVII партканфэрэнцыі.

Рэзолюцыі (усе) ХУП. партканфэрэнцыі.

Рэзолюцыі верасьнёўскага пленуму (1932 г.) ЦК УсеКП(б) „Аб вырабе шырспажыву“ і „Аб чорнай мэталюргіі“.

Шаранговіч—Даклад ЦК XIV зьезду КП(б)Б.

Галадзед Выступленьне па дакладах тт. Молатава і Куйбышава на XVII партканфэрэнцыі (гл. стэнографічную справаздачу XVI партканфэрэнцыі, стар. 247—250).

РАБОЧЫ МАТЭРЫЯЛ ДЛЯ ВЫКЛАДЧЫКАЎ КАНДЫДАЦКІХ САЎПАРТШКОЛ

Матэрыял, які рэкомэндуецца
слухачам

дадаткова:

Ленін, „Аб прадналогу“ (бро-
шура), т. XVIII, ч. I, выд. 1-е, або
т. XXVI, выд. 2 і 3-е.

Ленін, „Тактыка РКП“, т. XVIII,
выд. I, стар. 305—311.

Ленін, — Прамова на II Усе-
расійскім зьездзе політпрасьве-
таў, т. XVIII, ч. I, выд. I.

Ленін, „Аб нашай рэволюцыі“,
т. XVIII, ч. 2, выд. I або т. XXVI,
выд. 2 і 3-е.

Ленін, „5 год расійскай рэво-
люцыі“, т. XVII, ч. 2, выд. I, або
т. XXVII, выд., 2 і 3-е.

Сталін, Даклад і заключнае
слова на XV Усесаюзнай парт-
конференцыі.

Сталін, „Пытаньні левінізму“.
„Аб правым ухіле ва УсеКП(б)“,
з прамовы на пленуме ЦК УсеКП(б)
у красавіку 1929 г., разьдз. III
п. „д“. „Аб тэмпе разьвіцьця ін-
дустрыі і новых формах змычкі“.

Сталін, „Пытаньні левінізму“.
„Год вялікага пералому“.

Куйбышаў, Арджанікідзе — дак-
лады на XVII Усесаюзнай парт-
конференцыі.

Любімаў, Постышаў, Мікоян —
Выступленьні на ХУІІ Усесаюзнай
партконференцыі.

Пастанова СНК БССР і ЦК
КП(б)Б аб перабудове сыстэмы
прамысловай коопэрацыі БССР.

Рэзолюцыі сьнежаньскага
(1931 г.) пленуму ЦК УсеКП(б).

Матэрыял XIV зьезду КП(б)Б.

ТЭМА:

„СОЦЫЯЛІСТЫЧНАЯ РЭКОНСТРУКЦЫЯ СЕЛЬСКАЙ ГАСПАДАРКІ І ЗАДАЧЫ ОРГАНІЗАЦЫЙНА-ГАСПАДАРЧАГА ЁМАЦАВАНЬНЯ КОЛГАСАЎ“

(заданьне для школ кандыдатаў партыі).

1. ШЛЯХІ СОЦЫЯЛІСТЫЧНАЙ ПЕРАРОБКІ СЕЛЬСКАЙ ГАСПАДАРКІ

Два магчымых шляхі разьвіцьця селькай гаспадаркі: капіталістычны—шлях разарэньня, зьбядненьня і выміраньня дробных вытворцаў, побач з узбагачэньнем кучкі кулакоў, і соцыялістычны—шлях аб'яднаньня дробнасялянскіх гаспадарак у буйныя калектыўныя гаспадаркі і пазбаўленьня бядняцка-серадняцкіх мас вёскі ад кулацкай кабалы. „Колгасы зьяўляюцца адзіным сродкам, даючым сялянам выхад з нужды і цямоты“ (Сталін).

Соцыялістычная пераробка дробнай сялянскай гаспадаркі пры дыктатуры пролетарыату. Умовы гэтай пераробкі—нацыяналізацыя зямлі, магутнае разьвіцьцё соцыялістычнай індустрыі, няўхільная барацьба з кулацтвам, кіраўніцтва і дапамога пролетарскай дзяржавы.

Коопэратыўны плян Леніна. Этапы ажыццяўленьня партыяй ленінскага коопэратыўнага пляну ад коопэраваньня збыту і снаб-

жэньня да коопэраваньня вытворчасьці. Суцэльная калектывізацыя і ліквідацыя на яе аснове кулацтва як клясы.

Няўнікнёнасьць адставаньня дробнай аднаасобнай гаспадаркі ад тэмпаў росту соцыялістычнай індустрыі ў сілу яго няздольнасьці да асваеньня новай тэхнікі, нізкай прадукцыйнасьці працы і нізкай таварнасьці.

Індустрыялізацыя краіны—аснова соцыялістычнай рэконструкцыі селькай гаспадаркі. Рост селькагаспадарчага машынабудаўніцтва, вытварэньне селькагаспадарчых угнаеньняў. Калектывізацыя—адна з асноўных умоў далейшага пасьпяховага разгортваньня соцыялістычнай індустрыі.

Калектывізацыя—шлях магутнай тэхнічнай рэконструкцыі сельскай гаспадаркі. МТС як арганізацыйная форма гэтай рэконструкцыі, як вагар пролетарскага кіраўніцтва колгасным рухам.

Саўгасы—станавы хрыбет і вядучая сіла соцыялістычнай рэконструкцыі сельскай гаспадаркі. Саўгасы—школа вядзеньня буй-

най сельскай гаспадаркі для колгасаў. Магчымасьць вырашэньня зернавай, сыравіннай і жывёлагадоўчай праблем толькі на шляхох саўгаснага і колгаснага будаўніцтва. Вырашэньне зернавай праблемы. Задачы вырашэньня сыравіннай і жывёлагадоўчай праблемы. Адмаўленьне контррэвалюцыйным трацкізмам магчымасьці соцыялістычнага шляху разьвіцьця сельскай гаспадаркі СССР. Праваопартуністычная тэорыя „самацёку“, „урастаньне кулака ў соцыялізм“. Левыя загібы ў колгасным будаўніцтве як адрыжка трацкізму. Бязьлітасная барацьба партыі з усімі ўхіламі ад генэральнай лініі соцыялістычнага будаўніцтва, з правым ухілам як з галоўнай небясьпекай—важнейшая ўмова забясьпечаньня соцыялістычнага шляху разьвіцьця сельскай гаспадаркі.

2. УСЯСЬВЕТНА-ГІСТАРЫЧНЫЯ ПЕРАМОГІ РАБОЧАЙ КЛЯСЫ І КОЛГАСНАГА СЯЛЯНСТВА ПАД КІРАЎНІЦТВАМ ПАРТЫІ Ў СОЦЫЯЛІСТЫЧНАЙ РЭКОНСТРУКЦЫІ СЕЛЬСКАЙ ГАСПАДАРКІ.

„Вялікі пералом“ у разьвіцьці савецкай вёскі ў 1929 г.—паварот серадняка да соцыялізму. Падрыхтоўка гэтага пералому ўсёй папярэдняй політыкай партыі, „усімходам разьвіцьця нашай індустрыі, і перш за ўсё індустрыі дастаўляючай машыны і трактары для сельскай гаспадаркі“, політыкай рашучай барацьбы з кулацтвам, разьвіцьцём сельскагаспадарчай коопэрацыі, вопытам старых колгасаў, сеткай узброеных новай тэхнікай саўгасаў.

Разьвіцьцё сучэльнай калектывізацыі. Пераход партыі ад політыкі абмежаваньня і выцясненьня капіталістычных элемэнтаў да політыкі ліквідацыі кулацтва як класы на базе сучэльнай калектывізацыі. „Магчымасьць замены кулацкай таварнай вытворчасці ўтварэньнем саўгасаў і колгасаў.

Нарастаньне тэмпаў калектывізацыі ў 1930 і 1931 гг. Завяршэньне ў 1931 г. сучэльнай калектывізацыі ў асноўных зерневых раёнах (Сярэдняя Волга, Ніжняя Волга, Паўночны Каўказ, Стэп і Леваўзьбярэжжа Украіны). Дырэктыва партыі аб завяршэньні ў асноўным сучэльнай калектывізацыі ў астатніх зерневых раёнах, а таксама і сыравінных раёнах Сярэдняй Азіі, Казакстану, Закаўказзя, бураковых раёнах Украіны і ЦЧО. Дырэктыва партыі аб завяршэньні сучэльнай калектывізацыі ў асноўным у 1932-1933 гг.

Перадварэньне колгаснага сялянства ў цэнтральную фігуру земляробства, у асноўнага вытворцу produkтаў сельскай гаспадаркі, перадварэньне СССР на аснове колгасна-саўгаснага будаўніцтва ў краіну самага буйнага у сьвеце земляробства.

Карэнная зьмена ў суадносінах класавых сіл у краіне ў выніку пасьпяховага разгортваньня калектывізацыі і ліквідацыі кулацтва як класы. Колгаснае сялянства—новая сапраўдная і моцная апора саведкай улады ў вёсцы. Падрыў у карані класавага раслаеньня і перамога масавай галечы ў вёсцы. Вырашэньне ленинскага пытаньня „хто каго?“ ня толькі ў горадзе, але і ў вёсцы. Завяршэньне пабудовы фунда-

манту соцыялістычнай эканомікі. Канчатковы падрыў карэньняў капіталізму ў вёсцы.

Найвялікшыя перамогі колгаснага руху як рэзультат пасьлядоўнага бальшавцкага правядзеньня генэральнай лініі партыі. Кіраўніцтва калектывізацыяй з боку Цэнтральнага камітэту на чале з т. Сталіным. Найвялікшая роля т. Сталіна як тэорэтыка марксызму, лэнінізму, даўшага тэорэтычна распрацаваны плян разгорнутага соцыялістычнага наступленьня, правядзеньня сучальнай калектывізацыі і ліквідацыі кулацтва як клясы.

Шалёнае супраціўленьне калектывізацыі з боку кулацкіх элемэнтаў і абвастрэньне клясавай барацьбы ў краіне. Правы опартунізм як агентура кулацтва ўнутры партыі. Барацьба правых супроць калектывізацыі і іх спроба сказаць коопэратыўны плян Лёніна. Правы опартунізм—галоўная небясьпека на даным этапе. Праяўленьні „левага“ опартунізму ў перагібах вясны 1930 г. „Левыя“ загібшчыкі як пасобнікі правых опартуністаў. Далейшая непрымірная барацьба з ухіламі на два фронты, і з прымірэнствам да іх з правым ухілам як з галоўнай небясьпекай — неабходная ўмова посьпехаў калектывізацыі.

3. ЧАРГОВЫЯ ЗАДАЧЫ ОРГАНІЗАЦЫЙНА-ГАСПАДАРЧАГА ўМАЦАВАНЬНЯ КОЛГАСАЎ, БУДАЎНІЦТВА САУГАСАЎ І МТС

Колгасы як тып гаспадаркі—адна з форм соцыялістычнай гаспадаркі

Антылэнінскі характар спроб разьвянчаць колгасы, абвясьціць іх буржуазнай формай гаспадаркі.

Адсутнасьць у колгасе клясы эксплёататараў і клясы эксплёатуемых. Адрозьненне колгасаў ад прадпрыемстваў пасьлядоўна-соцыялістычнага тыпу. Наяўнасьць яшчэ супярэчнасьцяў у колгасах у выглядзе індывідуалістычных і нават кулацкіх перажыткаў, якія яшчэ не адпалі, але павінны адпасьці па меры ўмацаваньня колгасаў, па меры іх машынізацыі. Элемэнт клясавай барацьбы ў колгасах, карэнная розніца паміж клясавай барацьбой на базе колгасаў і клясавай барацьбой па-за колгасамі.

Памылковасьць погляду, што члены колгасаў ужо ператварыліся ў соцыялістаў. Неабходнасьць соцыялістычнай перапрацоўкі селяніна-колгасніка і роля машынізацыі і трактарызацыі колгасаў. Найвялікшае значэньне колгасаў як вагара соцыялістычнага ператварэньня вёскі, базы для прымянення машыны і трактараў, для перапрацоўкі селяніна, для перапрацоўкі яго псыхолёгіі ў духу пролетарскага соцыялізму. Значэньне і роля пролетарскага кіраўніцтва колгасным будаўніцтвам.

Організацыйна-гаспадарчае ўмацаваньне колгасаў—цэнтральная задача колгаснага будаўніцтва. Вялізарныя вытворчыя магчымасьці колгасаў і недастатковая іх рэалізацыя. Вялізарныя посьпехі колгасаў і наяўнасьць сур'ёзных недахопаў у іх гаспадарчай дзейнасьці. Задача барацьбы за падняцьце ўраджайнасьці ў колгасах. Неабходнасьць сугубай увагі ўвядзеньню культурнага сьваабароту, ажыццяўленьню праграмы агротэхнічных мерапрыемстваў, правільнай паста-

ноўкі догляду за жывёлай, арганізацыі перапрацоўкі малочных прадуктаў. Неабходна даваць рашучы адпор тэндэнцыям недаацэнкі ролі коннай цягі на данай стадыі колгаснага будаўніцтва і задача „спалучэння трактара з канём на палявых работах“ (VI з'езд саветаў) ¹⁾.

Барацьба за высокую прадукцыйнасць працы, за высокую таварнасьць—стрыжань арганізацыйна-гаспадарчага ўмацаваньня колгасаў і соцыялістычнага перавыхаваньня колгасных мас павінна стаяць у цэнтры ўвагі і ў другой пяцігодцы ²⁾.

Выдатная роля і адказнасьць машына-трактарных станцый ва ўсёй рабоце па арганізацыйна-гаспадарчым умацаваньні колгасаў. Неабходнасьць арганізацыйна-гаспадарчага ўмацаваньня саўгасаў на аснове ажыццяўленьня шасьці ўмоў т. Сталіна.

Арцель—асноўная форма колгасаў на даным этапе

Недапушчальнасьць пераскокваньня праз арцельную стадыю колгаснага будаўніцтва. Неабходнасьць арганізацыйна-гаспадарчага ўмацаваньня колгасаў у іх арцельнай форме. Адрозьненьне арцелі ад САЗ і сельскагаспадарчай камуны. Наяўнасьць у членаў арцелі, колгаснікаў неаграмаджанай гаспадаркі. „Патрабаваць, каб сяляне, уступаючы ў арцель, безадкладна адмовіліся ад усякіх індывідуалістычных на-

выкаў і інтарэсаў, адмагчымасьць весьці дадатковую да аграмаджанай асабістую гаспадарку (каровы, авечкі, птушкі, прысядзібны гарод)... значыць забываць азбуку марксызму-ленінізму“ ¹⁾.

Бязьлітасная барацьба з назіраемай у радзе раёнаў практыкай „... аграмаджаньня кароў і дробнай жывёлы ў паасобных колгаснікаў фактычна прымусовымі спосабамі, што самым грубым чынам парушае неаднаразовыя ўказаньні ЦК партыі і статут сельскагаспадарчай арцелі...“

Задача партыі заключаецца ў тым, каб у кожнага колгасніка была свая карова, дробная жывёла, птушка. Далейшае пашырэнне і разьвіцьцё колгасных фэрм павінна ісьці толькі шляхам вырошчваньня фэрмамі маладняку або куплі імі жывёлы“ ²⁾.

Неабходнасьць дабіцца, каб кожны колгас прадугледзеў такую сяўбу кармовых культур, якія-б забясьпечвалі кармамі ня толькі статкі колгасных фэрм, але і жывёлу, што знаходзіцца ва ўласнасьці колгаснікаў.

Задача рашучай барацьбы з парушэньнем неаднаразовых указаньняў партыі і ўраду аб тым, што гаспадарамі свайго колгасу зьяўляюцца самі колгаснікі.

Задача рашучага выкарчаваньня тых мэтодаў адміністраваньня ў адносінах колгасаў, якія (мэтоды) нічога агульнага з лініяй партыі ня маюць.

Недапушчальнасьць „саўгасізацыі“ колгасаў, увядзеньня грашовай зарплаты ў іх, неабходнасьць выбарнасьці ў колгаса

¹⁾ Пастанова ЦК УсеКП(б) ад 27 мая 1932 г. „Аб захаваньні і разьвіцьці конскага пагалоўя“.

²⁾ 3 рэзолюцыі XVII партконференцыі.

¹⁾ 3 рэзолюцыі XVI зьезду ЎсеКП(б).

²⁾ 3 пастановы ЦК УсеКП(б) ад 26 сакавіка 1932 г.

Організацыя працы—асноўнае зв'язно арганізацыйна-гаспадарчага ўмацавання колгасаў

Пастанова ЦК УсеКП(б) ад 4 лютага 1932 г. як важнейшая дырэктыва ў далейшай барацьбе за арганізацыйна-гаспадарчае ўмацаванне колгасаў. Неабходнасьць поўнага і разгорнутага ажыццяўленьня рашэньняў XVI зьезду УсеКП(б) і VI зьезду саветаў, аб укараненьні зьдзельшчыны ў працаднёх і недапушчальнасьць празьмернага ўскладненьня форм зьдзельшчыны. Зьдзельшчына і задача барацьбы за якасьць: складанне вытворчых плянаў і іх значэньне для арганізацыйнага-гаспадарчага ўмацавання колгасаў. Колгасная брыгада—асноўнае зв'язно, ухваліўшыся за якое мы падымем колгасную вытворчасць на новую вышыню. Арганізацыя пастаянных брыгад. Роля брыгадзіра. Прымяненьне шасьці ўмоў т. Сталіна з улікам сваяасаблівасьці колгасаў—ключ да правільнай арганізацыі колгаснай вытворчасці. Разгортваньне соцыялістычнага ўдарніцтва і спэборніцтва паміж брыгадамі і ўнутры брыгад.

Новы закон аб сельгаспадатку як адзін з важнейшых вагараў арганізацыйна-гаспадарчага ўмацавання колгасаў

Мобілізацыя сродкаў ва ўмовах соцыялістычнага будаўніцтва—адно з важнейшых сродкаў палепшаньня становішча шырокіх працоўных мас гораду і вёскі, сыстэматычнага росту прадукцыйных сіл краіны, сродак паска-

рэньня тавараабароту. Карэнная розьніца прыроды фінансавай політыкі пролетарскай дзяржавы ад фінансавай політыкі капіталістычных дзяржаў.

Значэньне закону аб сельгаспадатку ў справе ўмацаваньня колгасаў у іх сучаснай арцельнай стады, разьвіцця зерневай гаспадаркі, жывёлагадоўлі, тэхнічных культур і т. д. Вялізарная роля закону ў разгортваньні колгаснага гандлю, льготы па сельска-гаспадарчым падатку. Прынцыпы разьмеркаваньня паступленьняў ад падатку. Клясавая сутнасьць новага закону, неабходнасьць цвёрдай і паслядоўнай політыкі падатковага абкладаньня кулацтва.

Неабходнасьць рашучай барацьбы з опартуністычнымі скажэньнямі ў правядзеньні падатку.

Разьвіццё колгаснага гандлю як важнейшы вагар арганізацыйна-гаспадарчага ўмацаваньня колгасаў

Значэньне разьвіцця тавараабароту паміж горадам і вёскай і роля колгаснага гандлю ў палепшаньні снабжэньня гарадскога насельніцтва.

Рашэньні партыі і ўраду аб скарачэньні плянаў дзяржаўных заготовак збожжа і мяса ў колгасах і аднаасобным сэктары, з тым, каб шырэй разгарнуць гандаль колгасаў, колгаснікаў і працоўных аднаасобнікаў. Павялічэньне пляну заготовак па саўгасах.

Правы, дадзеныя колгасам, колгаснікам і аднаасобнікам працоўным—пры акуратным выкананьні імі сваіх абавязацельстваў

перад дзяржавай — бесьпера-
шкодна прадаваць лішкі сваіх
продуктаў на свой погляд па
цэнах, што складаюцца на рынку.

Льготы, атрымліваемыя колга-
самі, колгаснікамі і аднаасобні-
камі працоўнымі для разгорт-
вання гандлю вытвараемай імі
сельскагаспадарчай продукцыяй.

Значэнне выхаду колгасаў
на рынак у справе павялічэння
іх гаспадарчай самадзейнасці,
у справе зніжэння выдаткаў
вытворчасці, выяўлення і рэа-
лізацыі розных, да гэтага часу
зусім не скарыстаных рэсурсаў.
Пастановы ЦК і СНК і задача
паспяховага завяршэння пасеў-
най кампаніі і правядзення ўбо-
рачнай кампаніі.

Задача спалучэння метад
дзяржаўных загатоўак з метадам
гандлю колгасаў, колгаснікаў
і аднаасобнікаў працоўных. Вы-
кананне колгасамі плянаў заго-
товак як непарыўная і важнейшая
задача арганізацыйна-гаспадар-
чага ўмацавання колгасаў і со-
цыялістычнага перавыхавання
колгаснікаў.

Важнейшая роля рашэнняў
ЦК і СНК (у асаблівасці ад
26 сакавіка і 10 мая) для пас-
пяховага вырашэння жывёлага-
доўчай праблемы.

Недапушчальнасьць самацёку
у справе развіцця гандлю. За-
дача арганізаваць колгасны ган-
даль. Неабходнасьць разгорт-
вання колгасных базараў, крам,
палатак, падрыхтоўкі тэхнічнай
базы, арганізацыі дапамогі кол-
гасніку і аднаасобнаму працоў-
наму. Задача рашучага выкар-
чавання прыватніка і перакуп-
шчыка-спэкулянта, што спраба-
валі нажыцца за кошт рабочых
і сялян, задача працягваць рашу-

чую барацьбу з кулацтвам яго
агентурай унутры партыі—пра-
вым опартунізмам як галоўнай
небясьпекай.

Неабходнасьць барацьбы з „ля-
вацкімі“ перагібамі, з опартуні-
стычнымі скажэннямі дырэктыв
партыі і ўраду ў разгортванні
тавараабароту.

**Падбор і выхаванне колгасных
кадраў як адна з рашаючых умоў
арганізацыйна-гаспадарчага ўма-
цавання колгасаў**

Задача навучання, вырошч-
вання, вылучэння кадраў з мяс-
цовых сіл, у прыватнасці з кол-
гаснікаў, як важнейшая політыч-
ная задача. „Адна з самых выдат-
ных заваёў колгаснага руху зак-
лючаецца ў тым, што ён ужо
паспеў высунуць тысячы орга-
нізатараў і дзесяткі тысяч агіта-
тараў колгаснай справы з саміх
сялян“ (Сталін).

„Пагардлівыя адносіны да што-
дзённай работы па выхаванні
кадраў колгаснага будаўніцтва
як выражэнне чыста „лявац-
кага“ адміністравання. Паста-
нова ЦК ад 4 лютага аб тым,
„што падбор, брыгадзіраў, уста-
раненне цякучасці іх складу
і сапраўдная дапамога брыгадзі-
рам у справе павышэння іх гас-
падарчай і політычнай кваліфіка-
цыі павінны стаць галоўнай
задачай партыйных арганізацый“.

Пастанова ЦК ад 10 мая „Аб
умацаванні кіруючых кадраў
колгаснікаў“.

Пастанова ЦК ад 15 мая „Аб
расстаноўцы партыйных і комса-
мольскіх сіл у колгасах і саў-
гасах“ як важнейшая ўмова ўма-

цаванья колгаснай вытворчасці і колгасных кадрў і сапраўднага аўладання камуністамі тэхнікай колгаснай і саўгаснай вытворчасці.

Арцель—школа соцыялістычнай гаспадаркі

„У арцелі не завяршаецца, а толькі пачынаецца справа стварэння новай грамадзкай дысцыпліны, справа навучання сялян соцыялістычнаму будаўніцтву“.

Захаванне класавых розніц паміж пролетарыятам і колгасным сялянствам. Захаванне астаткаў дробнабуржуазнай псыхолёгіі ў колгаснікаў. Перажыткі індывідуалістычных настрояў і ўласніцкіх тэндэнцый і імкненняе кулацтва спекуляваць на іх. Праяўленне дробнабуржуазных тэндэнцый у арганізацыі колгаснай вытворчасці—ядоцкая ўраўнілаўка, падзёншчына. Наяўнасць элементаў класавай барацьбы ў колгасах. Рашучая розніца яе ад класавай барацьбы па-за колгасамі. Задача соцыялістычнага перавыхавання колгаснікаў і сувязь яе з арганізацыйна-гаспадарчым умацаваннем колгасаў. Барацьба кулацтва супроць арганізацыйна-гаспадарчага ўмацавання колгасаў.

Арганізацыйна-гаспадарчае ўмацаванне колгасаў і класавая барацьба

Асноўная стаўка кулацтва—на зрыў арганізацыйна-гаспадарчага ўмацавання колгасаў, на ўкараненне ў колгасы метадаў буржуазнага і дробнабуржуазнага гаспа-

дарання. Барацьба кулацтва супроць вытворчага прынцыпу пабудовы брыгад, супроць зьдзельшчыны, супроць правільнай пастаноўкі ўліку і справаздачнасці, супроць соцыялістычнай плянаваўсці колгаснай вытворчасці, за безадказнасць, за абязьлічку, за „свабоду“ і „равенства“ ў размеркаванні працы, за ядоцкае размеркаванне даходаў, за невыкананне абавязацельстваў перад пролетарскай дзяржавай, за развал колгаснай вытворчасці, за раскраданне грамадзкай уласнасці.

Бязьлітасная барацьба як з правым, так і з „левым“ опартунізмам і з прымірэнствам да іх, за генэральную лінію нашай партыі як важнейшая ўмова далейшых поспехаў соцыялістычнага будаўніцтва

Неабходнасць барацьбы з опартуністычнымі скажэннямі ў пытаннях арганізацыйна-гаспадарчага ўмацавання колгасаў. Барацьба з „лявацкай“ пагоняй за дутымі процантамі колектывізацыі, з імкненнем пераскочыць праз арцельную форму развіцця колгасаў у іх арцельнай форме, з фактычна прымусовым аграмаджаннем кароў і дробнай жывёлы ў паасобных колгаснікаў, з „левай“ фразай аб пераходзе да „продуктаабмену“ ужо на данай стадыі будаўніцтва соцыялізму, з супроцьдзеяннем разгортванню колгаснага гандлю.

Рашучая барацьба з права-опартуністычным супроцьстаўленнем арганізацыйна-гаспадарчага ўмацавання колгасаў задачы далейшага росту колектывізацыі,

з праваопартуністычнай ідэалізацыяй колгасаў і неразуменьнем неабходнасьці соцыялістычнага перавыхаваньня колгаснікаў, з праваопартуністычнымі скажэньнямі прынцыпаў савецкага гандлю. Задача далейшага разгортваньня барацьбы з опартунізмам і асабліва з правым ухілам як з галоўнай небяспэкай на давым этапе.

Асноўныя дасягненьні і задачы ў справе соцыялістычнай рэканструкцыі сельскай гаспадаркі БССР

Посьпехі колгаснага будаўніцтва ў БССР як вынік бальшавіцкага кіраўніцтва ЦК КП(б)Б. КП(б)Б дабілася гэтых посьпехаў пад кіраўніцтвам і пры дапамозе ЦК КП(б)Б на аснове правільнага ажыццяўленьня генэральнай лініі партыі, ва ўмовах абвостранай клясавай барацьбы з клясавым ворагам і яго агентурай—правымі і „левым“ опартуністамі. Посьпехі БССР у галіне спэцыялізацыі і таварнасьці саўгасаў, колгасаў, разьвіцьця малочнай жывёлагадоўлі, сьвінагадоўлі, тэхнічных культур: лёну і каноплі. Рост засеўных плошчаў на базе колгасаў і саўгасаў па засеву важнейшых вядучых культур (кораньплодаў, ільну, гародніны). Уборачная кампанія 1932 г. і ход загатоўчай кампаніі.

Задача арганізацыйна-гаспадарчага ўмацаваньня колгасаў ва ўмовах Беларусі. Неабходнасьць барацьбы „з усякімі праявамі пасьпешнасьці ў колгасным руху, пагоні за дутымі процантамі пад відам хутчэйшага сканачэньня суцэльнай колектывізацыі“. Неабходнасьць „...весці

ўпартую і настойлівую барацьбу па ўцягненьні бяднейшых аднаасобных сялянскіх гаспадарак у колгасы як шляхам барацьбы з кулацтвам, так і шляхам узорнай пастаноўкі справы ў колгасах“.

Неабходнасьць рашучай барацьбы з праявамі кулацка-рвацкай тэндэнцыі і праваопартуністычнай практыкі асобных колгасаў Беларусі. Неабходнасьць максымальнай увагі пытаньням малочна-жывёлагадоўчай гаспадаркі ў галіне пастаноўкі правільнага догляду за жывёлай, павялічэньня таварнасьці, удою малака і т. д.

Спэцыялізацыя Беларусі як аснова соцыялістычнай рэканструкцыі сельскай гаспадаркі. Карта спэцыялізацыі. Савецкая Беларусь зьяўляецца краінай жывёлагадоўлі і тэхнічных культур. Павышэньне адноснай вагі БССР у росьце жывёлагадоўлі па Савецкім Саюзе. Проблема комплектаваньня малочнага і сьвінага стада; стварэньне для іх кармовай базы шляхам разьвіцьця травасеяньня, натуральных і штучных паш, увядзеньня сілосных культур, кораньплодаў. Забясьпечаньне стада моцнымі кармамі як умова рэзкага павышэньня яго вытворчасьці. Будаўніцтва жывёлагадоўчых і сьвінагадоўчых саўгасаў, колгасных малочна-таварных фэрм, сьвіна-таварных фэрм, фэрм вырошчваньня маладняка.

1932 г. павінен быць рашаючым у сэнсе ўзьяняцьця жывёлагадоўлі БССР да ўзроўню патрабаваньняў, якія прад'яўляюцца ўсім соцыялістычным будаўніцтвам. Задача ў 1932—1933 г-г. у два-тры разы павялічыць ураджайнасьць і палепшыць якасьць продукцыі

тэхнічных культур па БССР. Будаўніцтва новых саўгасаў, машына-трактарных станцый і жывёлагадоўчых фэрм.

Пэрспектывы сельскай гаспадаркі Беларусі ў другой пяцігодцы. Тэхнічная рэканструкцыя сацыялістычнага зямляробства і частковая яе электрыфікацыя, поўны ахоп колгасаў машына-трактарнымі станцыямі. Непасрэдная амычка кожнага саўгасу і МТС з навучальнымі ўстановамі. Уздым вытворчасці сельска-гаспадарчай працы да ўзроўню прамысловага. Ліквідацыя астаткаў капіталістычных элементаў у вёсцы, знішчэнне кляса наогул і ператварэнне колгаснікаў у працаўнікоў сацыялістычнага ламадства.

ЛІТАРАТУРА ДЛЯ КІРАЎНІКОЎ

Л е н и н, „О кооперации“, т. XXVII, стар. 391—397, выд. 2 і 3-е.

Л е н и н „Речь к делегатам комитетов бедноты Московской области“, т. XXIII, стар. 282—284, выд. 2 і 3-е.

Л е н и н, „Из доклада на Всероссийском съезде советов“ (1920), т. XXVI, стар. 46—47, выд. 2 і 3-е.

С т а л и н, „О правом уклоне в ВКП(б)“, разьдз. III, „Разногласия по линии внутренней политики“.

С т а л и н, „На хлебном фронте“.

С т а л и н, „Головокружение от успехов“.

С т а л и н, „К вопросам аграрной политики“ (прамова на канферэнцыі аграрнікаў-марксыстаў).

С т а л и н, „Итогчет XVI съезду“, разьдз. II, IV, V.

Рэзолюцыя XVI з'езду ЎсеКП(б) „О колхозном движении и подъеме сельского хозяйства“.

Я к о в л е в, „О колхозном строительстве“, разьдз. I, II, IV і VI.

Пастанова ЦК УсеКП(б) ад 2 жніўня 1931 г. „Аб тэмпах калектывізацыі і задачах колгаснага руху“.

Пастанова ЦК УсеКП(б) ад 4 лютага 1932 г.

Пастанова ЦК УсеКП(б) ад 26 сакавіка 1932 г. „Аб прымусовым аграмаджанні жывёлы“.

Пастанова ЦК і СНК „Аб плане збожжазатовак з ураджаю 1932 г. і разгортванні колгаснага гандлю збожжам“, „Правда“ ад 7 мая 1932 г.

Пастанова ЦК і СНК „Аб плане жывёлазатовак і аб мясным гандлі колгасаў, колгаснікаў і аднаасобных працоўных сялян“, „Правда“ ад 11 мая 1932 г.

Пастанова ЦК і СНК ад 20 мая 1932 г. „Аб парадку ўтварэння гандлю колгасаў, колгаснікаў і працоўных аднаасобных сялян і змяшэнні падатку на гандаль сельскагаспадарчымі прадуктамі“, „Правда“ ад 31 мая 1932 г.

Новы закон аб сельгаспадатку.

Пастанова ЦК ад 27 мая 1932 г. „Аб захаванні і развіцці конскага пагалоўя“, „Правда“ ад 28 мая 1932 г.

Артыкулы ў „Правде“ па пытаннях сельскай гаспадаркі

Аб мясазагатоўках—пастанова СНК і ЦК УсеКП(б) ад 23 верасня 1932 г.

Аб развіцці савецкага гандлю і вытворчасці тавараў шырокага спажывання—рэзолюцыі пленуму ЦК УсеКП(б) „Правда“ ад 3-Х 1932 г.

Рэзолюцыі ліпеньскага пленуму ЦК КП(б)Б.

ЛІТАРАТУРА ДЛЯ СЛУХАЧОЎ

С т а л и н,—Справаздача на XVI з'ездзе ЎсеКП(б) ч. II, разьдз. V.

Рэзолюцыя XVII партканферэнцыі (разьдз. „Аб поспехах першай пяцігодкі ў сельскай гаспадарцы“)

Рэзолюцыі ЦК УсеКП(б) і ЦК КП(б)Б аб саўгасным і колгасным гандлі, аб збожжа і мясазагатоўках. Рэзолюцыі ліпеньскага пленуму ЦК КП(б)Б.

Рэзолюцыі апошняга пленуму ЦК УсеКП(б).

Пастанова ЦК і СНК аб гандлі; новы закон аб с-г. падатку.

БАРАЦЬБА ЗА ШЭСЬЦЬ ГІСТАРЫЧНЫХ УМОЎ т. СТАЛІНА— КЛЮЧ ДА ПЕРАМОЖНАГА ВЫРАШЭННЯ ЎСЯСЬВЕТНА-ГІСТА- РЫЧНЫХ ЗАДАЧ СОЦЫЯЛІСТЫЧНАГА БУДАЎНІЦТВА

(Заданьне для школы кандыдатаў партыі)

1. Непарыўны рост прадукцыйнасьці працы—цэнтральнае зьвязно нашай барацьбы за далейшае разгортваньне соцыялістычнага будаўніцтва.

„Прадукцыйнасьць працы—гэта ў канчатковым выніку самае важнае, самае галоўнае для перамогі новага грамадзкага ладу“ (Ленін). „Капіталізм можа быць канчаткова пераможан тым, што соцыялізм стварае новую, значна больш высокую прадукцыйнасьць працы“ (Ленін).

Барацьба за павышэньне прадукцыйнасьці працы—фронт хлясавай барацьбы. Задача барацьбы з перажыткамі капіталізму, а тым, хто прыходзіць на соцыялістычнае прадыемства з мэтай „урваць кавалак па больш і ўцячы“ (Ленін). Задачы барацьбы з жулікамі, тунеядцамі, хуліганамі, паразытамі, з людзьмі, якія ў сваім сьзнаньні і ў сваіх паступках засталіся яшчэ сынкамі капіталістычнага грамадзтва“ (Кагановіч).

Наяўнасьць усіх магчымасьцяў для забесьпячэньня непарыўнага

росту прадукцыйнасьці працы Шэсьць гістарычных умоў т. Сталіна як „разгорнутая праграма бальшавіцкай барацьбы за рост прадукцыйнасьці працы і пашырэньня на гэтай аснове крыніц соцыялістычнага наапаленьня“ як „цэльная, адзіная сыстэма мерапрыемстваў, накіраваных на далейшае палепшаньне якасных і колькасных паказальнікаў нашай работы, на далейшае паскарэньня тэмпаў соцыялістычнага будаўніцтва“ (Постышаў). Шэсьць умоў т. Сталіна як узор глыбокага бальшавіцкага аналізу новай абстаноўкі і як адзіная праграма барацьбы за пабудову соцыялізму.

Наяўнасьць вялізарных ста-ноўчых рэзультатаў там, дзе шэсьць умоў т. Сталіна пакладзены ў аснову ўсёй работы. Пералом, дасягнуты маскоўскай прамысловасьцю ў другім паўгодзьдзі 1931 г. як рэзультат бальшавіцкай барацьбы за рэалізацыю шасьці гістарычных умоў т. Сталіна. Наяўнасьць раду прадыемстваў і галін, не перабудаваўшых яшчэ работы лачно-

ваму. Задачы далейшага ўзмацнення барацьбы за рэалізацыю шасці ўмоў перамогі.

2. Першая ўмова т. Сталіна:

„арганізавана набіраць рабочую сілу ў парадку дагавораў з колгасамі, механізаваць працу“.

Новыя ўмовы ў справе забеспячэння нашых прадпрыемстваў рабочай сілай. Зьнікненне самацёку рабочай сілы ў сувязі з тым, што „мы ліквідавалі беспрацоўе“, падарвалі ў карані раслаенне ў вёсцы, забяспечылі вёску дзесяткамі тысяч трактараў і сельгасмашын, разьбілі кулака, арганізавалі колгасы і далі сялянам магчымасць жыцц і працаваць па-людзку“ (Сталін).

Шляхі забеспячэння нашых прадпрыемстваў рабочай сілай ў новай абстаноўцы: пераход ад „політыкі самацёку да політыкі арганізаванага набору рабочых для прамысловасці шляхам дагавораў гаспадарчых арганізацый з колгасамі і колгаснікамі; безадкладны пераход на механізацыю найбольш цяжкіх працэсаў працы. Механізацыя працы як новая і рашаючая сіла, без якой немагчыма вытрымаць ні нашых тэмпаў, ні новых маштабаў вытворчасці. Задача далейшага выкарыстання ручной працы, якая „доўга яшчэ будзе адыгрываць у вытворчасці сур’ёзнейшую ролю“ (Сталін).

Неабходнасць барацьбы са скажэннямі ў справе набору рабочай сілы, з наборам рабочай сілы незалежна ад сапраўднай патрэбнасці прадпрыемства, са стварэннем лішкаў рабочай сілы на падсобных работах пры не-

даборы рабочых асноўных цэхаў. Перарасход фондаў заробтнай платы, павышэнне сабекошту прадукцыі, няхватка рабочых рук на іншых прадпрыемствах у рэзультаце наяўнасці лішкаў рабочай сілы.

Вялізарнае значэнне задачы правільнага плянавання набору рабочай сілы. Даныя аб правядзенні арганізаванага набору рабочай сілы і механізацыі на прадпрыемствах Беларусі і на сваім прадпрыемстве.

3. Другая ўмова т. Сталіна:

„ліквідаваць цякучасць рабочай сілы, зніштожыць ураўнілаўку, правільна арганізаваць зарплату, палепшыць бытавыя ўмовы рабочых“.

Цякучасць рабочай сілы—біч вытворчасці, дэзарганізуючы нашы прадпрыемствы. Цякучасць як рэзультат няправільнай арганізацыі зарплат, няправільнай тарыфнай сістэмы, „лявацкай“ ураўнілаўкі. Маркс і Ленін аб зарплате пры соцыялізме. Несумяшчальнасць ураўнілаўкі з вучэннем Маркса—Леніна. Задача замацавання за прадпрыемствам, за цэхам вядучых груп рабочых шляхам іх вылучэння, шляхам падняцця ўзроўню іх зарплат. Ліквідацыя ўраўнілаўкі як стымул для некваліфікаваных рабочых прасунуцца ў разрад кваліфікаваных.

Палепшэнне снабжэння і жыллёвага абслугоўвання як важнейшая ўмова замацавання рабочых за прадпрыемствам. Забеспячэнне першых месц па ўзроўні зарплат за металургіяй, вугалем, машынабудаваннем, за вядучымі галінамі прамысловасці.

Першыя рэзультаты перабудовы зарплат, бязумоўнае змяшэнне цякучасці рабочых кадраў, некаторае замацаванне кваліфікаваных кадраў на прадпрыемствах, пэўныя дасягненні ў справе павышэння прадукцыйнасці працы, павялічэнні выхаджальнасці рабочых і змяшэнне прастояў. Барацьба з ураўнілаўкай на прадпрыемствах Беларусі і на сваім прадпрыемстве.

Скажэнні політыкі партыі ў галіне зарплат, вядучыя да разрыву паміж ростам зарплат і рухам прадукцыйнасці працы і выклікаючыя перарасходы фондаў аароботнай платы.

Асноўныя віды гэтых скажэнняў: а) стварэнне ўраўнілаўкі шляхам агульнага аднясення да вядучых професій тых катэгорый рабочых, якія да гэтых професій не належаць, б) скажэнні ў справе ажыццяўлення прогрэсунай зьдзельшчыны, в) сыстэма незаконных даплат як адна з асноўных прычын перарасходаў фондаў зарплат, г) скажэнне зарплат па лініі аплат мядобраякаснай прадукцыі.

„Важнейшае значэнне ў справе барацьбы за якасныя паказальнікі, за мобілізацыю ўсіх унутраных рэсурсаў прадпрыемства мае рашэнне прэзідыума УсеЦСПС і колегія Наркомату цяжкай прамысловасці аб змене практыкі аплаты бракаў і прастояў. Гэта рашэнне кладзе канец зусім недапушчальнаму на сацыялістычным прадпрыемстве становішчу, калі ў радзе выладкаў прастоі аплачваюцца

вышэй, чым работа, калі ўстараняецца стымул да актыўнай барацьбы з непаладкамі і бракам, што кладуцца цяжкім грузам на работу прамысловасці¹⁾).

Адсутнасць увагі з боку некаторых гаспадарнікаў да пытанняў рэгулявання зарплат, як „корань зла“ скажэння ў гэтай галіне.

Проблема тэхнічнага нармавання і барацьба з „нармаваннем на-вока“. Перабудова зарплат рабочых-тарфянікоў як важнейшы вагар павышэння прадукцыйнасці працы, замацавання рабочай сілы і выкавання прамфіялліну. Першыя вынікі і далейшыя задачы гэтай перабудовы.

4. Трэцяя ўмова т. Сталіна:

„Ліквідаваць абязьлічку, палепшыць арганізацыю працы, правільна расставіць сілы на прадпрыемстве“.

„Абязьлічка ёсць адсутнасць усякай адказнасці за даручаную работу, адсутнасць адказнасці за механізмы, за станкі, за інструмент“ (Сталін). Абязьлічка як незаконная спадарожніца непарыўкі. Задача такой змены ўмоў праведзення непарыўкі, каб непарыўка не ператваралася ў абязьлічку, а там, „дзе няма спрыяючых умоў для такога вопыту“, — часовага пераходу на 6-дзённую працыўку.

Рэзультаты барацьбы з абязьлічкай на транспорце.

Пераход на 4-брыгадны графік, прымацаванне рабочых да пэўных механізмаў і станоўчыя рэзультаты гэтага мерапрыемства ў барацьбе з абязьлічкай.

¹⁾ „Правда“ ад 22 лютага 1932 г.

Барацьба з абязьлічкай на прадпрыемствах Беларусі.

Недастатковасьць барацьбы з радам зьяў абязьлічкі: абязьлічка ў руху дэталі ад аднаго рабочага месца да другога, абязьлічанасьць рамонтных работ, абязьлічка ў браку.

Задача „пакончыць з абязьлічкай: паставіць для кожнага станка, для кожнай машыны, для кожнага агрегата, на кожным рабочым месцы пастаянна працуючага на ім адказнага за яго работу работніка; выкарчаваць абязьлічку ў галіве рамонту, браку шляхам прасоўваньня прадукцыі ўнутры прадпрыемства ад цэха да цэха і ад станка да станка“¹⁾.

Становішча барацьбы за ліквідацыю абязьлічкі на даным прадпрыемстве.

5. Чацьвертая ўмова т. Сталіна:

„дабіцца таго каб у рабочай клясы СССР была свая ўласная вытворча-тэхнічная інтэлігенцыя“.

Гіганцкі рост соцыялістычнай гаспадаркі, стварэньне новых прамысловых раёнаў і ўзросшая патрэбнасьць у інжынерна-тэхнічных сілах, „нам трэба цяпер забясьпечыць сябе ўтроя, упяцёра больш інжынерна-тэхнічнымі і каманднымі сіламі прамысловасьці“ (Сталін).

Неабходнасьць стварэньня цэлай сеткі новых вагароў фармаваньня інжынерна-тэхнічных кадраў на Урале, у Сібіры, у Сярэдняй Азіі. Барацьба за якасьць новых спэцыялістаў, за „ўсваеньне імі асноўных дасягненьняў

сусьветнай тэхнікі і навукі“ (XVI партканфэрэнцыя).

Шляхі падрыхтоўкі вытворча-тэхнічнай інтэлігенцыі з людзей рабочай клясы. Пашырэньне сеткі вышэйшай і сярэдняй тэхнічнай адукацыі. Рост сеткі ВНУ ў Беларусі. Падрыхтоўка кадраў шляхам павялічэньня кваліфікацыі і высоўваньня практычных работнікаў—ініцыятараў спаборніцтва, важакоў ударных брыгад, практычных натхніцеляў працоўнага ўздому, арганізатараў работ на тых або іншых вучастках будаўніцтва. Сыстэма падрыхтоўкі кадраў без адрыву ад вытворчасці.

Неабходнасьць шырокага прыцягваньня і выкарыстаньня ініцыятыўных і здольных беспартыйных рабочых і сьмелага вылучэньня іх на кіруючую работу.

6. Пятая ўмова т. Сталіна

„зьмяніць адносіны да інжынерна-тэхнічных сіл старой школы, праявіць да іх больш увагі і клопату, сьмялей прыцягваць іх да работы“.

Прызнакі павароту сярод старой вытворча-тэхнічнай інтэлігенцыі. Прычыны гэтага павароту. Задача зьмены політыкі ў адносінах старой тэхнічнай інтэлігенцыі.

„Спэцеедство“ заўсёды лічылася і застаецца ў нас шкоднай зьявай“ (Сталін). Задача рашучай барацьбы са скажэньнямі політыкі партыі ў гэтым пытаньні.

7. Шостая ўмова т. Сталіна.

„укараніць і ўмацаваць гасразьлік, падняць унутры-прамысловае наапаўненьне“.

¹⁾ З рашэньняў XVII партканфэрэнцыі.

Недастатковасць старых крыніц накаплення (лёгкая прамысловасць, сельская гаспадарка, бюджэтныя накапленні) для рэканструкцыі прамысловасці і транспарту. Неабходнасьць побач з умацаваньнем і разгортваньнем старых крыніц накаплення дабіцца, каб цяжкая прамысловасць і перш за ўсё машынабудаўніцтва, таксама давалі накапленне". "Задачы барацьбы з безгаспадарчасцю, узмацненне аднаасобнага кіравання і ўмацавання гасразьліку".

Гасразьлік як асноўны метод гаспадарчага кіраўніцтва і асноўная форма гаспадарчых узаемаадносін паміж прадпрыемствам і цэхамі. Лёгкамыслныя адносіны да гаспадарчага дагавору як праяўленьне дробнабуржуазнай разбэшчанасці і недаацэнка значэння гасразьліку.

Неабходнасьць барацьбы з чоткую лінію партыі ў пытаннях гасразьліку, супроць буржуазнага скажэння прынцыпаў гасразьліку, з аднаго боку, і "лявацкага" яго ігноравання—з другога.

Гасразьліковая брыгада—новая вышэйшая форма соцпаборніцтва і ўдарніцтва. Рэзультаты барацьбы за гасразьлік на прадпрыемствах Беларусі. Гасразьлік на даным прадпрыемстве.

8. Прымяненне шасці ўмоў т. Сталіна з улікам сваяасаблівасці колгасаў—аснова правільнай арганізацыі колгаснай працы. Барацьба за новую, высокую, уласцівую сацыялістычнаму ладу прадукцыйнасьць працы, як асноўнае зьвязна ў вырашэнні задач арганізацыйна-гаспадарчага ўмацавання колгасаў.

Барацьба за арганізаваанне адыходніцтва, рашучае выкарчаванне абязьлічкі, укараненне зьдзельшчыны, за падгатоўку колгасных кадраў і аўладанне тэхнікай колгаснай вытворчасці. Неабходнасьць ліквідацыі ўсіх форм працы, што прыкрываюць і затрымліваюць збытковую рабочую сілу ў колгасах, вьніжаюць тым самым прадукцыйнасьць працы самых колгаснікаў і дэзарганізуюць колгасную вытворчасць (брыгады-дворкі). Стварэнне пастаянных брыгад.

Барацьба з ураўнілаўкай у размеркаванні колгасных даходаў.

9. "Па-новаму працаваць, па-новаму кіраваць". Асноўны прынцып работы па-новаму: перайсці ад кіраўніцтва "наогул" да прадметнага і канкрэтна кіраўніцтва, аснова на ўнікненні ў дэталі справы. Задача аўладання тэхнікай, эканомікай, фінансамі. "Большавікі павінны аўладаць тэхнікай". "Тэхніка ў перыод рэканструкцыі вырашае ўсё". Аўладанне навукай вытворчасці—важнейшая ўмова сапраўднага кіраўніцтва прадпрыемствам. Умацаванне адзіначальля.

10. Шэсць умоў тав. Сталіна—аснова нашых гаспадарчых перамог, ключ да пераможнага вырашэння ўсясьветнагістарычных задач сацыялістычнага будаўніцтва. Неабходнасьць глыбокага растлумачэння шасці ўмоў т. Сталіна, што зьяўляюцца важнейшым сродкам у барацьбе за ажыццяўленьне генэральнай лініі партыі на ўсіх участках гаспадарчага будаўніцтва, у барацьбе з правым опартунізмам як галоўнай небяспекай

і „левым“ опортунізмам. Неабходнасьць барацьбы з невыкананьнем шасьці ўмоў т. Сталіна як з горшым відам опортунізму.

ЛІТАРАТУРА ДЛЯ КІРАЎНІКОЎ

1. Сталін, „Новая абстаноўка—новыя задачы гаспадарчага будаўніцтва“.

2. „Постышаў, „Шасьць умоў т. Сталіна—аснова бальшавіцкіх перамог“. Прамова на XVII партконференцыі.

3. Арджанікідзе,—Даклад на XVI партконференцыі.

4. Рэзолюцыі XVII Усесаюзнай і Шабасной партконференцыі.

5. Кагановіч,—Прамова на IX зьездзе профсаюзаў, „Правда“ ад 20 мая 1932 г.

• СТАРОНКА ПРОПАГАНДЫСТА.

Барацьба за шасьць гістарычных умоў т. Сталіна—ключ да пераможнага вырашэньня ўсясьветна гістарычных задач соцыялістычнага будаўніцтва. Гэтым вызначаецца вялізарнае значэньне прапрацоўкі данай тэмы ў сыстэме марксысцка-ленінскай вучобы.

Высьветліць сутнасьць кожнай гістарычнай умовы т. Сталіна, усвоіць, што шасьць указаньняў т. Сталіна—гэта адзіная праграма, дэльная адзіная сыстэма мерапрыемстваў, накіраваных на далейшае паскораньне тэмпаў соцыялістычнага будаўніцтва, мобілізаваць слухачоў на барацьбу з невыкананьнем шасьці ўмоў т. Сталіна як з горшым відам опортунізму—такава асноўная мэтавая ўстаноўка данай тэмы.

Для больш паглыбленай прапрацоўкі пытаўняў, што ўваходзяць у гэту тэму, рэкомэндуецца адвесці ёй два заняткі, з тым, каб забясьпечыць максымальную актыўнасьць і канкрэтнасьць гутаркі.

Дастаткова падрабязная распрацоўка кожнага пункту ў праграме палягчае прапагандысту складаньне пляну правядзеньня занятку, свайго „рабочага запісу“.

У самым процэсе прапрацоўкі тэм у школе прапагандысту трэба ўлічыць наступныя заўвагі.

У праграме ў якасьці асобага пункту вылучана пытаньне аб барацьбе за шасьць умоў т. Сталіна ў колгасах. Аднак зусім відавочна, што прапагандысту прыдзецца спыняцца на гэтых пытаньнях пры разборы кожнай умовы т. Сталіна. У гутарцы аб ураўнілаўцы, напрыклад, слухачы будуць закранаць і задачы барацьбы з ураўнілаўкай у разьмеркаваньні даходаў у колгасах. Тое самае па пытаньнях абязьлічкі і т. д. Задача прапагандыста такім чынам зводзіцца да таго, каб, суміруючы разам са школай усе гэтыя паасобныя выказваньні, потым зрабіць агульны вывад, што вырашыць задачу арганізацыйна-гаспадарчага ўмацаваньня колгасаў можа толькі на аснове паслядоўнага прымяненьня шасьці ўмоў т. Сталіна. І іменна ў такім духу (у парадку падагульваньня) і трэба прапрацаваць п. 8-ы праграмы.

Само сабой зразумела, што кожная ўмова т. Сталіна павінна ілюстравцца данымі па Беларусі і мясцовымі матэрыяламі: У рабочым матэрыяле даныя па Беларусі прыведзены

у апошнім заключным адзеле. Аднак прапандыст павінен браць з гэтага матэрыялу тыя асобныя факты, цыфры, паказаньні, якія неабходны ў якасьці ілюстрацыі да кожнага адзелу праграмы.

Грунтоўнымі ўмовамі посьпеху прапрацоўкі зьяўляюцца напярэдняе прычытаньне самымі слухачамі хаця-б мінімум рабочага матэрыялу і правільна праведзены занятак у школе. Для палегчання прапрацоўкі рабочы матэрыял пабудаваны па такім-жа пляне, як і праграма.

Што тычыцца мэтодыкі самога занятку, то вось прыкладна, як сьлед правесці гутарку аб барацьбе з ураўнілаўкай. Пачаць неабходна з высвятленьня тых зьмен, якія адбыліся ў сыстэме зарплаты рабочых данай галіны прадпрыемства ў параўнаньні з мінулым годам, падкрэсьліваючы значныя рэзультаты дасягненьняў ў тых выпадках, калі сапраўды ліквідуецца ўраўнілаўка (рост прадукцыінасьці, зьмяншэньне прагулаў, скарачэньне прастояў).

Неабходныя факты з мясцовага жыцьця павінны быць праведзены самімі слухачамі. Далей трэба ўказаць, што дасягнутыя рэзультаты зьяўляюцца рэзультатам правядзеньня ў жыцьцё другой умовы т. Сталіна, зачытаўшы пры гэтым адпаведныя месцы з прамовы т. Сталіна. Потым неабходна спыніцца на дасягнутых рэзультатах у справе перабудовы зарплаты праведзеных т. Постышавым у сваёй прамове

на XVII партконфэрэнцыі. Потым трэба перайсьці да скажэньняў, ускрытых у гэтай галіне т. Постышавым у сваёй прамове, і высветліць са школай, ці няма падобных скажэньняў у мясцовай рэчаіснасьці і як у прыватнасьці праводзіцца разьмеркаваньне даходаў у тых колгасах, з якімі звязаны даныя рабочыя. У якасьці практычнага вываду трэба даручыць групе таварышоў са школы паставіць перад адпаведнымі організацыямі пытаньне аб неабходнасьці ўстараненьня выяўленых скажэньняў. Прыкладна таксама, увязваючы кожную ўмову з канкрэтным матэрыялам, патрэбна правесці ўсю прапрацоўку.

Асобую ўвагу пры прапрацоўцы патрэбна звярнуць на растлумачэньне таго, што рэалізацыя шасьці гістарычных умоў т. Сталіна забяспечвае вялізарнае разгортваньне соцыялістычнага спаборніцтва і ўдарніцтва, зьяўляецца неабходнай умовай выпрацоўкі камуністычных адносін да працы, неабходнай умовай пасьпяховай барацьбы за соцыялістычнае перавыхаваньне працоўных мас. Трэба паказаць, што супроць рэалізацыі шасьці ўмоў т. Сталіна змагаецца клясавы вораг, гультай, бюрократ і опартуніст. Трэба, каб слухачы ўсвоілі што невыканьне шасьці ўмоў т. Сталіна зьяўляецца горшым відам опартунізму і што сапраўднай бальшавіцкай рэалізацыі шасьці ўмоў магчыма толькі на аснове няўхільнай барацьбы з праваопартуністычнымі і „левымі“ скажэньнямі лініі партыі.

ТЭМА:

ПАБУДОВА БЯСКЛЯСАВАГА ГРАМАДЗТВА Ё ДРУГОЙ ПЯЦІГОДЦЫ.

(Заданьне для школ кандыдатаў партыі)

XVII партконференцыя паставіла перад партыяй і рабочай клясай СССР вялізарную гістарычнай важнасці задачу ў другой пяцігодцы поўнасьцю зьнішчыць у нашай краіне капіталістычныя элементы і клясы наогул, а таксама прычыны, што параджаюць клясавыя розьніцы. Пастаноўка гэтых гістарычных задач у другой пяцігодцы падрыхтавана рашаючымі дасягненьнямі ў ажыццяўленьні першай пяцігодкі, як у эканомічных, так і ў політычных адносінах. Сваёчасовасьць пастаноўкі гэтых задач, іх рэальнасьць і выканальнасьць у другой пяцігодцы грунтуецца на створанай індустрыяльнай базе—гэтай складанай вядучай частцы завяршэньня пабудовы фундаменту соцыялістычнай эканомікі, на рашаючых посьпехах у галіне соц. рэканструкцыі сельскай гаспаркі.

У рэзультаце ленінскай політыкі нашай партыі і барацьбы з опартунізмам СССР становіцца індустрыяльна-аграрнай краінай, у якой сельская гаспадарка ператвараецца ў самае перадавое

соцыялістычнае земляробства, атрымана рашаючая парамога ў барацьбе супроць кулацтва. Пытаньне „хто каго“ унутры СССР вырашана канчаткова і беспаваротна ў карысьць соцыялізму.

Гэтыя вялізарныя дасягненьні далі магчымасьць паставіць яшчэ больш грандыёзныя гаспадарчыя і політычныя задачы ў другой пяцігодцы: завяршэньне тэхнічнай рэканструкцыі ўсёй народнай гаспадаркі і зьніштажэньне клясаў у другой пяцігодцы.

ПЛАН ТЭМЫ:

І. ВУЧЭНЬНЕ МАРКСЫЗМУ-ЛЕНІНІЗМУ АБ СУТНАСЬЦІ СОЦЫЯЛІЗМУ ЯК ПЕРШАЙ СТАДЫІ КОМУНІЗМУ

а) Маркс, Энгельс і Ленін аб соцыялізьме і комунізьме.

б) Дзьве стадыі комуністычнага грамадзтва.

в) Соцыялізм як першая фаза комуністычнага грамадзтва.

г) Поўнае і канчатковае зьніштажэньне прыватнай уласнасьці і ліквідацыя клясаў.

д) Астаткі „буржуазнага права“ ў галіне разьмеркаваньня.

е) Барацьба супроць вузка-спажывецкага разуменьня соцыялізму. Соцыялістычныя прынцыпы разьмеркаваньня прадметаў спажываньня — разьмеркаваньне па працы, а не па патрэбнасьцях, „Ад кожнага па здольнасьці, кожнаму па працы“ (Сталін).

II. ДРУГАЯ ПЯЦІГОДКА—ПРОГРАМА ПАБУДОВЫ БЯСКЛАСАВАГА ГРАМАДЗТВА СССР

а) Гістарычныя рашэньні XVII партконференцыі аб „канчатковай ліквідацыі капіталістычных элементаў і клясаў наогул, поўным зьніштажэньні прычын, што параджаюць клясавыя розьніцы і эксплёатацыю“ і аб ператварэньні ўсяго працоўнага насельніцтва краіны ў сьвядомых і актыўных будаўнікоў бяскласовага соцыялістычнага грамадства.

б) Роля рабочай клясы ў справе ліквідацыі клясаў наогул і соцыялістычным перавыхаваньні працоўных.

в) Барацьба за высокую прадукцыйнасьць працы, за стварэньне і выхаваньне новай дысцыпліны як адна з важнейшых форм барацьбы за ажыццяўленьне другой пяцігодкі.

г) Барацьба супроць вузка-спажывецкага разуменьня соцыялізму. Соцыялістычныя прынцыпы разьмеркаваньня прадметаў спажываньня — разьмеркаваньне па працы, а не па патрэбнасьцях. „Ад кожнага па здольнасьці, кожнаму па працы“ (Сталін).

д) Стварэньне навейшай энэргетычнай базы як важнейшага элементу тэхнічнай рэканструкцыі.

е) Вядучая роля машынабудаўніцтва ў другой пяцігодцы.

ж) Задача канчатковага забесьпячэньня эаэномічнай незалежнасьці СССР у другой пяцігодцы.

з) Завяршэньне соцыялістычнай рэканструкцыі сельскай гаспадаркі ў другой пяцігодцы.

і) Роля МТС у завяршэньні ў асноўным мэханізацыі сельска-гаспадарчай вытворчасьці.

к) Роля саўгасаў, як узорная соцыялістычна арганізаваная вытворчасць.

л) Арганізацыйна-гаспадарчае ўмацаваньне колгасаў і соцыялістычнае перавыхаваньне колгасніка як асноўная ўмова паспяховага выкананьня задач другой пяцігодкі.

м) Задача ператварэньня сельска-гаспадарчай працы ў разнавіднасьць індустрыяльнай працы.

н) Значэньне соцыялістычнай рэканструкцыі сельскай гаспадаркі для ўстараненьня супроцьлегласьці паміж горадам і вёскай.

о) Жываньне культурнай і эаэномічнай адсталасьці нацыянальнасьцяй СССР.

III. СУТНАСЬЦЬ І ЭТАПЫ НЭПУ.

АПОШНІ ЭТАП НЭПУ

а) Нэп сябе поўнасьцю вычарпае ў другой пяцігодцы як палітыка, разьлічаная на дапушчэньне капіталістычных элементаў, пры наяўнасьці камандных вышынь у руках пролетарыату, на барацьбу з гэтымі капіталістычнымі элемэнтамі, на іх выцясьненьне і ліквідацыю і на перамогу соцыялістычных элемэнтаў.

б) Захаваньне на новай аснове мэтодаў НЭПу ў другой пяцігодцы:

1) Значэнне разгортвання савецкага гандлю для паскорання тавараабароту і палепшання рабочага снабжэння.

2) Разгортванне колгаснага гандлю і аднаасобнікаў на аснове апошніх рашэнняў партыі і ўраду.

3) Правядзенне гасразьліку ва ўсёй гаспадарчай рабоце для забеспячэння большавіцкіх тэмпаў. Захаваўне грошай.

4) Антыбольшавіцкі характар „левых“ фраз аб пераходзе да „прадуктаабмену“ да „адмірання“ грошай на даным этапе соцыялістычнага будаўніцтва.

5) Неабходнасьць барацьбы з буржуазна-напманскімі скажэннямі гасразьліку ў савецкім гандлі.

IV. УМАЦАВАНЬНЕ ПРОЛЕТАРСКОЙ ДЫКТАТУРЫ Ў БАРАЦЬБЕ ЗА ПАБУДОВУ БЯСКЛАСАВАГА ГРАМАДЗТВА

а) Маркс, Энгельс і Ленін аб дыктатуры пролетарыяту і яе гістарычных задачах.

б) Сталін аб трох баках дыктатуры пролетарыяту.

в) Дыктатура пролетарыяту як працяг класавай барацьбы ў новых формах.

г) „Няўнікнёнасьць абвастрэння класавай барацьбы ў асобных моманты і асабліва ў пасабных раёнах і на асобных участках соцыялістычнага будаўніцтва“ у пэрыод другой пяцігодкі.

д) Класавая барацьба і яе формы ў нацыянальных рэспубліках.

е) Праваопартуністычны характар сьцьвярджэння таго, што пэрыод другой пяцігодкі ёсьць пэрыод мірнага і плянавага разьвіцьця.

ж) Далейшае ўмацаваньне пролетарскай дзяржавы як важнейшая задача ў другой пяцігодцы.

з) Умацаваньне дыктатуры пролетарыяту як умова яе адмірання.

і) Неабходнасьць беспавяротнай барацьбы з усімі контррэволюцыйнымі вылазкамі супроць соцыялістычнага наступленьня пролетарыяту.

к) Гіганцкія арганізацыйныя і выхаваўчыя задачы пролетарскай дзяржавы ў адносінах працоўных гораду і вёскі, выцякаючыя з задачы пабудовы бяскласавага грамадства.

л) Неабходнасьць барацьбы з опартуністычнымі тэорыямі „непатрэбнасьці“ і „адмірання“ дзяржавы ўжо на даным этапе.

V. ЗАДАЧА ЎМАЦАВАНЬНЯ ПАРТЫІ І БАРАЦЬБА НА ДВА ФРОНТЫ.

а) Узмацненьне ролі партыі партыйнага кіраўніцтва на даным этапе.

б) Неабходнасьць узмацненьня барацьбы з правым опартунізмам як галоўнай небяспекай на даным этапе, „левым“ опартунізмам і прымірэнствам да яго, а таксама з астаткамі контррэволюцыйнага трацкізму і трацкіскай кантрабандай.

ЛІТАРАТУРА ДЛЯ КІРАЎНІКОЎ

Рэзолюцыі XVII партканфэрэнцыі.

Даклад т. Молатава, Куйбышава і Аражанікідзе на XVII партканфэрэнцыі.

Сталін, „Новая абстаноўка—новыя задачы гаспадарчага будаўніцтва“.

Паставы партыі і ўраду аб савецкім і колгасным гандлі.

Энгельс, „Происхождение семьи, частной собственности и государства“ разьдз. VI IX.

Ленін, „Дзяржава і рэволюцыя“.

Ленин, „Лекция о государстве“—асоб. выданье, 1932 г.

Ленин, Пролетарская революция и ренегат Каутский*, т. XXIII, стар. 345—356.

Ленин, „Экономика и политика в эпоху диктатуры пролетариата“ т. XXIV (артыкул), выд. 2-е.

Ленин, „О продналоге“, т. XXVI, выд. 2-е.

Сталин, „Правовая на конференции аграрника-марксиста“.

Сталин, „Об ликвидации кулачества как класса“.

Сталин, Письмо в журнал „Пролетарская революция“.

ЛИТЕРАТУРА ДЛЯ СЛУХАЧОУ

Ивгулов, „Учебник для кандидатских школ города“, раздз. II.

Волин, „Учебник для кандидатских школ“—адпаведныя раздзелы.

Ленин, т. XVI, стар. 249, выд. 1-е.

Ленин, т. XVI, стар. 251, выд. 1-е.

Ленин, т. XVI, стар. 351—352, выд. 1-е.

Молотаў, Доклад на XVII партконференции—ад слоў: „Політычная ўстаноўка далзена“ да слоў: „...пастаўленых другой пяцігодкай задач пабудовы социализму“.

Резолюция XVII партконференции ш. докладу т. Молотова—ад слоў:

... „Новыя поспехі социализму“ да слоў: ... „галоўнай небяспёкай на даным этапе“.

Тое самое па докладу т. Арджанікідзе ад слоў: ... „Ажыццяўленне гэтых задач“ ... да слоў: „...пытаньне аб барацьбе з сухоменем“.

Резолюция ЦК КП(б)Б і СНК БССР аб другой пяцігодцы БССР.

Молатаў, доклад на XVII партконференции. Ад слоў: „...Перайду да пытання аб узасмаадносіннях...“ да слоў: „...рабочымі і сялянамі поўнасьцю выка-нуць“.

Там-жа ад слоў: „Усё сказанае аб політычнай устаноўцы“... да слоў: „...добрабыту рабочых і сялянскіх мас“.

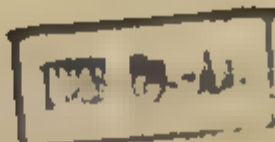
Куйбышаў, доклад на XVII партконференции. Ад слоў: „Мы ўжо ў першыя пяцігодзьдзі...“ да слоў: „...гаворыць аб социализме вытворчасці“.

Там-жа. Ад слоў: „Мы можам проектаваць...“ да слоў: „...узасмаадносін з на-піталістычным сыстэма“.

Ленин, „Лекция о государстве“—асоб. выданье.

Сталин, „Новая абстаноўка—новыя задачы гаспадарчага будаўніцтва“.

Сталин, „Об ликвидации кулачества как класса“.

Т Э М А:

НАЦЫЯНАЛЬНАЯ ПОЛІТЫКА КОМУНІСТЫЧНАЙ ПАРТЫІ

(Заданьне для школ кандыдатаў партыі)

I. МАРКСЫЗМ-ЛЕНІНІЗМ І НАЦ-ПЫТАНЬНЕ

1. Марксысцка-ленінская паста-ноўка і вырашэньне пытаньня аб нацыі.

2. Нацпытаньне як сваяасаблі-вая частка агульнага пытаньня аб барацьбе клясаў і рэволюцыі.

3. Умацаваньне пролетарскага інтэрнацыяналізму ў тэорыі і на практыцы як важнейшая задача нацполітыкі комуністычнай пар-тыі.

4. Нацыянальнае пытаньне як па сутнасьці сялянскае пытаньне.

5. Зьмяненне „ўнутранага ха-рактару і аб'ёму нацпытаньня ў эпоху імперыялізму і пролетар-скіх рэволюцый“. (Пэратварэньне з унутрыдзяржарвага ў сусьвет-нае, у пытаньне аб колёніях, у частку пытаньня аб дыктатуры пролетарыяту).

6. Магчымасьць вырашэньня нацпытаньня ў эпоху імперыяліз-му толькі на базе пролетарскай рэвалюцыі.

7. Нацполітыка комуністычнай партыі ў эпоху дыктатуры проле-тарыяту як сродак барацьбы за зьвішчэньне эксплёататарскіх кля-

саў і адзін з сродкаў будаўніцтва соцыялізму ў СССР.

8. Роля Леніна і Сталіна ў рас-працоўцы нацпытаньня.

II. ЛІНІЯ КОМУНІСТЫЧНАЙ ПАРТЫІ (БАЛЬШАВІКОЎ) У НАЦПЫТАНЬНІ Ў ЭПОХУ БУРЖУАЗНА-ДЭМОКРАТЫЧ-НАЙ РЭВОЛЮЦЫІ

1. Шматнацыянальны склад былой царскай Расіі. Царская Расія—вялікая турма народаў. Чорнасоценны нацыяналізм як неадлучная частка політыкі расій-скага самаўладства і як сродак барацьбы ў руках імперыялістыч-най буржуазіі супроць пролетар-скай рэволюцыі.

2. Програма комуністычнай партыі (бальшавікоў) у нацпы-таньні. Права нацый на самавы-значэньне як цэнтральны лёзунг програмы. Клясавая сутнасьць і рэволюцыйнае значэньне гэтага лёзунгу. Органічная сувязь ажыц-цяўленьня гэтага лёзунгу з зада-чай пасьляховай перамогі і рэво-люцыі. Права нацый на самавы-значэньне і задачы пролетарыяту прыгнятаючай і прыгнечанай на-цый. Права нацый на самавызна-

чэнне і барацьба з шовінізмамі ўсіх масьцей.

3. Барацьба партыі бальшавікоў на чале з Леніным супроць буржуазных устаноў у нацпытанні. Барацьба Леніна з бундызмам; з рэакцыйным лёзунгам культурна-нацыянальнай аўтаноміі і лёзунгам нацкультуры пры капіталізме.

4. Барацьба Леніна з вялікадзяржаўнымі скажэннямі лёзунгу права нацый на самавызначэнне, супроць люксэмбургіянства як аб'екты ў на-вялікадзяржаўнага вырашэння нацпытання; супроць трацкізму і кауцкіянства як замаскаванага падсобіцтва політыцы імперыялістычнай буржуазіі. Барацьба супроць „левых“ у РСДРП (Бухарын і Пятакоў).

5. Адмаўленне лёзунгу права нацый на самавызначэнне дробнабуржуазнымі нацыяналістычнымі арганізацыямі на Беларусі (БСГ бел. эсэры).

III. КАСТРЫЧНІЦКАЯ РЭВОЛЮЦЫЯ І НАЦПЫТАНЬНЕ

I. Нацыянальная праграма бальшавікоў як магутны вагар мобілізацыі працоўных прыгнечаных нацый на зьвяржэнне дыктатуры буржуазіі.

2. Кастрычніцкая рэволюцыя і нацпытаньне. Зьнішчэнне нацыянальнага прыгнечання і няроўнапраўя на базе саветаў і дыктатуры пролетарыяту. Абвяшчэнне і забеспячэнне права нацый на самавызначэнне і роўнапраўе нацменшасцый. Утварэнне базы добраахвотнага і роўнапраўнага дзяржаўнага саюзу народаў. „Кастрычніцкая рэволюцыя адным ударам разарвала ланцугі нацпрыгнечання, пада-

рвала старую нацыянальную варожасць, расчысціла глебу для супрацоўніцтва народаў і заваявала расійскаму пролетарыяту давер'е яго братоў іншых нацый ня толькі ў Расіі, але і ў Эўропе і Азіі“ (Сталін).

2. Барацьба буржуазнай і дробнабуржуазнай нацыяналістычнай контррэвалюцыі супроць Кастрычніка. Беларускія нацыяналістычныя арганізацыі—арганізатары контррэвалюцыі і прадажныя лёкаі сусветнага імперыялізму (БСГ, Беларуская рада, эсэры і інш.). Стык вялікадзяржаўных і мясцова нацыяналістычных партый у барацьбе з дыктатурай пролетарыяту. КП(б)Б—бязьлітасны змагар з беларускай нацыяналістычнай контррэвалюцыяй і адзіны праваднік ленінскіх прынцыпаў у нацпытанні.

3. Утварэнне савецкіх нацыянальных рэспублік і вобласцый і іх аб'яднанне ў СССР як сродак магутнага дзяржаўнага, эканомічнага і культурнага разьвіцця раней прыгнечаных народаў.

IV. ЗЬМЕСТ НАЦПЫТАНЬНЯ І ЗАДАЧЫ НАЦЫЯНАЛЬнай ПОЛІТЫКІ ПАРТЫІ ПРЫ ДЫКТАТУРЫ ПРОЛЕТАРЫЯТУ

1. Нацпытаньне пры дыктатуры пролетарыяту—частка пытання аб сацыялістычным будаўніцтве.

2. Зьнішчэнне фактычнай нацыянальнай няроўнасці як цэнтральная задача нацыянальнай політыкі партыі пры дыктатуры пролетарыяту.

3. СССР як добраахвотны саюз свабодных нацый. Структура СССР. Нацыянальныя рэспублікі, вобласці і раёны як сродак прыцягнення шырокіх працоў-

ных мас раней прыгнечаных
нацыяў да дзяржаўнага будаў-
ніцтва.

4. Выкарыстанне нацыяналь-
най нянавісці магчыма толькі
ў СССР на базе дыктатуры
пролетарыяту.

5. Індустрыялізацыя краіны
як сродак ажыццяўлення ле-
нінскай нацыянальнай політыкі.
Стварэнне нацыянальнага про-
летарыяту.

6. Дапамога і кіраўніцтва про-
летарыяту перадавых нацый
адсталым нацыям у справе па-
будовы сацыялізму.

7. Посьпехі сацыялістычнай
індустрыялізацыі ў адсталых
нацыянальных рэспубліках.
Посьпехі і тэмпы індустрыялі-
зацыі ў БССР. Ператварэнне
БССР з аграрнай у аграрна-
індустрыяльную краіну—буйнае
дасягненне нацыянальнай полі-
тыкі камуністычнай партыі.

8. Сацыялістычная рэконструк-
цыя сельскай гаспадаркі ў на-
цыянальных рэспубліках як шлях
да знішчэння іх адставання,
як сродак вырашэння нацыя-
нальнага пытання. Сацыялістыч-
ны шлях развіцця, як шлях
уздыму добрабыту працоўных
раней прыгнечаных нацый. Маг-
чымасць такога шляху толькі
пры дыктатуры пролетарыяту.
Посьпехі сацыялістычнай рэкон-
струкцыі сельскай гаспадаркі
ў СССР і БССР.

9. Антысэмітызм як вынік
нацыянальнай політыкі царызму.
Адносіны савецкай улады да
яўрэйскіх працоўных. Біро-Біджан
як яркі прыклад нацыянальнай
політыкі пролетарыяту. Неабход-
насць барацьбы з антысэмітыз-
мам як з формай праяўлення
клясавай варожасці.

V. РАЗВІЦЦЁ ПРОЛЕТАРСКОЙ КУЛЬТУРЫ — СОЦЫЯЛІСТЫЧНАЙ ПА ЗМЕСЬЦЕ, НАЦЫЯНАЛЬНАЙ ПА ФОРМЕ ПРЫ ДЫКТАТУРЫ ПРОЛЕТАРЫЯТУ

1. Лёзунг партыі аб развіцці
культуры, нацыянальнай па фор-
ме і сацыялістычнай па змесце,
як сродак разгортвання куль-
турнага будаўніцтва ў нацыя-
нальных рэспубліках, як сродак
вырашэння нацпытання.

2. Нацыянальна-культурнае бу-
даўніцтва ў БССР. Беларусі-
зацыя як асноўнае зьвязно гэтага
будаўніцтва. Змест і значэнне
беларусізацыі. Корэнізацыя як
як сродак нацыянальнай полі-
тыкі. Развіццё культур нацы-
янальных па форме, сацыялістыч-
ных па змесце ўсіх народаў
БССР.

3. Посьпехі нацыянальна-куль-
турнага будаўніцтва БССР. Усе-
агульнае навучанне і ліквідацыя
няпісьменнасці. Развіццё про-
летарскай навукі. Вырашэнне
проблемы кадраў—ВНУ і ВТНУ
ў БССР.

4. Развіццё вышэйшых форм
культуры (літаратура, мастацтва
і т. д.). Роля пролетарыяту
ў гэтым развіцці.

VI. БАРАЦЬБА НА ДВА ФРОНТЫ ЗА АЖЫЦЦЯЎЛЕННЕ НАЦПОЛІ- ТЫКІ ПАРТЫІ

1. Супраціўленне клясавага
ворага сацыялістычнаму будаў-
ніцтву і ленинскаму вырашэнню
нацпытання ў СССР. Форма
гэтага супраціўлення—вяліка-
дзяржаўны шовінізм і мясцовы
нацыяналізм.

2. Сутнасьць у карэнні вялікадзяржаўнага шовінізму. Формы праяўленьня вялікадзяржаўнага шовінізму. Асаблівая шкоднасьць вялікадзяржаўнага шовінізму. Вылазкі вялікадзяржаўнага шовінізму пад маскай фраз аб інтэрнацыяналізьме.

3. Мясцовы нацыяналізм як ідэолёгія буржуазных элемэнтаў (кулака) раней прыгнечаных нацый, як форма барацьбы супроць дыктатуры пролетарыату. Беларускі нацыяна-дэмократызм і яго контррэволюцыйны твар. Беларускія нацыянал-дэмократы як агенты польскага фашызму.

4. Барацьба яўрэйскага, польскага і іншых нацыяналізмаў супроць дыктатуры пролетарыату і нацыянальнай політыкі камуністычнай партыі.

5. Барацьба партыі за ленінскую лінію ў галіне нацпытаньня. XVI партыйны зьезд аб барацьбе на два фронты і галіне нацпытаньня.

6. Ухілы ў бок вялікадзяржаўнага шовінізму, у бок мясцовага нацыяналізму як форма ўплыву буржуазіі на некаторыя менш устойлівыя кругі пролетарыату і партыі. КП(б)Б у барацьбе з вялікадзяржаўным шовінізмам і з мясцовым нацыяналізмам.

7. Вялікадзяржаўны ўхіл як галоўная небясьпека ў галіне нацпытаньня. Памылковасьць лёзунгу аб нацыянал-дэмократызме як галоўнай небясьпецы ў галіне нацпытаньня на даным этапе.

VII. ДАЛЕЙШЫЯ ЗАДАЧЫ ПАРТЫІ Ў ГАЛІНЕ НАЦПЫТАНЬНЯ

1. Задачы нацполітыкі партыі ў другой пяцігодцы. Зьнішчэньне нацыянальнай няроўнасьці; усе-

баковы росквіт культур нацыянальных па форме, соцыялістычных па зьмесьце.

2. Клясавая барацьба ў другой пяцігодцы. Супраціўленьне клясавага ворага нацполітыцы пролетарыату ў другой пяцігодцы. Барацьба на два фронты ў галіне нацполітыкі ў другой пяцігодцы. Барацьба партыі з вялікадзяржаўным шовінізмам, з ухілам у бок яго як, асноўнай небясьпекай, з мясцовым шовінізмам, з нацопартунізмам як умовы перамогі ленінскай нацполітыкі.

3. Задачы партыі ў галіне беларусізацыі. Неабходнасьць уздыму беларусізацыі на вышэйшую ступень, аўладаньне пролетарыатам вышэйшымі формамі нацыянальнай культуры. Барацьба супроць актыўнага і пасьўнага супраціўленьня беларусізацыі як праяўленьне вялікадзяржаўнага шовінізму.

4. Міжнароднае значэньне нацполітыкі пролетарыату.

ЛІТАРАТУРА ДЛЯ СЛУХАЧОЎ

Ленін, „О праве наций на самоопределение“, „Практицизм“ да слоў „Если мы не...“, стар. 101—103, т. XIX, выд. 1-е.

Ленін, „Критические заметки по национальному вопросу“. „Национальная культура“, т. XIX, выд. 1-е, стар. 39—42.

Ленін, — Прямовы на II конгрэсе Комінтэрну, т. XIX, выд. 1-е, стар. 222—227.

Сталін, „Питания ленинизма“ разьдз. „Нацпытаньні“, стар. 63—65, выд. 1931 г.

Сталін, „Кастрычніцкі пераварот у нацпытаньні“ (поўнасьцю). Зборнік „Выбраныя працы па нацпытаньні“, стар. 78—85.

Сталін „Марксызм і нацыянальнае пытаньне“, стар. 15, ад слоў. „Што такое нацыя?“ да слоў... узятых разам дае нам нацыю“ на стар. 19.

Ленін, „Социалистическая революция и право наций на самоопределение“, т. XIX, разьдз. VIII, стар. 163—164.

Ленін.—Прамова па праграмах пытаннях на VIII з'ездзе РКП, т. XIX, выд. 1-е, стар. 210—216.

Програма Комінтэрну. Разьдзел па нацыянальным і колёніяльным пытаньні, стар. 58—61 і 71—82, выд. 2-е.

Програма і статут УсЕКП(б). Разьдзел аб нацытаньні.

Даклад Шаранговіча на XIV з'ездзе КП(б)Б.

Сталін.—Палітычная справаздача ЦК на XVI з'ездзе УсЕКП(б). Аб нацытаньні—стар. 81—87 і 89—91.

Рэзалюцыя па політ. справаздачы—разьдз. V, стар. 2.

Рэзалюцыя кастрычніцкага (1930) пленуму ЦК КП(б)Б па нацытаньні. Зборнік „Супроць контр. бяд. нац.-дэмакратызму“, стар. 121—131.

Рэзалюцыя бюро ЦК КП(б)Б і прэзыдыуму ЦК КП(б)Б аб умацаваньні барацьбы з ухілам і нацытаньні. „Бальшавік Беларусі“ № 12, 1931 г., стар. 67—71.

Тэзісы і рэзалюцыі XVII партконференцыі па дакладах тт. Молатава і Куйбышава.

Рэзалюцыі сакавіцкага пленуму ЦК КП(б)Б аб культурным будаўніцтве.

ТЭМАТЫКА 6-МЕСЯЧНЫХ ШКОЛ ЛЕНІНІЗМУ І ПЛАН ПРАВЯДЗЕНЬНЯ ПЕРШАЙ ТЭМЫ

Програма 6-месячных пачатковых школ па вывучэньні ленінізму разьлічана на 108 гадз.—2 разы ў дэкаду па 3 гадз.

Тэматыка пачатковых школ па ленінізму рэкамендуецца наступная:

1. Значэньне рэвалюцыйнай тэорыі ў клясавай барацьбе пролетарыяту.

2. Клясы і клясавая барацьба пры капіталізьме і дыктатуры пролетарыяту.

3. Комуністычная партыя—авангард рабочай клясы.

4. Ленінскае вучэньне аб пролетарскай рэвалюцыі.

5. Дыктатура пролетарыяту.

6. Сялянскае пытаньне.

7. Нацыянальна-колёніяльнае пытаньне.

8. Будаўніцтва соцыялізму ў СССР.

9. Крызіс капіталізму і барацьба Комінтэрну за рэвалюцыйны выхад з крызісу.

Першыя ўводныя заняткі павінны паказаць слухачу непарушанае адзінства рэвалюцыйнай тэорыі з рэвалюцыйнай практыкай, мобілізаваць яго на актыўнае правядзеньне чарговых задач партыі.

Плян правядзеньня першай тэмы ў пачатковай школе ленінізму

ТЭМА I

ЗНАЧЭНЬНЕ РЭВОЛЮЦЫЙНАЙ ТЭОРЫІ Ў КЛЯСАВАЙ БАРАЦЬБЕ ПРОЛЕТАРЫЯТУ

Ленін і Сталін аб значэньні рэволюцыйнай тэорыі для рабочай класы ў барацьбе з буржуазіяй, за дыктатуру пролетарыяту, за камунізм. „Без рэволюцыйнай тэорыі ня можа быць рэволюцыйнага руху“. (Ленін). Тэорыя ёсьць вопыт рабочага руху ўсіх краін, узятых у яго агульным выглядзе. Тэорыя асьвятляе шлях барацьбы пролетарыяту за камунізм. Толькі тэорыя можа даць руху пролетарыяту „ўпэўненасьць, сілу орыентыроўкі і разуменьне ўнутранай сувязі акружаючых падзей, бо яна і толькі яна можа дапамагчы практыцы зразумець ня толькі тое, як і куды рухаюцца класы ў цяперашнім, але і тое, як і куды павінны рухацца яны ў бліжэйшым будучым“ (Сталін). Ленін і Сталін аб непарыўнай сувязі рэволюцыйнай тэорыі пролетарыяту з практыкай класавай барацьбы. „Тэорыя становіцца беспрадметнай, калі яна ня звязваецца з рэволюцыйнай практыкай, дакладна так жа і практыка становіцца сыляпой, калі яна не асьвятляе сабе дарогу рэволюцыйнай тэорыяй“. (Сталін). Асаблівае значэньне тэорыі для партыі—авангарду пролетарыяту.

„Ролю перадавога барацьбіта можа выканаць толькі партыя, якая кіруецца перадавой тэорыяй“ (Ленін).

Марксызм-ленінізм — адзіна-навуковая рэволюцыйная тэорыя пролетарыяту. Сталін аб гістарычных караньнях ленінізму. Ленінізм ёсьць марксызм эпохі імпэрыялізму і пролетарскай рэволюцыі. Дакладней: ленінізм ёсьць тэорыя і тактыка пролетарскай рэволюцыі наогул, тэорыя і тактыка дыктатуры пролетарыяту ў асаблівасьці.

Асноўным пытаньнем у марксызьме ленінізьме зьяўляецца пытаньне аб дыктатуры пролетарыяту, аб умовах яе заваяваньня, аб умовах яе ўмацаваньня. Ленінізм — інтэрнацыянальнае вучэньне пролетарыяту, прыдатнае і абавязковае для ўсіх без выключэньня краін.

Непрымірымая барацьба Леніна (бальшавікоў) з тэорыяй стыхійнасьці, хвасьцізму, „самацёку“. Значэньне старой „Іскры“ (1900—1903 г.г.) і брошуры Леніна „Что делать“ (1902 г.) у выкрыцьці эканомізму, тэорыі стыхійнасьці, хвасьцізму і ў стварэньні тэорэтычных асноў рэво-

люцыйнага руху рускай рабочай клясы. „Тэорыя стыхійнасьці ёсьць тэорыя опартунізму, тэорыя прэкланеньня перад стыхійнасьцю рабочага руху, тэорыя фактычнага адмаўленьня кіруючай ролі авангарду рабочай клясы, партыі рабочай клясы“ (Сталін). Стыхійнасьць, хвасьцізм, „самацёк“, адрыў тэорыі ад практыкі, адмова ад кіраўніцтва масамі, капітуляцыя перад цяжкасьцямі—характэрныя рысы опартунізму.

„Без непрымірымай барацьбы з буржуазнымі тэорыямі на базе марксыцка-ленінскай тэорыі немагчыма дабіцца поўнай перамогі надклясавым ворагам“ (Сталін). Барацьба партыі з тэорыямі: „раўнавагі“ сэктароў, „самацёку“ ў соцыялістычным будаўніцтве, „устойлівасьці“ дробнасялянскай гаспадаркі (прамова т. Сталіна на канфэрэнцыі аграрнікаў-марксыстаў у 1929 г.). Без непрымірымай барацьбы з опартунізмам, які ёсьць ні што іншае, як праяўленьне буржуазных уплываў на тыя або іншыя праслойкі рабочых, не магло-б быць перамог, заваяваных Кастрычніцкай рэвалюцыяй. Толькі ў рашучай барацьбе як з „левым“, так і правым опартунізмам і прымірэнцтвам да іх, за генэральную лінію нашай партыі, УсеКП(б) забясьпечыла выкананьне пяцігодкі ў чатыры гады і стварэньне прадпасылак пабудовы бясклясавага соцыялістычнага грамадства ў другой пяцігодцы.

Конкрэтызацыя і далейшае разьвіцьцё марксыцка-ленінскай тэорыі ў рашэньнях партыі, Комінтэрну і работах т. Сталіна. Роль т. Сталіна ў барацьбе за ланінізм і ў далейшым разьвіцьці марк-

сызму-ленінізму. Задачы сучаснай барацьбы за ланінізм на ўсіх вучастках тэорэтычнага фронту. Значэньне лісьма т. Сталіна „Аб некаторых пытаньнях гісторыі бальшавізму“ ў барацьбе супроць чуждых ланінізму поглядаў і лібэральных адносін да іх з боку некаторай часткі бальшавікоў. Неабходнасьць стараннага вывучэньня тэорэтычнай спадчыны Маркса—Леніна і рэвалюцыйнага вопыту партыі для далейшай барацьбы за распаўсюджваньне асноў ланінскага вучэньня ў самых шырокіх слаёх партыі, за падняцьце ідэйнага ўзроўню партыйных кадраў і партыйных мас. Барацьба за ажыццяўленьне гістарычных рашэньняў XVII партканфэрэнцыі патрабуе ад кожнага члена партыі аўладаньня тэорыяй Маркса—Леніна, асабліва вывучэньня такіх работ, як „Комуністычны маніфэст“ і „Крытыка Готскай праграмы“—Маркса, „Прынцыпы камунізму“—Энгельса, „Дзяржава і рэвалюцыя“—Леніна, „Пытаньні ланінізму“—Сталіна.

Далейшая непрымірымая барацьба з опартунізмам на два фронты—супроць правага ўхілу як галоўнай небясьпекі на даным этапе, супроць „левых“ і з прымірэнцтвам да іх як важнейшая ўмова пабудовы бясклясава-соцыялістычнага грамадства.

ЛІТАРАТУРА

- Ленін, „Задачы російских е.-д.“, т. II, выд. 2-е і 3-е.
- „Что делать“, т. IV, разьдз. I.
 - „Три источника и три составных части марксизма“, т. XVI.
 - „Карл Маркс“.
 - „Исторические судьбы учения Маркса“, т. XVI.

- Ленін
- „Марксизм и ревизионизм“, т. XII.
 - „Детская болезнь „левизма“ в коммунизме“, т. XXV.
 - „Крах II Интернационала“, т. XVIII.
 - „Империализм и раскол социализма“, т. XIX.
 - „О воинствующем материализме“, т. XXVII.
 - „Материализм и эмпириокритицизм“, т. VI.
 - „О партийности в философии“, т. XIII.

Энгельс, „Л. Фейербах“.

Маркс і Энгельс, „Немецкая идеология“.

Сталин, „Питання лєнінізму“, виданє 1932 г. „Аб асновах лєнінізму“.

- „Да питанняґу аграрнай політики ў СССР“.

- „Питання сьвярдлоўцаў і адказы т. Сталіна“.

- „Аб значэньні тэорыі“.

Програма Комінтэрну.

ЗАДАНЬНЕ № 4 ДЛЯ АДНАГАТОВАЙ ВЯЧЭРНЯЙ СПІШ¹⁾

ТЭМА:

„ПАРТЫЯ Ё ГАДЫ РЭАКЦЫІ І НОВАГА ЁЗДЫМУ“

ПЛЯН РАСПРАЦОЎКІ.

**1. БАРАЦЬБА ЗА ЛЕНІНСКУЮ
АЦЭНКУ БЯГУЧАГА МОМАНТУ І
ЛЕНІНСКУЮ ТАКТЫКУ Ё ПЭРЫОД
АДСТУПЛЕНЬНЯ**

1. Ацэнка большавізмам трэця-чэрвеньскага рэжыму і перспектывы рэволюцыі. Часовая перамога контррэволюцыі. Саюз самаўладства з вярхамі гандлёва-прамысловай буржуазіі і сталыпіншчына як зрух самаўладства ў напрамку буржуазнай монархіі. Нявырашанасьць задач буржуазна-дэмакратычнай рэволюцыі і вярнуцьця новага рэволюцыйнага ўздыму.

2. Стратэгія і тактыка большавізму:

а) Барацьба за гегемонію пролетарыяту, барацьба за новую рэволюцыю, за перарастаньне буржуазна-дэмакратычнай рэволюцыі ў соцыялістычную.

б) пераход ад тактыкі ўзброенага паўстаньня як лёзунга не-

пасрэдных дзеяньняў да другой працы—выхаваньня, згуртаваньня і арганізацыі мас.

в) Рэволюцыйнае скарыстаньне легальных магчымасьцяў пад кіраўніцтвам нелегальнай партыйнай арганізацыі як сродак захаваньня сувязі з масамі і падрыхтоўка іх да новага наступленьня.

3. Ліквідатарства як агентура контррэволюцыйнай буржуазіі ў рабочым руху і адзавізм як ліквідатарства „зьлева“. Цэнтрэцкая пазыцыя Троцкага як абарона ліквідатарства.

4. Барацьба большавізму з народніцтвам, троцкізмам і адзавізмамі за ленінскую ацэнку эпохі і ленінскую тактыку ў пэрыод адступленьня.

**II. БАРАЦЬБА НА ДВА ФРОНТЫ—
З ПРЫМІРЭНСТВАМ, ЗА ЗАХА-
ВАНЬНЕ І ЁЗМАЦНЕНЬНЕ ПАРТЫІ**

1. Захаваньне і ўзмацненьне большавіцкай партыі як асноўная ўмова пасьпяховага кіраўніцтва рабочым рухам і падрыхтоўкі новай рэволюцыі.

1) Увага: Матэрыялы па першых 3-х заданьнях—глядзі журнал „за ленінскую вучобу“, № 4—5.

2. Ліквідатарства і адзавізм; соцыяльныя карэнні і прычыны іх узнікнення. Пераемная сувязь паміж эканомізмам, меншавізмам і ліквідатарствам. Барацьба ліквідатарства і адзавізму з партыяй большавікоў; роля трацкізму ў гэтай барацьбе як галоўнай і асноўнай групы, якая прастаўляла ў Расіі цэнтрызм; ліквідатарская сутнасць прымірэнцтва Троцкага.

3. Лінія большавізму, накіраваная на разрыў з опартунізмам і блёкбольшавікоў з меншавікамі — партыйцамі (Плеханаў) як права тактыкі адзінага фронту ў барацьбе за партыю.

4. Барацьба з прымірэнцтвам у радок большавізму і крах прымірэнцкіх спроб (пленум ЦК 1910 г.)

5. Барацьба са спробамі рэвізаваць марксысцка-ленінскую тэорыю (багданаўшчына, богабудаўніцтва), значэнне гэтай барацьбы ў агульнай барацьбе за партыю ў той перыод і для сучаснага этапу на тэарэтычным фронце.

6. Асноўныя этапы будаўніцтва большавіцкай партыі (канфэрэнцыя 1908 г., пашыраная нарада рэдакцыі „Пролетарый“ 1909 г., пленум ЦК 1910 г.). Праская канфэрэнцыя і яе значэнне ў гісторыі большавізму.

7. Жнівеньскі блёк — ачаг цэнтрызму ў Расіі — як спроба аб'яднання варожых большавізму плыняў на ліквідатарскай плячформе. Кіруючая роля Троцкага ў Жнівеньскім блёку.

8. Жнівеньскі блёк як узор опазыцыйнага трацкісцкага блёку 1925—28 г. і права-лявацкага блёку Сырцова-Ламінадзе 1930 г.

9. Барацьба большавіцкай партыі за аб'яднанне рабочых усіх

нацыянальнасцяў у адзіных пролетарскіх арганізацыях.

Барацьба за большавізацыю нацыянальных с.-д. арганізацый.

10. Формы і методы арганізацыйнага будаўніцтва большавікоў у гэты перыод.

11. Роля партыйных нарад 1912—13 г. г. у справе ўзмацнення большавіцкай партыі.

III. БАРАЦЬБА ПАРТЫІ ЗА КІРАЎ- НІЦТВА НОВЫМ РЭВОЛЮЦЫЙНЫМ УЗДЫМАМ

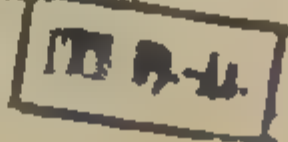
1. Прадпасылкі і асаблівасці новага ўздыму. Ацэнка ўздыму б-камі як нарастанне новай рэвалюцыі. Праская канфэрэнцыя аб задачах партыі і яе месца ў барацьбе б-зму за кіраўніцтва новым уздымам і заваёва большасці ў рабочай клясе.

2. Тактыка наступлення большавізму ў перыод нарастання рэвалюцыйнага ўздыму. Барацьба за гегемонію пролетарыяту, ізоляцыю буржуазіі і за ўцягненне шырокіх мас у рэвалюцыйную барацьбу.

3. Роля „Звезды“ і „Правды“ ў справе мобілізацыі мас і ажыццяўлення б-кага кіраўніцтва рабочым рухам.

4. Тактыка б-зму і забастовачная барацьба: кіраўніцтва б-коў забастовачным рухам, паспяховае скарыстанне б-камі легальных магчымасцяў. Тактыка б-коў у рабочым руху як тактыка адзінага фронту знізу.

5. Барацьба супроць ліквідатарства і цэнтрызму (Троцкі) за рэвалюцыйную тактыку. Ліквідатарская пазыцыя Троцкага па ўсіх асноўных пытаннях вольны.

6. Барацьба Леніна (б-коў) на два фронты за пролетарскую програму ў нацыянальным пытаньні.

7. Узмацненне кіраўніцтва б-коў рабочай клясай, крах адзавізму, паражэньне ліквідатараў і распад жнівеньскага блёку.

8. Нарастаньне рэволюцыйнага крызысу і роля партыі.

IV. БАРАЦЬБА БАЛЬШАВІЗМУ НА МІЖНАРОДНАЙ АРЭНЕ

1. Ленінская ацэнка пэрыоду 1907—14 г. г. як пэрыоду набліжэньня рашаючых баёў з капіталізмам і разьмежаваньня з опартунізмам у міжнародным маштабе.

2. Барацьба Леніна супроць опартунізму і цэнтрызму ў II Інтернацыянале. Адносіны II Інтернацыяналу да пытаньняў рэволюцыі ў Расіі. Падтрыманьне II Інтернацыяналам ліквідатараў і Троцкага супроць б-коў—барацьба з бальшавікамі пад сьцягам аб'яднаньня. Пазыцыя б-коў на Брусэльскай нарадзе.

3. Пазыцыя—„лева-радыкалаў“ ў падтрыманьні б-камі іх барацьбы супроць опартуністаў пры адначасовай рашучай крытыцы іх паўцэнтрысцкіх памылак.

4. Барацьба бальшавікоў за згуртаваньне левага крыла ў II Інтернацыянале і за раскол з опартуністамі. Штудгарскі, Копенгагенскі і Базельскі конгрэсы, расколы ў Італіі, Польшчы, Голлянды. Скажэньні трацкісцкімі контрабандыстамі лініі бальшавізму на міжнароднай арэне.

5. Сусьветна-гістарычнае значэньне барацьбы бальшавізму ў гады рэакцыі і новага ўздыму. Міжнароднае значэньне вопыту бальшавізму ў гэты пэрыод для Комінтэрну.

ЛІТАРАТУРА ДА ЗАДАНЬНЯ № 4

Бубяноў, УсеКП(б), разьдз. 7—8, стар. 536—588.

Папоў, Разьдз. 6, 7, роўна 41 старонка.

Ленін, т. XX, ч. I, стар. 313—317. (Пісьмо Скварцову і Сьцяпанаву).

„ т. XI, ч. II, стар. 532—534 і 536—540 рэз. і конф.

„ т. XI, ч. II, стар. 410—419 (Майфэст лібэральн. рабоч. партыі)

„ т. XI, ч. I, стар. 272—279 (ліквідатыя ліквідатарства)

„ т. XI, ч. I, стар. 234—244 („Карыкатура на бальшавізм“).

„ т. XI, ч. II, стар. 543—547 (рэзолюцыя).

„ т. XI, ч. II, стар. 370—376.

„ т. XI, ч. II, стар. 328—343 (Всём социал-демокр. партійн. організаціям).

„ т. XII ч. II, стар. 11. (рэзолюцыі §§ 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12)

Сталін, Пісьмо ў рэдакцыю „Пролетарская революция“.

Ленін, т. XVII, стар. 189—198, („О детской болезни „ленинизма“)

„ т. XI, ч. II, стар. 328—356.

„ т. XI, ч. II, стар. 13—22 і 48—64 („Заметки публициста“)

Зборнік „Ленін о Троцком и троцизме“, стар. 66—72 і 77—78.

Троцкі, „О Ленине и ленинизме“ збор. пад рэд. Сафарова.

„Істория ВКП(б) в докум.“, стар. 498—500. „Резол. „отзовистов“.

„Правда“ за 22/1-32 г. арт. т. Папоў:

„Бальшавізм на міжнароднай арэне да сусьветнай вайны“.

Ленін, т. XI, ч. II, стар. 242—268 (гістарычны сьць унутры парт. барацьбы).

Увага: Ленін—усюды дадзены па I выд., а па 2 і 3 выд. т. XIV і т. XX.

1. ПАРТАСЪВЕТА НА БУЙНЫХ ПРАДПРЫЕМСТВАХ БАБРУЙСКУ

Бабруйскі дрэваапрацоўчы комбінат налічвае каля 3000 рабочых. Партком комбінату аб'яднае 559 чал. членаў і кандыдатаў партыі, больш 50 проц. складаюць кандыдаты партыі. Партвучоба ў мінулы год і ў летні час была пастаўлена нездавальняюча, як па ахопу партарганізацыі, так і па рэгулярнасці правядзення заняткаў.

Улічваючы такое становішча з партвучобай па комбінату і задачы па разгортванні сеткі партасъветы на зімовы перыяд 1932-33 г., пленум парткому комбінату намеціў рад мерапрыемстваў па разгортванні партвучобы. Падрыхтоўчая работа і комплектаванне сеткі партасъветы па комбінату пачалася з жніўня м.ца. Задачы марксысцка-ленінскага выхавання былі абгавораны на агульных сходах цэхавых і зменных ячэек, у партгрупках, але масавая растлумачальная работа сярод беспартыйных рабочых з боку большасці цэх'ячэек была праведзена зусім недастаткова. Вынікі комплектавання партшкол—арганізавана: 27 кандыдацкіх школ, пры кожнай цэх'ячэйцы і па зьменах з ахопам 337 чал., агульнакомбінацкая 6-месячная партшкола па вывучэнні гісторыі партыі з работай у дзеве змены

з ахопам 143 чал., агульна-комбінацкая аднагадовая ВСПШ з работай па зьменах з ахопам 112 чал. і 61 чал. ахоплены вышэйшымі з'вязанымі партасъветы—сэмінары партактыву і вяс. комвуз. Усім з'вязаным партасъветы ахоплены 653 чал., з якіх чл. КП(б)Б—235 чал.; кандыдатаў партыі—161 чал., або 60—65 проц. усяго складу; членаў ЛКСМБ—82 чал. і беспартыйнага рабочага актыву—175 чал., у тым ліку жанчын 79 чал.

Як асноўны недахоп комплектавання трэба адзначыць слабае оператыўнае кіраўніцтва з боку Культпропу парткому ходам комплектавання, адсутнасць шырока разгорнутай масавай растлумачальнай работы аб значэнні марксысцка-ленінскага выхавання сярод кандыдатаў партыі, камсамольцаў і асабліва беспартыйных рабочых з боку раду цэх'ячэек, якія абмяжоўваліся пастаўкай задач партвучобы толькі на сходах. Адсутнасць сацыялістычных метадаў работы ў часе комплектавання. Адсутнасць асьвятлення ходу комплектавання ў комбінацкай шматтыражцы, якая абмежавалася змяшчэннем толькі пастановы парткому аб партвучобе, у сувязі з чым дырэктыва Культпропу ЦК

І райкому КП(б)Б аб 100 процантным ахопе кандыдатаў партыі, аб 25 процантным ахопе камсамольцаў і 30—60 проц. беспартыйных рабочых да ўсяго складу партшкол ня выканана.

Такое-ж прыкладна становішча з комплектаваньнем сеткі партасьветы мы маем па швэйнай фабрыцы імя „Дзяржынскага“. Фабрыка налічвае каля 1 200 рабочых. Парткалектыў аб'ядноўвае 130 членаў і кандыдатаў партыі. Летняя партвучоба на фабрыцы была сарвана. Падрыхтоўка да зімовага пэрыоду партвучобы пачалася з жніўня м-ца. Пры комплектаваньні і правядзеньні масавай работы аб значэньні партасьветы былі дапушчаны тыя-ж самыя недахопы, што і па комбінату. У выніку чаго ахоплена ўсімі формамі партасьветы 88 членаў і кандыдатаў партыі, або 68 проц. усяго складу партколектыву, і 22 чал. беспартыйных рабочых. Такі ахоп бязумоўна зьяўляецца нездавальняючым. Акрамя таго, на фабрыцы не арганізавана

ніводнай партшколы на яўрэйскай мове, у той час, калі амаль палова рабочых фабрыкі складаюць яўрэі.

Недахопы комплектаваньня ў далейшай рабоце сеткі партасьветы павінны быць зьнішчаны. Партколектывы комбінату і швэйнай фабрыкі павінны ў найкарацейшы тэрмін дабіцца поўнага выкананьня дырэктыў Культпропа ЦК аб 100-процантным ахопе кандыдатаў партыі партвучобай, аб 25-процантным ахопе камсамольцаў і 30—60 проц. беспартыйных рабочых да складу камуністаў партшколамі. Усю работу партшкол праводзіць на падставе шырока разгорнутых соцыялістычных методаў працы—ударніцтва, спаборніцтва, перабудаваўшы работу іх (партшкол) на падставе 6 умоў т. Сталіна. Баявой задачай партколектыву павінна стаць барацьба за якасьць, за ідэолёгічную вытрыманасьць марксыцка-ленінскага выхаваньня.

М. Асаўляк.

2. ПАРТВУЧОБА Ў ПЕТРЫКАЎСКІМ РАЁНЕ

Партвучоба—адна з асноўных частак марксыцка-ленінскага выхаваньня—у партарганізацыі Петрыкаўскага раёну за зімовы пэрыод 1931-32 г. у асноўным была сарвана.

Дырэктывы ЦК УсеКП(б) і Культпропу ЦК КП(б)Б аб бесперабойнай партвучобе на працягу ўсяго году з усёй вострасьцю ставілі перад петрыкаўскай партарганізацыяй задачу шырокага разгортваньня летніх форм партвучобы і ўзмацненьня парткіраўніцтва работай сеткі партасьветы. Але гэта ня было ўлічана. Парт-

вучоба за летні час была прадастаўлена самацёку; дзякуючы чаму паасобныя партчэйкі на летні час зусім не арганізавалі партшкол і гурткоў, а асобныя ячэйкі, арганізаваўшы, не забясьпечылі нормальнай работы іх. Усё гэта прывяло да зрыву партвучобы ў летні час.

Зрыў партвучобы ў зімовы і летні час па раёне зусім ярка падкрэсьліваецца становішчам яе на буйнейшым прадпрыемстве раёну—фанэрным заводзе „Зьвязда“. Завод „Зьвязда“ налічвае колектыў рабочых каля 1000 чал

Партколектыў аб'яднае 81 чал. членаў і кандыдатаў партыі. Па партстажу партколектыў надзвычай малады: 66 проц. складу колектыву — кандыдаты партыі (38 чал.) і членаў партыі з 1931-32 г. 34 проц. (18 чал.). Політ-падрыхтоўка большасці камуністаў нізкая. Як прыклад, сакратар цэх'ячэйкі т. Фруктман — член партыі з 1927 г. на запытаньне — хто зьяўляецца старшынёй СНК СССР — адказвае „т. Калінін“. На запытаньне — дзе працуе і ў якасці каго т. Сталін — адказвае: „Працуе ў Саўнаркоме“ і т. д. Гэта з усёй сур'ёзнасцю патрабавала і патрабуе ўзьняцця марксыска-ленінскага выхавання на належную вышыню.

Партвучобай у зімовы перыод на заводзе было ахоплена спачатку навучальнага году 15 чал., з іх 12 членў і кандыдатаў партыі і 3 чал. беспартыйных рабочых. У канцы навучальнага году засталася 7 чал.; на ВСПШ — займаліся 21 чал., з іх 15 членаў і кандыдатаў партыі, 6 чал. беспартыйных, засталася займацца 15 чал.; на кандыдацкай школе вестак няма. Гэтыя лічбы гавораць за сябе аб тым, што партвучоба на заводзе была сарвана, што партколектыў пытаньнем партасьветы не займаўся, што дырэктывы ЦК КП(б)Б аб набліжэньні партшкол да вытворча-бытавых умоў рабочых, стварэньне школ пры цэх'ячэйках, на зьменах ня былі выкананы. Былі створаны агульназаводскія партшколы. Такі ахоп партвучобай, пры 1000 чал. рабочых на заводзе, ёсьць вынік опартуністычных адносін да марксыска-ленінскага выхавання з боку партколектыву. Нельга ня спыніцца на адной

пастанове агульнага сходу партколектыву ад 20/VI-32 г. Па дакладу аб перабудове партмасавай работы запісана: „Узьняць марксыска-ленінскае выхаваньне на належную вышыню, патрабаваўшы ад кожнага партыйца абавязкова распрацаваць канкрэтнае плянавае правядзеньне партнавучання“. У выніку такога „канкрэтнага“ кіраўніцтва, летняя партвучоба была таксама, як і ў зімовы час, сарвана. Быў арганізаваны адзін агульназаводскі гурток бягучай політыкі бяз сталага контынгенту слухачоў, на якім прысутнічала да 40 чал. разам з беспартыйнымі рабочымі, склад наведвальнікаў кожны раз мяняўся.

Комсамольская політвучоба пастаўлена дрэнна. Комсамольцаў на заводзе 116 чал., партпраслойка — 9 чал. членаў і кандыдатаў партыі. Ударнікаў-комсамольцаў на вытворчасці 36 чал. (з 116 чал.). Соцпаборніцтва паміж комсамольцамі не разгорнута. Наведваньне саюзных дзей комсамольцамі 40—50 проц. У летні час політвучобай было ахоплена 48 чал. комсамольцаў, наведвалі 20-25 чал. Такім чынам комсамол у галіне політвучобы раўняўся па партколектыву.

Ня лепш становішча з партвучобай і на с/с ячэйцы Капцэвічы, дзе мэханічна ўсіх членаў і кандыдатаў запісалі, у літаральным сэнсе слова, у ППШ і ніводнага беспартыйнага колгасніка. Заяткі праводзіліся ў гэтай школе толькі ў часе арганізацыі (лістапад м-ц) і потым у часе атрымання дырэктывы з РК КП(б)Б аб вучобе з кандыдатамі сакратар ячэйкі ўспомніў аб тым, што трэба

правесыці заняткі, правялі ў савіку м-цу, а ў красавіку спынілі. Летняй партвучобы нават і не пачыналі. Такое становішча і па раду іншых парт'ячэек.

У чым прычыны такога становішча з партвучобай у Петрыкоўскім раёне? Асноўная прычына ў опартуністычнай недаацэнцы з боку большасці парт'ячэек значэння марксысцка-ленінскага выхавання,—гэта па-першае; па-другое, адсутнасць сістэматычнага, операцыйнага канкрэтнага кіраўніцтва партвучобай і прапагандыстамі з боку Культпропу РК і партыйных ячэек; па-трэцяе,—парушэнне прынцыпаў пабудовы сеткі партасветы, выходзячы з набліжэння партшколы да творча-бытавых умоў рабочых, колгаснікаў (цэх, зьмена, брыгада і т. д.). Мэханічны падыход у часе комплектавання, бяз уліку жадання і політпадыхтоўкі члена і кандыдата партыі; па-чацвёртае, адсутнасць сістэматычнай работы з прапагандыстамі па падвышэнні іх тэарэтычнага ўзроўню, адсут-

насць метадычнай дапамогі, частыя перакідкі з аднаго месца на другое, перагрузка і т. д. і па-пятае, адсутнасць соцыялістычных метадаў працы ў рабоце партшкол, соцспаборніцтва і ўдарніцтва. Гэта і зьяўляецца асноўнымі прычынамі зрыву партвучобы ў зімовы перыод і летні час.

Зрыў партвучобы па раёну за мінулы год патрабуе ад партарганізацыі Петрыкаўскага раёну па-большавіцку ліквідаваць прарыў у галіне марксысцка-ленінскага выхавання. Разгортваючы партвучобу на зімовы перыод 1932-33 г., павінны быць улічаны тыя асноўныя прычыны зрыву партвучобы ў мінулым годзе. Барацьба за 100-процантны ахоп комуністаў, за 30—60 проц. ахоп рабоча-колгаснага актыву партвучобай, за бесьперабойную работу партшкол на працягу ўсяго году, барацьба за якасць, за большавіцкую чыстату марксысцка-ленінскага выхавання павінна стаць справай усёй партарганізацыі ў цэлым, справай кожнага комуніста паасобку.

• М. Асаўляк.

УСІМ КУЛЬТПРОПАМ РК і ГК КП(б)Б.

Рэдакцыя журналу „За ленінскую вучобу“ праводзіць конкурс на лепшага кіраўніка кандыдацкай школы.

Надаючы вялізарнае значэнне гэтаму конкурсу, Культпроп ЦК КП(б)Б прапануе Вам разгарнуць растлумачальную работу

аб значэнні конкурсу з тым, каб уцягнуць у конкурс усіх кіраўнікоў кандыдацкіх школ. Шырока асвятляйце матэрыялы конкурсу ў мясцовым і цэнтральным друку.

Заг. сэктару проп. Культпропу ЦК КП(б)Б БАЛАБАНАЎ

УСІМ КІРАЎНІКАМ КАНДЫДАЦКІХ ПАРТЫЙНЫХ ШКОЛ

У рашэннях XVII партконференцыі і Ліпеньскага пленуму ЦК КП(б)Б задачы ўзмацнення партыйна-выхаваўчай работы пастаўлены як адна з галоўных задач партыі на сучасным этапе.

Усё гэта патрабуе ад пропагандыста мобілізацыі ўсёй энэргіі, волі і ўмення, на барацьбу за палепшанне якасці партвучобы, за ўзброенне членаў і кандыдатаў партыі, комсамольцаў і беспартыйных рабочых мас — тэорыяй Маркса, Энгельса, Леніна, Сталіна.

У барацьбе за павышэнне ідэйна-тэорычнага ўзроўню, за цесную сувязь партвучобы з практыкай соц. будаўніцтва, за выхаванне з кандыдатаў партыі сапраўдных камуністаў, арганізатараў мас, энтузіястаў і перадавікоў на вытворчасці, рад парт-

арганізацый, рад пропагандыстаў паказваюць бліскучыя прыклады.

Тыя пропагандысты, якія ўмеюць арганізацыйнай работай дабіліся вялікіх поспехаў у справе выхавання са слухачоў школ энтузіястаў вытворчасці, барацьбітоў за выкананне прамфінплану, барацьбітоў за колгасны гандаль за соц. пераробку сельскай гаспадаркі, — іх прозьвішчы павінны ведаць усе прапагандысты.

Трэба вывучаць вопыт іх работы, бо на лепшых прыкладах работ вучацца маладыя прапагандысты.

З мэтай шырокай папулярызцы лепшага вопыту работы прапагандыстаў кандыдацкіх партшкол, Дом комасветы, рэдакцыя журналу „За ленінскую вучобу“ абвешчаюць усебеларускі конкурс на лепшага прапагандыста кандыдацкай школы.

УМОВЫ КОНКУРСУ

1. У конкурсе павінны прыняць удзел усе кіраўнікі кандыдацкай школы, якія працуюць зараз і якія працавалі на працягу 1932 г.

2. Усе пропагандысты, якія прымаюць удзел у конкурсе, павінны прыслаць у журнал „За ленінскую вучобу“ матэрыялы ў форме артыкулу на тэму „якая праважу заняткі“, у якіх трэба канкрэтна высветліць змест і методы правядзення заняткаў з пункту гледжання барацьбы за высокі ўзровень партвучобы.

У матэрыялах трэба высветліць наступныя пытанні:

1. Што вы прапрацоўвалі ў школах (змест работы).

2. Як вы рыхтуецеся да заняткаў.

3. Як вы праводзіце заняткі.

4. Вынікі працы школы па прыцягненню слухачоў да актыўнай партыйнай работы, дапамога ім у выкананні партабавязкаў, барацьба слухачоў за выкананне

прамфінпляну, асенняй сяўбы, разгортвання колгаснага гандлю, уцягнення праз слухачоў у рады партыі і т. д.

Да вашых артыкулаў пажадана, каб былі прыкладзены наступныя матэрыялы:

а) Рабочыя пляны, конспекты, па якіх вы праводзіце заняткі.

б) Вытрымкі з пастаноў бюро партарганізацыі пра вашу школу.

в) Вашу фотокартку і кароткую аўтобіяграфію (соц. стан., вытворчы стаж, год нараджэння, партыйнасьць, нацыянальнасьць).

Лепшыя пропагандысты кандыдацкіх партшкол атрымаюць прэміі:

1-я прэмія—творы Маркса, Энгельса, Леніна і Сталіна.

2-я прэмія—творы Леніна і Сталіна.

3-я прэмія—экскурсія ў Маскву або Ленінград па вывучэнні прапрацы.

4-я прэмія—дом адпачынку.

Наш адрас: г. Менск, Культпроп ЦК КП(б)Б, пакой 50.
Рэдакцыя журналу „За ленінскую вучобу“.

Рэдкалегія

ЗАЛАТУХІН
УЛАЗАЎ
СЯМЁНАЎ
ГРЫЦКЕВІЧ
КЛІМАЎ
ГУРВІЧ

Адказны рэдактар ЗАЛАТУХІН

ы,
о,
ы
и-
и-
ы,
о
у.
г-
и,
я,
).
г-
дь
а,
и
у
и

Цана 40 кап.

176

B00000002378272

